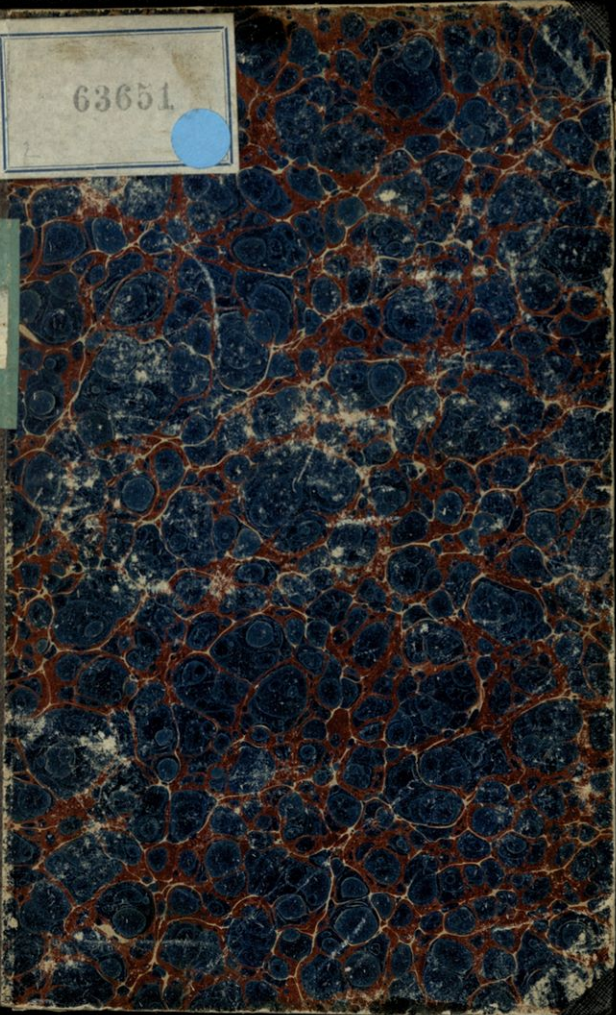
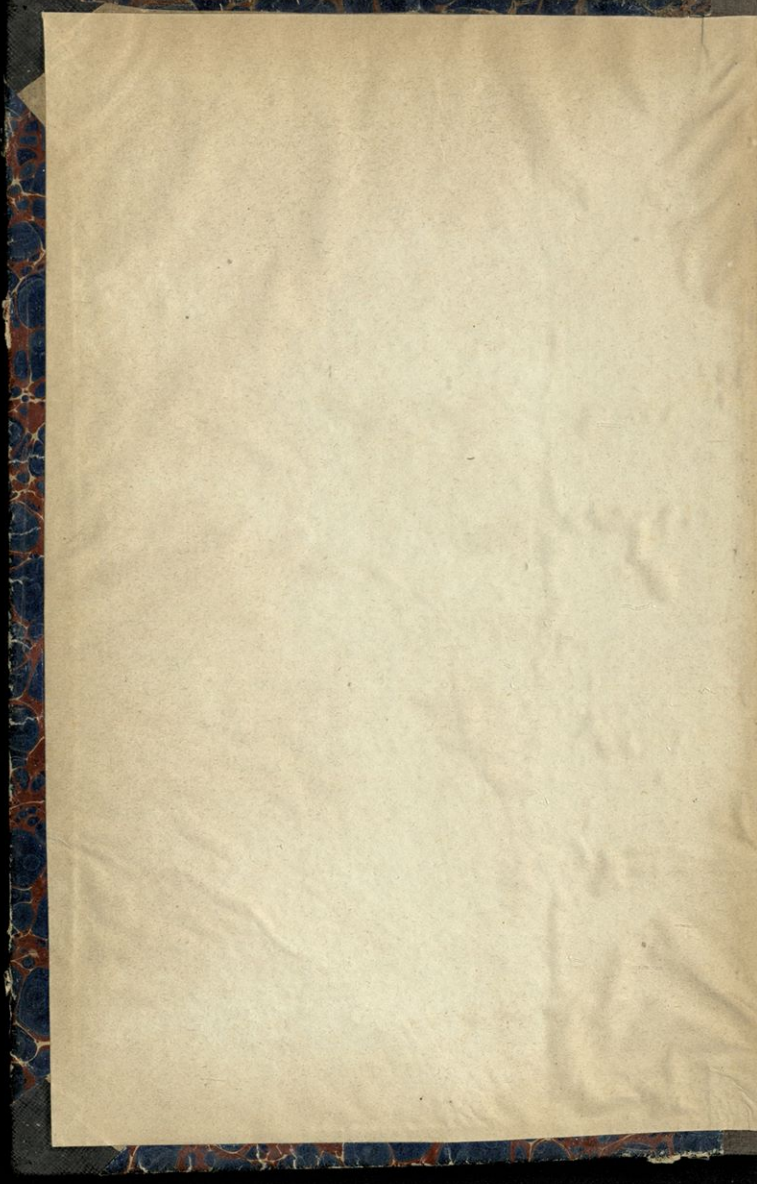

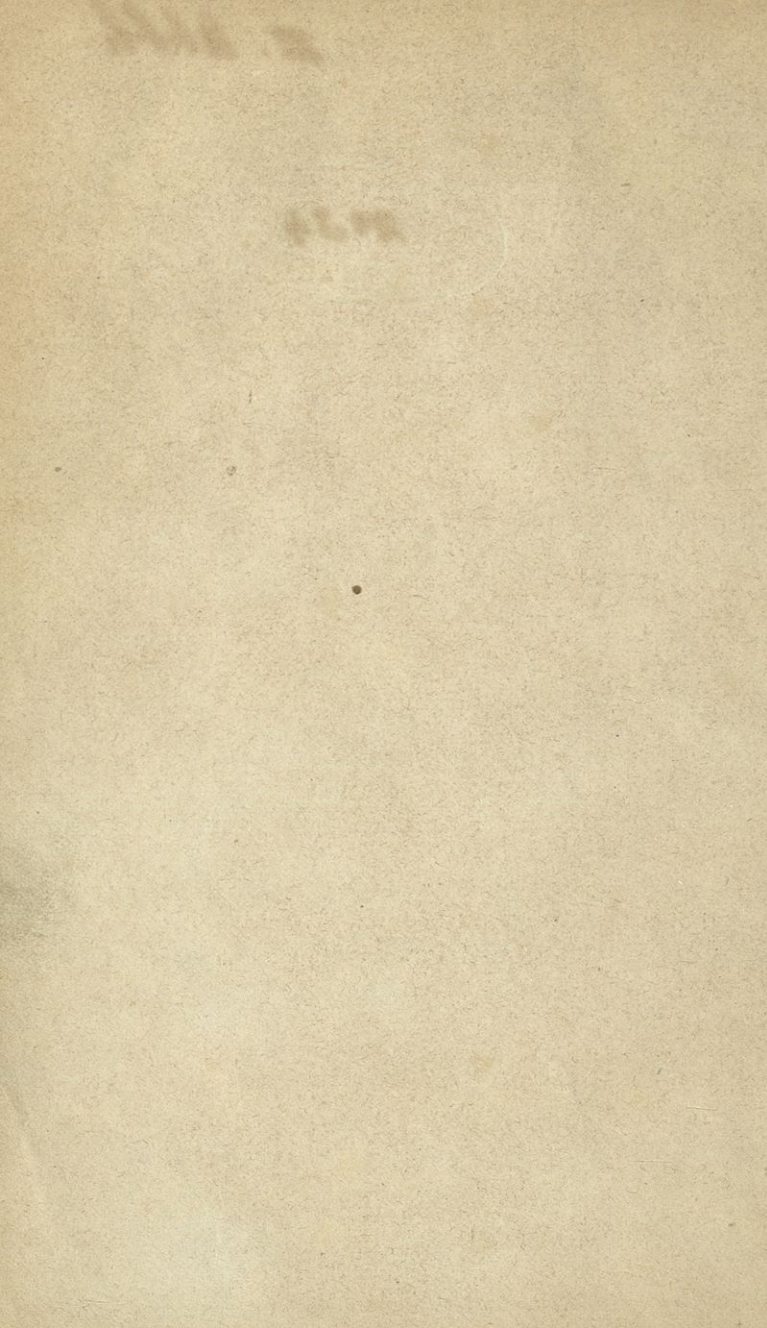
63651

III. Abth.

ZGODBE SV. PISMA

in

popisovanje svete dežele.

Novi zakon.

Za

mlade in odraščene ljudi.

---

*Poslovenjene poleg J. Farbmanove izdave Kr. Šmidovih
svetopisemskih zgodeb.*

Izdala

družba sv. Mohora.

Z dovoljenjem vis. čast. Kerškega knezoškofijstva.

V Celovcu 1861.

Natisnil Janez Leon.

ROGDE SV. PISMA

in

popisovan 15936

Novi zakon.

na

mlado in obrasceno ljudi.

Postojata knjige J. Turmanova izdane v. Ljubljani.
pedagogična in zgodovinska.

—

izdala

država Ljubljana

in dovoljenjem v. Ljubljani in inozemstvu.

F4130003147

V Celovcu 1861.

National Library of Ljubljana

Novi zakon.

I. Priprava na rojstvo Jezusovo.

1.

Cahariju oznani angelj rojstvo sv. Janeza.

Luk. I.

Ob času Heroda, kralja judovskega, je živel v judovskih gorah v nekem mesticu duhoven, Caharija po imenu. Njegovi ženi je bilo ime Elizabeta. Bila sta oba pravična pred Bogom in že priletna, pa otrok nista imela. Pogosto in serčno sta prosila Boga, da bi jima dal sinú; pa vsa njuna molitev, kakor se je zdelo, je bila zastonj. Nič druzega si nista želela, kakor to, da bi doživela rojstva obljubljenega božjega Izveličarja. To so bile želje vseh bogabojecih duš na zemlji.

Kar pride spet Caharija na versto, duhovsko službo v tempeljnu opravljati. Gre tedaj v Jeruzalem. Duhovni so tedaj vadljali, kaj bo ta ali uni v tempeljnu opravljal. Takrat je — se ve, po božji volji — Caharija zadelo, v svetišču tempeljna kadilo zažigati. Gre, po duhovsko oblečen, z zlato kadilnico v rokah za

zagrinjalo, ktero je svetišče zakrivalo, in stopi pred altar. Že se valí kadilo kviško proti nebu. Ljudstvo je stalo od zunaj v molitvi. Kar zagleda Caharija angelja na desni strani altarja. Prestraši se in groza ga obide. Angelj mu pa rece: „Ne boj se, Caharija! zakaj tvoja molitev je uslišana. Elizabeta, tvoja žena, ti bo sinú rodila; imenuj ga Janez. Velik bo pred Bogom in poln svetega duha. Vina in močne pijace ne bo pil. Veliko Izraelcov bo k Bogu spreobernil. V duhu in moci preroka Elija pojde pred Gospodom, ter bo ljudstvo pripravljaj na prihod Izvelicarjev.“

Caharija ostermí. Celo nemogoce se mu je zdelo, da bo še sinú dobil. Torej rece angelju: „Po cem bom to spoznal? Jez in moja žena sva že priletna!“ Angelj odgovorí: „Jez sem Gabriel, ki stojim pred sedežem božjim. Bog me pošlje, da ti oznanim to veselje. In glej! mutast boš do dneva, ko se bo to zgodilo, ker nisi verjel mojim besedam.“

Angelj zgine — in Caharija ostane res mutast. Dolgo od strahú nič ne more. Ljudstvo ga zunaj caka, in se čudi, da se tako dolgo mudí v svetišču. Pride iz svetišča, in koj se nad njim vidi, da se mu je kaj posebnega prigodilo. Pa kar besedice ne more povedati. Le v nebo kaže in daje na znanje, da je imel prikazen iz nebes. — Ko so pa dnevi njegovih opravil minuli, se verne vesel na svoj dom.

S to prikaznijo v tempeljnu — nebeškim oznanimom rojstva Janezovega — se začnó zgodbe obljubljenega Odrešenika.

1. S čem se začnó zgodbe Jezusove? — 2. Komu je bilo rojstvo Janezovo oznanjeno? — 3. Kdo je bil Caharija? Kako je bilo ime njegovi ženi? — 4. Kje sta živelá Caharija in Elizabeta? Kako sta živelá? — 5. Ktere so bile nju edine želje? — 6. Kje je bilo Cahariju oznanjeno, da bo dobil sinú? — 7. Kako je prišel v tempelj v Jeruzalem? — 8. Kdo se mu prikaže v sve-

tišču? — 9. Ktere besede mu je angelj govoril? —
 10. Kako je sprejel Caharija to nebeško oznanilo? —
 11. Ktera kazen je zadela Caharija, ker ni berž verjel
 angeljevim besedam? — 12. Kako je Caharija zunaj
 stoječemu ljudstvu na znanje dal, da se mu je v svetišču
 nekaj posebnega prigodilo?

Caharija je dvomil nad obljubo angelja Gabriela, in je
 ostal mutast, dokler ni bila obljuba izpolnjena. To mu je
 bilo v spričevanje, da prikazen angelja ni bila kaka domišljija.

Veliko boljše, mutast biti,
 Kot z jezikom kdaj grešiti.

2.

Marija in angeljsko češčenje.

Luk. 1. 2.

— V Nacaretu — majhnem mesticu na Galilejskem —
 je živela natihama uboga devica, Marija; bila je za-
 ročena ubogemu tesarju Jožefu. Oba sta bila iz kra-
 ljevega Davidovega rodú in ubožna. Pa kakor
 uboga posvetnega blaga, tako bogata sta bila lepih čed-
 nosti. Vsa nedolžna, pobožna in ponižna sta bila.

Željno je pričakovala Marija prihoda Izveličarje-
 vega iz nebes. Ravno je morda premišljevala veliko
 izveličanje, ktero bo on prinesel izraelskemu ljudstvu
 in vsemu svetu, in vsa zamaknjena klečala je pred Bo-
 gom v svoji samotni stanici. Kar Gabriel — angelj
 božji — k njej stopi v sobo rekoč: „Češčena bodi,
 milosti polna! Gospod je s tebo, blažena si med ženami!“

Marija se prestraši angelja, še bolj pa njegovega
 ogovora. Na vse strani premišljuje, kaj bi pomenjalo
 to pozdravljenje.

Angelj pa reče: „Ne boj se, Marija! Posebno
 milost si našla pri Bogu. Glej, rodila boš sinú; ime-
 nuj ga Jezus. Velik bo in sin naj Višega imenovan.

On bo kraljeval vekomaj, in njegovemu kraljestvu ne bo konca.“

Marija, nedolžna devica, dasiravno že Jožefu zaročena, še ni mislila o nobeni poroki. Z deviško sramožljivostjo torej reče: „Kako se bo to zgodilo? Ne poznam še nobenega moža.“

Angelj pa reče: „Sveti Duh bo nad te prišel; in moč Najvišega te bo obsencila. Zategavoljo se bo tvoje sveto dete — Sin božji — imenovalo. In le pomisli: Elizabeta, tvoja teta, bo tudi na svoje stare dni še sinú dobila. Bogu nič ni nemogoče.“

Marija se ponižno prikloni in pravi: „Dekla sem Gospodova; zgodi se mi po tvoji besedi!“ In angelj je šel od nje.

1. Komú je bila obljuba storjena, da bo postala mati Jezusova? — 2. Kdo je bila Marija? Kjú je živelá? — 3. Komú je bila zaročena? — 4. Iz ktereга rodú sta bila Marija in Jožef? — 5. Kakó je Marija živelá? — 6. S katerimi besedami je naznanil angelj Marii, da bo postala mati Jezusova? — 7. Kakó je Marija to oznanilo sprejela? — 8. Kaj je djál angelj, ko je vidil devico vso prestrašeno?

Jezus pomenja toliko kot: Izveličar ali O drešenik. Obljubljen je bil Izraelcom iz rodú Davidovega. Zdaj se je spolnila obljuba božja.

Marija je bila sicer ubožna, pa vsa ponižna in pobožna. Zató je bila vredna, postati mati Izveličarjeva.

Caharija je bil neveren, ko se mu je angelj prikazal, Marija pa je ponižno verovala, rekoč: „Glej, dekla sem Gospodova!“

Posnemajmo jo v njenih čednostih in skazujmo jej za Bogom nar večé češčenje?

O Marija, prečista devica,
Bodi vedno naša priprošnica!

Marija in Elizabeta.

Luk. 2.

Po angeljevem oznanilu se Marija precej vzdigne in gre urno čez goro k svoji teti Elizabeti, da jej veselo novico sporoči in se z njo vred v Bogu veselí.

Čez tri dni hodá pride nenadama v Elizabetino hišo, jo pozdravi in jej voši srečo do milosti, katero je Bog storil pobožni Elizabeti.

Elizabeta, zaslišavši Marijino pozdravljenje, je bila napolnjena s svetim Duhom in je zavpila z velikim glasom in rekla Marii: „Blažena si med ženami in blažen je sad tvojega telesa. Od kod ta čast in sreča, da me mati mojega Gospoda obiše! Blagor ti, ki si verovala; ker dopolnilo se bo, kar ti je obljubil Gospod!“

Ko se Marija mater Gospodovo sliši imenovati, se čudi, da je Bog ne le njej Elizabetino skrivnost, ampak tudi Elizabeti njeno skrivnost razodel. Nje veselje raste, nje duh kipí proti nebu, serce jo zmaguje in se ne more več zderžati. Hvalo zažene Bogu na glas in poje:

Moja duša poveljuje Gospoda.

V Bogu, Izvelicarju mojem, mi duh poskakuje, ker ozerl se je na svoje dekle nizkost.

Glej! odsihmal me bodo srečno imenovali vsi narodi.

Zakaj velike reči mi je storil, on, ki je mogočen in sveto njegovo imé.

In njegovo usmiljenje jim je od roda do roda, kateri se njega bojé.

Moc je skazal s svojo rokó in razkropil je nupuhnjene v misli svojega serca.

Mogočne je s sedeža pahnil, ponižne na nje povzdiguje.

Stradavcom daje obilnost, bogatine pa prazne odpravljaja.

Sprejel je Izraela, svojega služabnika, in se je spomnil svojega usmiljenja.

Kakor je obljubil našim očakom, Abrahamu in njegovemu zarodu na vekomaj.“

Blizo tri mesce je ostala Marija pri teti Elizabeti in potem se verne spet nazaj v Nacaret.

1. Komú je Marija storjeno oznanjenje najpred sporočila?
- 2. Po koliko dneh je prišla k Elizabeti? — 3. Kakó je Elizabeta Marijo pozdravila? — 4. Kakó je Marija Boga hvalila? — 5. Koliko časa je ostala Marija pri teti Elizabeti? — 6. Kam se je od Elizabete spet podala?

Elizabeta je Marijo poveličevala, ter jo mater svojega Gospoda imenovala; Marija je pa to čast na Boga obernila. Marija, vsa čista, se je nad Bogom silno veselila. Veselje nad Bogom pa pride le iz nedolžnih serc.

Kdor je resnično ponižen, ta občuti pravo veselje nad ljubeznijo in usmiljenjem Gospodovim. Če bote resnično ponižni, bote tudi vi hvaležni Bogu; in tudi vaše serce bo občutilo veliko veselje nad božjimi rečmi.

Kdor se Boga ne veseli,
Veselja tudi vreden ni.

4.

Rojstvo sv. Janeza Kerstnika.

Luk. 1.

Zgodilo se je, kakor je bil angelj napovedal: Caharija in Elizabeta sta dobila sinú. Obema je bilo dete kot pravi dar božji; vesela in hvaležna sta bila Bogu zanj. Posebno se ga je veselila Elizabeta, ker je bila tiste dni žena brez otrok zaničevana. „To ve-

selje“, pravi Elizabeta, „mi Gospod še na moje stare dni dá!“ Milostljivo se je na-me ozerl in sramoto pred ljudmi od mene odvzel.“

Z Elizabeto vred so se serčno veselili vsi sosedge in znanci. Hteli so mu po očetu ime Caharija dati. Elizabeta pa je djala: „Ne, ne, tega ne; Janez naj se imenuje.“ Reko jej: „Saj ni nikogar v tvojem rodu, ki bi mu bilo tako ime.“ Mignejo očetu, kako ga hoče imenovati. Caharija, ki je bil še zmiraj mutast, si ukaže tablico prinesti in zapiše na-njo: „Janez naj je njegovo ime.“ Pri tej priči se spolnijo besede angeljeve. Caharija spet spregovorí in začne na glas in ves ginjen Boga hvaliti. Poln svetega Duha reče Caharija:

„Hvaljen bodi Gospod, Izraelov Bog, ki je obiskal in rešil ljudstvo svoje; in nam postavil rog izveličanja v hiši Davida, služabnika svojega, kakor je govoril po ustih svojih svetih prerokov, ki so od nekdej živeli, da nas bo otel od sovražnikov naših, vsim, ki nas čertijo, rešil iz rok; da bo ponovil našim očakom obljubljeno milost, spomnil se svoje svete zaveze, spolnil prisego, ki jo je prisegel Abrahamu, očetu našemu, in nam dodelil, da rešeni iz rok sovražnikov, služimo njemu brez straha in pred njegovim obličjem v svetosti in pravičnosti hodimo vse svoje dni.“

Zdaj se Caharija k malemu Janezku oberne in pravi:

„In ti, dete moje! boš prerok Narvišega imenovano. Pojdeš namreč pred obličjem Gospodovim njegovih poti pripravljat, ljudstvo njegovo k spoznanju izveličanja pripeljat, mu odpuščanje grehov napovedat po usmiljeni milosti našega Boga, po kateri obiše nas Odrešenik, da jih razsvetli, ki sedé v tami in smertni senci, ter nam noge na pot mirú zaoberne.“

Vse pričujoče presune svet strah. Ki so to slišali, so se temu čudili in djali: „Kaj bo le iz tega otroka? Gospodova roka je očitno nad njim.“

Mali Janezek pa je rastel in močen prihajal na duši in na telesu. Živel je pa v puščavi, dokler ni začel očitno učiti.

1. Ali sta Caharija in Elizabeta dobila obljubljeno dete? —
2. Zakaj se je Elizabeta svojega sinú posebno veselila? —
3. Kakó so hteli sosedje in žlahta, da bi se dete imenovalo? —
4. Kakó sta htela Caharija in Elizabeta, da bi se detetu reklo? —
5. Zakaj so mu dali ime Janez? —
6. Kaj se je zgodilo, ko je Caharija na tablico imé „Janez“ zapisal? —
7. Kakó je Caharija pokazal Bogu svojo hvaležnost? —
8. Kaj govori v svojem sercu? —
9. Kaj veste povedati od mladosti Janezove?

Dolgo sta Caharija in Elizabeta prosila za sinú, pa njih prošnje so bile zastonj. Kar usliši Bog nju molitev, pa jima dodeli še več, kakor sta pričakovala. Ni jima dal samo sinú, ampak narvečega preroka za sina, ki je bil predhodnik Izveličarjev. Zato je bilo njihno veselje toliko večje. — Večkrat nam Bog utegnè, česar ga prosimo, da se ga terdniše oklenemo in pobožniši, poterpežljiviši in boljši postanemo. Star pregovor pravi: Bog ene vrata zaprè, pa sto drugih odprè.

Cahariju in Elizabeti je bilo dete pravi dar božji.

Otroci so v resnici božji dar;

Zató naj bo jim Boga vedno mar.

II. Rojstvo in mladost Jezusa Kristusa.

5.

Rojstvo našega Odrešenika.

Luk. 2, 1—7.

Jožef še celo nič ni vedil, kar se je bilo z Marijo zgodilo. Tedaj Bog to skrivnost tudi njemu razodene. V spanju se mu prikaže angelj Gospodov, rekoč: „Jožef, sin Davidov, ne hoj se vzeti Marije, svoje zarocnice! Mati je Sina božjega. Ime Jezus daj njenemu sinu, kjer bo svoje ljudstvo rešil njegovih grehov.“ Jožef tedaj vzame Marijo k sebi. Živela sta zdaj v Nacaretu, polna hvale božje v miru in v ljubezni, vsa nedolžna kot angelja.

Jožef in Marija sta zdaj vsak dan veselo pričakovala, kedaj se bo spolnila obljuba božja. — Tisti čas ukaže rimski cesar Avgust, da se popišejo podložni po vseh deželah rimskega cesarstva. Vsak je mogel tje iti, kjer so bili njegovi spredniki domá in se dati zapisati. Jožef in Marija sta bila rodú kralja Davida. Toraj sta mogla v Betlehem, v Davidovo rojstno mesto. Taka daljna pot jima je težko djala. Pa pokorna sta bila cesarju in nevtogoma odrineta od doma.

Pozno zvečer prideta v Betlehem. Vse terlo se je že ljudi, kateri so prišli k popisovanju. Jožef išče za-se in za Marijo kake hiše, da bi v nji prenočila; pa povsod jima velevajo iti. Noben kotichek se jima ne privoši, da bi v njem noč prebila. — Žalostna je bila zdaj z Jožefom in z Marijo. Vsa shojena sta, noč pritiska in vse duri so jima zaklenjene. Pa pohlevna in zadovoljna z vsim, kar jima Bog pošlje, se vdasta tudi v to nagodo.

Na koncu mestica je bila stena ali hlev, ki so pastirji tistega kraja v njem prebivali in svoje črede vanj vganjali. V ta hlev se spravita čez noč.

In tukaj — (kdor bere, naj pomisli, in kdor sliši, naj dobro prevdari) — tu na tem kraju je prišel Sin božji — Jezus Kristus — na svet. Bogu bodi čast in hvala za to.

Marija povije dete v plenice, in ker ni boljšega kraja, ga v jasli položi.

1. Kakó je zvedel Jožef, da bo Marija postala mati božjega Sina? — 2. Ktero imé je ukazal angelj detetu dati? — 3. Zakaj imé Jezus? — 4. Kje sta živela Jožef in Marija? — 5. Kteri ukaz je razglasil cesar Avgust, ko sta Jožef in Marija vsak dan pričakovala, da se bo spolnila obljuba Božja? — 6. Kam je mogel vsak Jud k popisovanju? — 7. Kam sta se podala Jožef in Marija? — 8. Zakaj v Betlehem? — 9. Ali sta bila Jožef in Marija pokorna cesarjevemu ukazu? — 10. Kje sta mogla Jožef in Marija v Betlehemu čez noč ostati? — 11. Zakaj sta mogla v hlevu prenočiti? — 12. Kdo je prišel v tem hlevu na svet? — 13. Kam je položila Marija novo rojeno dete?

V taki revščini — v tihi noči — brez vsega šuma in bliščobe je bil Sin Božji 4000 let po stvarjenju sveta kot ubogo dete rojen, da bi človeški rod odrešil in izveličal. Živinsk hlev je bilo njegovo prvo stanovanje, terde jasli njegova prva posteljca. Takó je bila volja nebeškega Očeta — mislim posvetnjakom sicer nasprotna, pa vsa modra in sveta po božjih prerokbah. Jezusovo rojstvo nam kaže, da

posvetna čast nima v božjih očéh nobene cene, in v kraljestvu, ki ga je Jezus prišel napravljat, drugega ne velja, kakor čednost in svetost.

Če si v revščini in uboštvu, spominjaj se ubovega deteta Jezusa in njegovih revnih starišev. Tolaži naj te misel, da je nekaj boljšega, kakor bogastvo in posvetna čast!

Čednost je nar boljše blagó:
Popelje nas v sveto nebó.

6.

Pastirji pri jasliah.

Luk. 2, 8, 20.

Bilo je že pozno po noči. Vse je že spalo v Betlehemu. Le nekaj ubogih pastirjev je bilo na polju pri čredah še po koncu. Dobre, nedolžne duše so bile in pobožnega serca, kakor pastirček David, kateri je svoje dni ravno na teh planjavah pasel očetove ovce.

Kedar so v tamni noči tako pri čredah čuli, glej! na enkrat stoji angelj Gospodov pred njimi. Nebeška svitloba ga obsija. Vsi se ga prestrašijo. Pa angelj jim reče: „Ne bojte se! Glejte, oznanjam vam veliko veselje, ktero bo vsemu ljudstvu. Nicoj vam je v mestu Davidovem rojen Izveličar, kateri je Gospod. Da ga bote pa spoznali, naj vam bo tole v znamenje: Našli bote dete, v plenice povito in v jasli položeno.“

Komej je angelj izgovoril, že se je družih angeljev brez števila prikazalo! „Vsi hvalijo Boga in pojó sveto pesem: „Slava Bogu po višavah in mir ljudem na zemlji, ki so dobre volje.“ Pastirji niso še nikoli kaj tacega vidili ne slišali; zato so se vsi veseli čudili.

Angelji se vzdignejo spet v nebo. Pastirji so pa djali med sebó: „Le berž pojdemo v Betlehem gledat, kar nam je angelj oznanil.“ Urno gredó. Pridejo v

hlev, najdejo Jožefa in Marijo in v jasliah zagledajo preljubeznjivo dete. S pohlevno sveto častjo se bližajo detetu, ga spreželjno gledajo in molijo.

Marija in Jožef se čudita in veselita, da že ti moške vedó rojstvo nebeškega otroka; in še bolj se veselita, ko jima pastirji povejo, da jim ga je sam angelj božji naznanil. Veselijo se vsi skupej in hvalijo Boga.

Pastirji se zdaj spet domú vernejo in hvalijo Boga za vse, kar so vidili in slišali. Razglasovali so to dogodbo povsod, in kdor jo je slišal, se jej je čudil. Marija pa je vsako besedo, ki jo je slišala, v sercu ohranila in premišljevala. — Osmi dan je bilo dete po postavi obrezano in Jezus imenovano, kakor je bil angelj zapovedal.

1. Komú je bilo rojstvo Kristusovo najprej oznanjeno? —
2. Kdo je oznanil pastirjem rojstvo Jezusovo? — 3. Iz katerega znamenja, je rekel angelj, bodo dete Jezusa spoznali? — 4. Kaj so storili pastirji, ko so se angelji v nebó povzdignili? — 5. Kaj so pastirji našli v jasliah? — 6. Kdo je Jezusovo rojstvo dalje razglasoval? — 7. Kaj se je zgodilo z Jezusom, ko je bil osem dni star?

Ubogim, pa pobožnim pastirjem je razodel Bog Jezusovo rojstvo, ne pa bogatim in imenitnim oblastnikom na zemlji. Ti čislajo in ljubijo le bogastvo, bliščobo, čast in posvetno veselje, kakó bi se bili mogli veseliti rojstva Jezusovega! Ohranimo v sercu to sveto dogodbo; ki so dobre volje, bodo veselje imeli nad njo; saj le takim je Jezus v izveličanje.

Le svete reči

So za mlade ljudi.

7.

Jezus v tempelju.

Luk. 2, 22—32.

Ko je bil Jezus 40 dni star, ga prineseta Marija in Jožef v tempelj, ga skazeta Gospodu in opravita predpisani dar za-nj. Tako je Mozesova zapoved ukazovala. Dar pa je bil za ubožne dve gerlici ali dva mlada goloba, premožniši so pa darovali jagnje. — In glej, živel je v Jeruzalemu častitljiv starček, Simeon po imenu. Ves pravičen in bogaboječ je bil. Torej je serčno hrepenel po veselju Izraelcov — po Izveličarju sveta. Sveti Duh, ki je bil v njem, mu je obljubil, da ne bo umerl, dokler ne bo vidil Kristusa, Gospodovega pomaziljenca.

Ko se Marija in Jožef z detetom še v tempelju mudita, pride tudi Simeon, od svetega Duha gnan, va-nj. Ko zagleda Jezusa, precej spozná, da je to dete obljubljeni Odrešenik. V naročje ga vzame ter hvali Boga rekoč: „Zdaj, o Gospod! pusti svojega služabnika v miru umreti, zakaj moje oči so vidile Izveličarja, ki si ga poslal k izveličanju vseh rodov, luč v razsvetljenje nevernikov in slavo tvojega izraelskega naroda!“

Z milim, prijaznim očesom se oberne sivček potem k Marii in reče: „To dete je postavljeno v padec in v vstajenje mnogim v Izraelu, in v znamenje, kateremu se bo nasprotovalo, in tvojo lastno dušo bo meč presunil, t. j. veliko jih bo Jezusa sovražilo, preganjalo ter mu nasprotovalo v njih lastno pogubljenje. Veliko jih bo nanj verovalo, ga ljubilo in se po njem izvelicalo. Mater bo pa zavoljo njenega deteta velika žalost presunila. Simeonovo prerokovanje je bilo natanjčno izpolnjeno.

Simeon je še govoril, kar pride tudi Ana, 84letna udova. Pobožno in bogaboječe je živela vse žive dni, veliko je molila, terdo se postila in željno čakala obljubljenega Odrešenika. In Bog jej je dodelil veselje, da ga je pred smertjo še vidila. S Simeonom se torej strine v hvali božji in pripoveduje o detetu vsem dobrim, ki so pričakovali odrešenja izraelovega. Ko Jezusovi stariši vse opravijo, kar jim je ukazovala postava, se vernejo spet nazaj v mestice Bellehem.

1. Kaj se je zgodilo z Jezusom, ko je bil star 40 dni?
- 2. Kdo je Jezusa v tempelju prvi kot Odrešenika spoznal?
- 3. Kdo je bil Simeon?
- 4. Kaj je bil sv. Duh Simeonu razodel?
- 5. Kaj je storil častitljivi starček, ko je zagledal detice Jezusa?
- 6. Kaj pravi starček Simeon materi Marii o Jezusu?
- 7. Ktera bogaboječa udova je prišla tudi v tempelj in je spoznala Jezusa kot Odrešenika?
- 8. Kam se spet vrneta Jožef in Marija, ko vse po postavi dopolnita?

Navada je bila, da so pervorojence v tempelj prinesli in zanje dar Bogu opravili. To se je godilo v hvaležni spomin, da so bili Izraelci nekaj iz egiptovske sužnosti rešeni in njih pervenci v tisti strašni noči smerti obvarovani. Zamožni ljudje so darovali jagnje, ubožni pa dve gerlici. Taka je bila postava Mozesova.

Marija je darovala dve gerlici, kakor sploh ubožni ljudje. Oná se ni sramovala svojega ubožtva. Par gerlic, ki jih daruje ubožni s ponižnim duhom, je Bogu prijetniši dar, kakor jagnje prevzetnega bogatinca.

**Le sveta čednost
Daje pravo vrednost.**

Modri od jutra.

Mat. 2, 1—12.

Bog je rojstvo svojega Sina tudi daljnim ljudstvom naznanil. Ko sta bila Jožef in Marija spet z Jezusom v Betlehemu, pridejo iz daljne jutrove dežele imenitni modri možje v Jeruzalem! Njih prvo vprašanje je bilo: „Kje je novorojeni judovski kralj? Njegovo zvezdo smo vidili na jutrovem in zdaj prihajamo ga molit.“

Kralj Herod se prestraši, ko sliši o njih prihodu, in vsi Jeruzalemljani ž njim; zakaj on se je bal krono zgubiti, duhovni in ljudstvo pa niso imeli dobre vesti. Nihče ni vedel odgovoriti modrim na njih vprašanje. Zato skliče Herod velike duhovne in pismarje ter je uprašal, kje da bo Kristus rojen. Oni pa mu odgovoré: „V Betlehemu na Judovem; zakaj takó je pisano pri Miheju preroku: Ti, Betlehem na Judovem, nisi nikakor naj manjše mestice Judovskih knežij, ker iz tebe pride vojvoda, kateri bo vodil moje ljudstvo Izrael, ktereга izhod je od začetka in od večnih dni.“ — Na to pokliče Herod modre na tihem k sebi in jih na tanko izprašuje, kedaj se jim je prvič prikazala zvezda. Pošteni možje mu povedó. Potlej jim pa reče v Betlehem iti. „Pojte“, jim pravi, „poprašujte skerbno po detetu in kedar ga najdete, mi pridite povedat, da ga tudi jaz grem molit.“ To jim je pa rekel le iz prihljene prijaznosti, ker je že poprej sklenil, dete na skrivnem poiskati in umoriti.

Modri odrinejo še po noči proti Betlehemu, ki je bilo le kake dve uri daleč od Jeruzalema. Spet ugle-dajo svitlo zvezdo, ki jim je svetila iz jutrovega, lepo in prijazno na nebu. Gre pred njimi in obstoji nad hišo, kjer je bila Marija z detetom, ravno kakor bi jim govorila: „Tukaj le je dete!“ — Podajo se v hišo, in

najdejo dete in njegovo mater. Ponižno pokleknejo pred Jezuškom in ga molijo. Potlej odpró svoje zaklade in darujejo detetu zlata, kadila in mira. Iz celega serca so se veselili nad otrokom in so hvalili Boga, kateri jim je bil dete dal najti in spoznati.

Modri se mislijo zdaj h kralju Herodu verniti in mu vse povedati. Pa Bog, ki je vidil Herodove hude naklepe, jim v spanju zapove, naj nikar ne hodijo k Herodu nazaj. Pokorni so bili božjemu povelju in se vernejo po drugi poti v svojo domovino.“

1. Po kom je bilo Jezusovo rojstvo Herodu oznanjeno? —
2. Od kod so bili modri prišli? Kaj je bilo njih prvo uprašanje? —
3. Zakaj se je prestrašil Herod, ko je slišal, da je rojen Izveličar svetá? —
4. Kaj ukaže Herod, da bi zvedel, kje je rojen novi kralj judovski? —
5. V katerem mestu je imel Izveličar po preroku Miheju rojen biti? —
6. Kaj naročí Herod modrim, preden jih pusti iti? —
7. Ali je Herod v resnici želel počastiti novorojenega kralja? —
8. Kaj je sam pri sebi sklenil storiti, ko bo našel novorojeno dete? —
9. Kaj je modre vodilo, da so naravnost v Betlehem prišli in tam Jezusa našli? —
10. Kako so počastili novo rojenega kralja? —
11. Zakaj se niso vernili k Herodu, kakor so mu obljubili? —
12. Kako so spet prišli v svojo domovino?

V zvezdi je Bog modrim na jutrovem Izveličarja razodel, in vsi veseli so se podali na pot, ga počastit. Prinesli so Jezusu zlata kakor kralju, kadila kakor Bogu, mire kakor človeku. Tudi so ti darovi podoba čiste ljubezni, molitve in zatajevanja, ki smo jih Jezusu dolžni darovati. Darujmo mu tudi mi svoje serce in svojo voljo, da vselaj le to ljubimo in delamo, kar je njemu dopadljivo. To je naj boljša daritev.

Hudobni ljudje ne morejo ovreti božjih namenov, naj so še tako mogočni.

Le to na zemlji se zgodi,
Kar zoper božjo voljo ni.

Beg na Egiptovsko.

Mat. 2, 13—23.

Z veliko nejevoljo čaka Herod modrih iz Betlehema. Ko pa vidi, da jih zastonj čaka, ukaže v Betlehemu in po bližnjih krajih vse dečke pomoriti, kar jih je bilo dve leti ali manj starih. Tako le, si misli, ne bo mojemu meču odšlo dete, ki ga sovražim.

Toda Bog ve vse človeške naklepe in jih lahko pokoplje. V spanju se prikaže angelj Jožefu in mu reče: „Vstani, vzemi dete in mater in pobegni v Egipt. Ondi ostani, dokler te spet ne pokličem. Zakaj Herod bo vse preiskal, da najde dete in ga umori.“ Jožef precej vstane in pobegne še v terdi noči z detetom in z materjo.

V Egiptu je bilo dete Jezus varno in v zavetju. Zdaj ropijo v Betlehem morivci, ki jih je poslal Herod. Z golimi meči deró po vseh hišah, tergajo iz naročja in od pers materam nedolžne otročiče in jih moré. Oh, kako neizrečeno so upili in tarnjavali otroci in matere!

Zdaj misli hudobni kralj, da je njegova krona prav uterjena; pa kakó zelo se je goljufal! Njegov meč ne bo mogel doseči Jezusa v Egiptu, in nekaj let po tistej moriji je sam prišel ob življenje in krono.

Precej po Herodovi smerti se angelj Gospodov spet v spanju prikaže Jožefu na Egiptovskem in mu reče: „Vstani, vzemi dete in njegovo mater in verni se na Izraelsko; zakaj kralj je umerl, ki je stregel detetu po življenju. Spotoma se vzdigneta Jožef in Marija z detetom in na izraelski meji jima ukaže angelj na Galilejsko iti.

Tako sta prišla, že dolgo časa iz doma, Jožef in Marija v Nacaret, svoje domače mesto, kjer sta od svojih rok živela in skerbno od Boga izročeno dete redila. Božji blagoslov je bil nad njima.

1. Kaj stori Herod, ko vidi, da zastonj čaka modrih iz Betlehema? — 2. Koga je mislil v svoji hudobii s poti spraviti? — 3. Kako je bil Jezus Herodovega zalezovanja obvarjen? — 4. Kam je ukazal angelj Jožefu pobegniti? Zakaj na Egíptovsko? — 5. Kake hudobije so doprinašali morivci po Betlehemu in po bližnjih selih? — 6. Kaj se je nekaj let po tisti morii z Herodom zgodilo? — 7. Kdo se je spet Jožefu v spanju prikazal, ko je Herod umerl? Kam mu ukaže angelj iti? — 8. Kaj mu ukaže angelj na izraelski meji? — 9. Kam sta se podala Jožef in Marija? — 10. Kako so v Nacaretu živeli?

Herod je bil prevzeten, grozoviten in sebičen trinog. Zato je stregel po detetu, da bi ga umoril. Bog vidi njegov hudobni naklep in ga pokoplje. On sam je moral pomagati, da so modri dete našli; vendar njemu ga ni bilo dovoljeno gledati. — Veliko nedolžnih otročič v Betlehemu in okoli Betlehema je umerlo pod njegovim kervavim mečem; pa po njih je bilo rešeno detece Jezus. Previdnost božja, ki je prečudno budila nad Mozesom v bičnatem jerbaščku, je obvarjala tudi božje dete Jezusa v jaslich.

Maščevati vari se,

Rajši z bližnjim spravi se.

Jezus, star dvanajst let, v tempeljnu.

Luk. 2, 41—52.

Jezus je rasel v hiši svojih staršev v Nacaretu. Bil je ves ljubeznjiv, ves božji in že mladenček poln božje modrosti.

Jožef in Marija sta vsako leto hodila v Jeruzalem na velikonočni praznik. Kedar je bil Jezus dvanajst let star, je šel tudi on ž njima, dasiravno je bila pot dolga in težavna. Kakó mu je serce veselja utripalo, ko je v sinji daljavi ugledal sveto mesto in visoki tempelj. Vse praznične dni je bil le v tempeljnu.

Ko so minuli praznični dni, se vernejo starši domú. Jezus se pa le še v tempeljnu mudí. Med potom ga starši zgrešé. Ker se nikoli brez njih dovoljenja ni zmaknil od njih, so mislili, da je pri tovarših in so šli dan hodá od Jeruzalema. Zvečer uprašujejo pri vsi žlahti in pri znancih po njem; pa nikjer ga ni in nihče ne ve zanj. Kakó zeló se tedaj starši prestrašijo!

V veliki skerbi se vernejo v Jeruzalem. Tretji dan ga še le najdejo v tempeljnu. V sredi med učeniki sedí, jih posluša in sprašuje. Tako modro jim odgovarja, da imajo vsi v njem očí. Vse se čudi njegovi prečudni modrosti in njegovim odgovorom. Njegova mati, ki je bila zanj v velikih skerbéh, pa mu reče: „Sin! zakaj si nama to storil? Glej, tvoj oče in jaz sva te z žalostjo iskala!“ — Jezus pa odgovorí: „Čemu ste me iskali? Kaj niste vedili, da mi je biti v hiši svojega Očeta?“

Iz Jeruzalema se Jezus spet v Nacaret verne na tihi, revni dom svojih staršev. Tu je živela sveta družina v miru in pokoju kot angelji božji. — Sv. Jožef je bil pokoren državljan in je zvesto spolnoval zapovedi svojega ajdovskega cesarja. Bil je priden, poter-

pežljiv in pošten rokodelec. Sama pobožnost in svetost ga je bila. — Marija je nam v svojem domačem življenju narlepša podoba vseh ženskih čednosti in popolnomasti. Gola pohlevnost, krotkost in dobrota jo je. Jeza ali kaka druga strast jej nikoli ne kali veselega obraza. — Vse dalje zgodbe Jezusove mladosti so zapopadene v sledečih besedah: „Jezus je bil svojim staršem pokoren in je rasel, kakor v starosti, tako tudi v modrosti in ljubeznjivosti pri Bogu in pri ljudéh.

1. Na kateri praznik so hodili Jezusovi starši vsako leto v Jeruzalem? — 2. Zakaj so velikonočni praznik tako slovesno obhajali? — 3. Kaj se pripoveduje o Jezusu, ko je bil dvanajst let star? — 4. Kje se je Jezus vedno mudil v Jeruzalemu? — 5. Kje je Jezus ostal, ko so se starši iz Jeruzalema na pot podali? — 6. Kje sta mislila Jožef in Marija Jezusa najti, ko sta ga zgrešila? — 7. Kaj sta storila, ko ne najdeta Jezusa pri svojih znancih? — 8. Kje sta našla Jezusa v Jeruzalemu? — 9. Kako se je vedel Jezus v tempeljnu med učeniki? — 10. Kaj pravi Marija Jezusu, ker je bil brez njene vednosti nazaj ostal? — 11. Kaj je Jezus odgovoril? — 12. Kam se je podal Jezus iz Jeruzalema? — 13. Kaj pripoveduje sv. zgodovina o Jožefu? — 14. Kakō je bila Marija v domačem življenju? — 15. V katerih kratkih besedah so zapopadene dalje zgodbe Jezusove mladosti?

Jezus imenuje tempelj hišo svojega očeta. Ta beseda veliko veliko zapopade. Jezus pozabi v hiši svojega Očeta cel svet okoli sebe; veselja in hvale do Boga je napolnjena njegova duša.

Ljubi otročiči! dobro si vtisnite v serce zgodbe Jezusove mladosti, ki so zapopadene v besedah: „On je bil pokoren staršem in je rasel kakor v starosti, tako tudi v modrosti in ljubeznjivosti pred Bogom in pred ljudmi,“ to se pravi: „Kakor je bil stariši od dneva do dneva, tako je prihajal tudi modriši, pobožniši in ljubeznjiviši pred Bogom in pred ljudmi.“ — „Jezus je bil pokoren svojim staršem“ se pravi: „on je ubogal svoje starše; vse je rad storil, kar jim je bral na očeh in nikdar jih ni s čem razžalil. — Bodite

mu podobni tudi vi in posnemajte Jezusa v njegovih čednostih.

Ta je edina dogodba, ki jo vemo iz Jezusove mladosti. Od dvanajstega do trinajstega leta nam nič drugega ni znano iz njegovega življenja. Učite se iz tega, da od pridnih in pobožnih otrok navadno nič drugega ni slišati, kakor to, da so bili pokorni staršem, da so rasli v modrosti in ljubeznjivosti pri Bogu in pri ljudéh in da so radi v cerkev in v šolo hodili, kjer so veliko dobrih naukov prejeli.

Kdor svojih staršev ne spoštuje,
Ta sam od sebe srečo suje.

III. Priprava na Jezusovo učenje.

11.

Sv. Janez v puščavi.

Luk. 3, 1—10.

Čas se je približeval, da bi Jezus Kristus očitno imel učiti. Janez dobi povelje (kakor je bil angelj že pred njegovim rojstvom prerokoval), da začne ljudi pripravljati na Odrešenika. Zató se tudi imenuje predhodnik Jezusov.

Doslej je svoje leta preživel v tihi puščavi judejski ob reki Jordanu. Daleč od posvetnega šuma v tihi samoti se je pripravljajl z zatajevanjem in molitvijo na svoje veliko opravilo.

Janez je ostro živel. Po izgledu starih prerokov je nosil oblačilo iz velbljudje dlake in usnat pas okoli ledja. Njegov živež so bile kobilice in hostni med. Pijačo je iz studenca zajemal; prebival je pa v kaki skalnici in se ni pečal za svet.

Obhodil je vse kraje ob Jordanu in opominjal ljudi, naj delajo pokoro in se dajo kerstiti, da odpušcanje grehov zadobijo. Klical jim je: „Delajte pokoro; zakaj nebeško kraljestvo se približuje; Odrešenik, ki ga bo postavil, je že prišel na svet.“ Tiste, ki so mu ve-

rovali in se poboljšali, je kerstil z vodó, v znamenje, da se morajo znotraj od grehov očistiti.

Zavoljo Janezovega učenja je vstal velik šum. Veliko ljudstvo je vrelo k njemu. Ne samo Objordanci, ampak tudi iz Jeruzalema in skorej iz vse Judeje so prihajali k njemu v puščavo, da se je dalo kerstiti.

Tudi Farizeji, vražni in hinavski ljudjé, in ne-verní Saduceji so hodili k Janezu, da bi jih kerstil. Oni pa niso imeli pravega duha, ki je h kerstu potreben. Zató jih Janez ostro nagovarja, rekoč: „Gadja rodovina! Kdo vas je učil ali vam rekel, da je mogoče božje jeze ogniti se brez pokore in poboljšanja življenja? Poboljšajte se in storite vreden sad pokore. Nikar ne mislite, da ste zató kaj boljši pri Bogu, ker izhajate od Abrahama.“

„Enaki se mi zdite“, pravi Janez dalje, „drevesu, ki je sekira že nanj nastavljena. Drevo, katero dobrega sadú ne rodí, se poseka in v ogenj verže; ravno tako se tudi vi kazni ognili ne bote.“

To Janezovo učenje je omečilo veliko poslušavcov, da so resnično želeli poboljšati se. Toraj ga prašajo, kaj bi jim bilo storiti. Janez pa jim pravi: „Kdor ima dve suknji, naj da tistemu eno, ki je nima; in kdor ima jedí odveč, naj stori ravno tako“ (bodi usmiljen in radodaren.) — Tudi colnarji in vojšaki so prišli k njemu in ga uprašali: „Učenik! kaj pa je nam storiti?“ — Janez odgovorí colnarjem: „Nikar več ne jemljite, kakor kar je vam postavljeno.“ Vojšakom pa pravi: „Nikomur ne delajte sile: nikogar ne tožite po krivem in bodite dovoljni s svojim plačilom.“

Zdaj, ko se Janezovi poslušavci v resnici boljšajo, se tudi želje v njih vnemajo, da bi Odrešenika kmalo spoznali in začnó v sercu misliti, da bi utegnil ravno on Kristus biti. Nekteri izmed pismarjev, ki so jih iz Jeruzalema do njega poslali, ga naravnost poprašajo: „Ali si ti Kristus?“ — Janez pa reče: „Jaz nisem

Kristus. Pa bo kmalo prišel; on je veliko veči od mene. Jaz mu celo jermenov pri črevljih nisem vreden odvezati. Jaz kerščujem z vodó: On vas bo pa z ognjem — s svetim Duhom kerstil (to je: v sercu v nove, Bogu prijetne ljudi prerodil). Vevnico ima v roci in skedenj bo počedil. Pšenico bo spravil v svoje žitnice, pleve pa bo požgal z neugasljivim ognjem (t. j. dobre bo sprejel v število svojih izvoljenih, hudobne pa bo izročil v večno pogubljenje).

1. Kdo je pripravljaj Jude na Jezusovo učenje? — 2. Kako se toraj sv. Janez imenuje? — 3. Kje se je Janez pripravljaj za svoje veliko opravilo? — 4. Kako je živel Janez? — 5. Kaj je Janez učil? — 6. Ali mu je ljudstvo verovalo? — 7. Kdo so bili Farizeji in Saduceji? — 8. Kako jih je opominjal k pokori? — 9. Ktero priliko jim je v ta namen povedal? — 10. Kaj pomenja prilika: Sekira je že nastavljena drevesu na korenino? — 11. Kako je Janez colnarje in vojšake opominjal k pokori? — 12. S katerimi besedami napoveduje Janez Odrešenika Jezusa Kristusa?

Farizeji, kakor Judje sploh, so mislili, nebeško kraljestvo je tako naše, ker smo Abrahamovi, Izakovi in Jakopovi sinovi, brez da se nam je treba poboljšati. Zoper to krivo misel je sv. Janez vedno govoril. Le resnično poboljšanje je zarja izveličanja. Le tisti, ki pobožno živí, kot Abraham, pojde v nebeško kraljestvo, t. j. ta bo nauk Kristusov s pridom poslušal. — Tako se morate tudi vi, ljubi otročiči! pripravljati za keršansko podučenje; varite se greha in vedno dobro delajte. Pot v nebeško kraljestvo je le tistemu odperta, ki se resnično poboljša.

Če želiš v nebesa priti,
Vari se kedaj grešiti.

Jezusov kerst.

Luk. 3, 21—23.

Ko se je ljudstvo Janezu kerstiti dajalo, pride tudi Jezus iz Nacareta na Jordan k Janezu, da bi ga kerstil. Ko hoče Jezus v reko stopiti, mu Janez iz časti, ki jo ima do njega, brani rekoč: „Jaz potrebujem tvojega kersta, pa ti k meni hodiš?“ — Jezus mu odgovori: „Naj bo za zdaj, ker se spodobi, da se vsim božjim sklepom podveržemo.“ Janez je tedaj odjenjal in ga je kerstil v Jordanu.

V tistih toplih krajih so pa perve čase kerščevali takó, da se je ves človek v vodo potopil, v znamenje, da hoče kakor drug in nov, Bogu prijeten človek iz vode vstati. In kakor se je ljudstvo s kerstom posvečevalo v poboljšanje njihovega življenja, takó je bil s kerstom tudi Jezus za Odrešenika skesanih grešnikov in za kralja božjega kraljestva posvečen.

Ko je bil Jezus kerščen, stopi spet iz vode in moli. In glej! nad njim se odpró nebesa. Sveti Duh se prikaže v podobi goloba in nad njim obstane. Iz nebes pa se zasliši glas: „Ta je moj preljubi sin, nad katerim imam svoje dopadenje.“

Zdaj Janez spozná, da je Jezus v resnici obljubljeni Zveličar; zakaj že poprej mu je bilo razodeto: „Nad ktereга boš vidil sv. Duha priti in nad njim obstati, on je tisti, ki s svetim Duhom kerščuje.“

1. Kje je Janez Jezusa prvič spoznal? — 2. Zakaj je Jezus k Janezu na Jordan prišel? — 3. Zakaj se je Janez obotavljal, Jezusa kerstiti? — 4. Kje je bil Jezus kerščen? — 5. Kako so v tistih toplih krajih kerščevali? — 6. Kaj je pomenilo potopljenje v vodo? —

7. Zakaj se je dal Janezu kerstiti? — 8. Po katerem znamenju je Janez spoznal, da je Jezus v resnici obljubljeni Izveličar?

Pri kerstu je bilo oznanjeno, da je Jezus Sin božji. Imenuje se tudi Kristus — pomaziljenec, ker je bil pri kerstu s svetim Duhom za Odrešenika posvečen.

Sveti Duh bi se ne bil mogel v lepši podobi prikazati, kakor v golobji. Zakaj golob je znamenje dveh imenitnih čednosti, čistosti in krotkosti. Lepo upanje otebe je golobica ob času Noeta prinesla z zeleno vejico v kljunu; še veliko lepše in veseliše upanje — odrešenje vesoljnega sveta — je oznanila golobica — sv. Duh — nad Jezusovo glavó. Po Jezusu — nad katerim se je prikazal sv. Duh v podobi golobji, se je spolnilo naj veseliše upanje človeškega rodú — namreč upanje, da bo Bog svet večne pogube rešil.

Greha se zmiraj varimo,
Kersta vredni ostanimo.

13.

Jezus od hudiča skušan.

Mat. 4. Mark. 1. Luk. 4.

Ko je bil Jezus kerščen, gre po nagibu sv. Duha v samotni kraj puščave, kamor ni stopila cloveška noga in kjer so le divje živali potikale se. V tej puščavi je bil Jezus štirideset dni in štirideset noči. Molil je, premišljeval in se postil in se na visoki uk pripravljal. Ko se je bil pa že štirideset dni in štirideset noči prepostil, ga je lakota prijela.

Zdaj se mu pa skušnjavec približa. Ko je toliko o Izveličarju in o njegovi neskončni moči že slišal, bi ga zdaj rad skusil, ali je Sin božji ali ne. S hinavsko častjo se pred Jezusa ustopi in mu pravi: „Ako si Sin božji, reci tem kamnom, da bode kruh iz njih“. Jezus mu pa odgovori: „Pisano je (v sv. pismu) človek ne živi le ob kruhu, ampak od vsake besede, ktera izhaja iz ust božjih.“

Kmaló ga hudič v drugo skusi. Vzame ga seboj v Jeruzalem in ga postavi na rob tempeljna. Spodej v neizrečeni globočini je bilo viditi veliko mesto po vsi širjavi. Tu mu pravi hudič: „Ako si Sin božji, spusti se doli; zakaj pisano je: svojim angeljem je zavoljo tebe zapovedal, na rokah te bodo nosili, da se z nogo ob kak kamen ne udariš.“ — Jezus mu pa reče: „Spet je pisano: ne skušaj Gospoda, svojega Boga,“ t. j. ne hodi prederzno v nevarnost.

Hudič še ne odjenja, temoč se loti tretje skušnjave. Na prav visok hrib pelje Jezusa, od kodar se je vidilo neizrečeno daleč v daljne dežele in kraljestva z vso njihovo lepoto. Hudič mu pokaže vse te dežele, rekoč: „Glej, vse te dežele ti dam, če poklekneš in me moliš.“ — Tedaj mu reče Jezus: „Poberi se, satan! zakaj pisano je: Gospoda svojega Boga moli in njemu samemu služi.“ — Strela so bile satanu te besede. Precej ga zapustí. Angelji so pa pri tej priči pristopili in strežejo Jezusu.

1. Kaj je storil Jezus po kerstu? — 2. Kaj je puščava?
- 3. Kaj se je Jezusu v puščavi prigodilo? — 4. Kolikokrat in kako je bil Kristus skušan? — 5. Kdo pristopi k Jezusu, ko ga satan zapustí?

Ne privolimo tudi mi nikoli v nobeno skušnjavo. Jezus nam bo pomagal, če se v njej vojskujemo, in angelji nas bodo veseli, ako jo premagamo. Učimo se pa tudi, da se moremo na božjo pomoč le v tacih nevarnostih zanašati, ki jim nikar

ne moremo uteči; kdor se pa sam v nevarnosti podaja in prederzno božjih čudežev pričakuje, ta greši zoper Boga. Nikar ne zabimo: Kdor besede sv. pisma vedama napčno obrača, da bi s tim hudobijo prikril, ta uganja satanove zvi-jače; gorje mu! Bodite vselej sklenjeni z Jezusom in oroženi zoper greh, da bote dopadljivi Bogu in angeljem.

Dobro delaj, kjer le bodi,
Pot čednosti vedno hodi.

14.

Janez skazuje Jezusa ljudém in Jezusovi prvi učenci.

Jan. 1.

Ko je bil Jezus skušnjavca premagal, pride spet k Janezu na Jordan. Da ga Janez le zagleda, pokaže z raztegnjenimi rokami nanj in ves vesel in z veličansko resnobo reče: „Glejte jagnje božje, ki grehe svetá odjemlje. Ta je tisti, ki sem vam pravil, da nekdo za menó pride, kateri je viši od mene; zakaj bil je že pred menó“.

Drugi dan Janez kerstnik spet stoji ob Jordanu. Njegova učenca (to so tisti, ki so verovali, kar je Janez učil) Janez in Andrej sta bila ž njim. Vidi Jezusa priti in zopet reče: „Glejte jagnje božje“.

Janez in Andrej sta želela Jezusa bliže spoznati; počasi in s strahom gresta za njim. Ko se mu vsa boječa približata, se Jezus ozrè in ju ves prijazen ogovori: „Kaj bi rada?“ — Rečeta: „Učenik! kje stanuješ?“ — Odgovori jima: „Pridita in poglejta!“ Vsa vesela gresta ž njim in ves tisti dan ostaneta pri njem. Odsihmal sta bila učenca Jezusova.

Andrej je imel brata, ki mu je bilo ime Simon. Vesel mu gre pravit: „Kristusa smo našli“. In ga pelje k Jezusu. Gospod pogleda Simona in mu reče v znamenje, da ga dobro pozna: „Ti si Simon, Jonov sin; pa posihmal se ti Peter poreče, to je: mož kot skala. S temi besedami vzame Jezus Petra k sebi in tudi Peter ostane odslej Jezusov učenec.

Drugi dan se Jezus na Galilejsko napoti in sreča Filipa. Jezus je vidil, da je Filip dobrega serca; toraj mu reče: „Hodi za menó!“ Gospodova ljubeznjivost je Filipa ganila in bil je Jezusov učenec.

Filip je imel prijatla, ki se mu je Natanael reklo. Ves je bil bogaboječ in je hrepenel po Odrešeniku. Bil je Natanael tisti dan ravno nekoliko pod figovim drevesom. Ta čas je mogel zanj kaj velicega biti. Zakaj ravno, tega sv. pismo ne pové, pa gotovo bo, ob ljubem tihem jutru in pod milim nebom je pobožno molil in želje po Izveličarju so ga prehajale. Ko ustane Natanael, ki se mu tudi Jernej pravi, izpod drevesa, ga sreča Filip. Ves vesel mu reče: „Našli smo Ga, od kterega so pisali Mozes in preroki. Jezus, sin Jožefov iz Nacareta je“. — Natanael, prenagel v sodbi, pravi: „More li kaj dobrega iz Nacareta priti?“ Filip mu pa odgovori: „Pojdi in poglej!“ In Natanael gre precej ž njim gledat. Ko Jezus Natanaela zagleda, reče: „Lejte, to je pravi Izraelec, ki je ni zvijače v njem“. — Natanael se začudi temu ogovoru in vpraša: „Odkod me poznaš?“ S pogledom, ki je Natanaelu serce presunil, mu Jezus reče: „Preden je Filip k tebi prišel, ko si bil še pod figovim drevesom, sem te že vidil“. Natanael ostermí. Razdaní se v njegovi duši. On spozná, da je vsegaveden, pred komur stoji. Ves ginjen in poln svete častí zavpije: „Učenik! ti si Sin božji, ti si izraelski kralj!“ — Jezus mu reče: „Ker sem ti rekel, da sem te pod figovim drevesom vidil, mi veruješ. Še večje reči boš

vidil, kakor je to. Resnično, resnično vam povem: Vidili bote nebó odperto in angelje božje gori in doli hoditi nad Sinom človeškim (tako se je Jezus naj rajši imenoval). Tudi Natanael je bil posihmal Jezusov učenec.

1. Kako je bil Jezus ljudstvu oznanjen? — 2. Kteri so bili prvi učenci Jezusovi? — 3. Kako sta se Janez in Andrej soznanila z Jezusom? — 4. Kdo sta bila Janez in Andrej? — 5. Kako je Simeon Jezusa spoznal? — 6. Ktero imé mu je dal Jezus? — 7. Kaj pomenja beseda Peter v našem jeziku? — 9. Kakó se Natanael navadno kot apostelj imenuje? — 10. Iz česa je spoznal, da je Jezus vsegaveden? — 11. Kaj mu je djal Jezus, ko je ves ginjen zaklical: Učenik! ti Sin božji!

Jagnje božje je bil Jezus imenovan zavoljo svoje prečudne krotkosti in pohlevnosti. Prišel je na svet kot veliko-nočno jagnje, da bi odrešil in izveličal ves svet.

Nad Natanaelom vidite, kako hitro se zmotimo in bližnjemu krivico storimo, če smo prenagli v svojih sodbah. Mislil je, da nič dobrega ne more priti iz Nacareta, ki je bilo majhino pusto mestice in v nobeni česti pri ljudeh. Nikoli ne sodite človeka, ki ga ne poznate; ne hvalite, pa tudi ne grajajte ga, če je rojen iz tega ali iz unega mesta, če je nizkega ali zaničevanega stanú, da se vam taka ne prigodi, kakor Natanaelu. Če ste se pa prenaglili v svoji sodbi, ne bodite termasti in si dajte dopovedati kakor Natanael.

Jezus imenuje Natanaela Izraelca, ki je ni zvijače v njem. Gotovo ni lepšega slišati kakor besede: on je pošten — on je čista duša, ki ne pozná nobene zvijače. Tacega človeka vse ljubi, vse ga spoštuje.

Bodi vselej mož beseda.

Ženitnina v Kani Galilejski.

Tri dni potlej se je obhajala ženitnina v Kani na Galilejskem, pri kateri je bila pričujoča tudi Marija, ker so si bili z ženinom ali z nevesto v rodu, ali sicer dobri znanci. Tudi Jezus in njegovi učenci so bili povabljeni na ženitnino.

Ženin in nevesta sta javelne bila zamožna. Vino jim je prezgodaj poteklo. Jezusova mati to kmalo začuti, torej reče Jezusu: „Vina nimajo“. — Jezus pa jej reče: „Kaj je nama za to! Moja ura še ni prišla“. — Čutila je, da Jezus le priložnega časa pričakuje; zato reče strežetom: „Vse storite, karkoli vam poreče“.

V obednici je stalo šest kamnenih verčev, da so si pred jedjo in po jedi roke umivali. Vsaki teh verčev je držal dva ali tri bokale.

Jezus reče strežetom: „Napolnite z vodó te verče!“ Napolnili so jih do verha. Zdaj pa ukaže: „Zdaj zajemite in nesite starašini“. — Natočijo in mu prinesó. Starašina pokusi, in glej! bila je voda zlahtno vino. Ni vedel, kaj se je zgodilo; se zavzame, pokliče ženina ter mu reče: „Vsak daje s perva dobro vino na mizo, in potlej, ko se gosti že napijó, še le slabšega; ti pa si dobrega do zadnjega hranil!“ —

Zdaj se čudež razglasí. Vse nad njim ostermí. Vsi spoznajo, da Sin božji ž njimi za mizo sedí. To je bil prvi čudež, ki ga je Jezus očitno pred ljudmi storil.

1. Kje je storil Jezus svoj čudež? — 2. Kakó je prišel Jezus na ženitnino? — 3. Iz česa se daje sklepati, da ženin in nevesta nista bila zamožna? — 4. Kdo je Jezusa najpred opomnil, da je vino poteklo? — 5. Kaj ukaže Marija strežetom? — 6. Kaj so Judje navadno imeli v

obednici, da so si roke umivali? — 7. Kaj je ukazal Jezus strežetom, naj storijo z verči? — 8. V kaj je Jezus vodo spremenil? — 9. Kaj je bil nasledek tega čudeža?

Jezus se je znašel s svojimi učenci na ženitnini, da nam pokaže, da so tudi nam čiste, nedolžne veselice pripuščene. Prepovedane so nam le tiste veselice, ki so škodljive zdravju duše in telesa, ki so nezmerne in grešne. Veselite se tudi vi, vendar uživljajte le tistih veselic, ki ne žalijo Boga.

V čistosti in nedolžnosti
Se veselimo tudi mi.

1. Kje je storil Jezus svoj čudež? — 2. Kako je prišel Jezus na ženitnino? — 3. Iz česa se daje skledati, da ženin in nevesta nista bila xamozna? — 4. Kdo je Jezusa najprej opomnil, da je vino poteklo? — 5. Kaj ukaza Marija strežetom? — 6. Kaj so ljudje navadno imeli y

IV. Jezusov nauk.

16.

Jezus v tempeljnu.

Velikonočni praznik judovski se je bližal. Sila in sila ljudi, Izraelci iz vse dežele, pa tudi veliko ajdov iz bližnjih narodov, je privrelo v Jeruzalem v tempeljnu Boga molit. Tudi Jezus se podá tje na velikonočni praznik.

Tempelj je bil prelepo zidovje. Tri veliki dvori so bili vanj. V pervega, ki se je vanj stopilo, so smeli tudi neverni narodi. Pa iz tega dvora so zdaj živinsko sejmišče storili. Tukaj so darila prodajali in kupovali.

Ko Jezus vanj stopi, imá na enkrat pred očmi brez števila ljudi in živine, volov in drobnice, golobarjev in dnarnih miz. Zelò ga zabolí, da spreobrnjeni ajdi tu ne najdejo mirnega kotička, da bi pri pokoju Boga molili. Zagrabi z desnico nekaj motozi z bližnega kramarskega odra in zapodí z volmi in ovcami vred vse mešetarje skozi duri iz tempeljna, z levico pa prevrača dnarne mize menjavcom in pravi golobarjem: „Spravite to od todi, in ne delajte sejmišča iz hiše mojega Očeta.“ Strah je vse opadel. Vse beží; nihče se ne postavlja. Veliki prostor pa je bil gredoč izpraž-

njen in spet je bila globoka tihota. — Toliko moč je imel Jezus v serca še take!

Ko Jezus na tihem prostoru stoji, stopijo duhovni k njemu in ga uprašajo: „S kakšnim znamenjem nam skažeš, da smeš to delati?“ — Jezus jim odgovori: „Poderite ta tempelj (ter na se pokaže) in v treh dneh ga spet postavim.“ Jezus je tukaj svoje truplo mislil, in ga je po pravici tempelj božji imenoval. Pa duhovni niso umeli tega govora; menili so, da govori od kamnitega tempeljna. Torej se mu posmehujejo: „Šest in štirideset let so zidali ta tempelj; in ti ga hočeš v treh dneh postaviti?“ In s temi besedami gredo nejevoljni od njega. — Veliko jih je pa v Njegovo ime verovalo, ker so vidili znamenja, ki jih je delal.

1. Kje se je Jezus očitno skazal kot Izveličar? — 2. Koliko dvorov se je štelo v tempeljnu? — 3. Za kaj je bil namenjen dvor, ki se je najprej vanj stopilo? — 4. Kaj je našel Jezus v tem dvoru? — 5. Kaj je storil Jezus, ko je vidil silo ljudi in živali, kupcov in prodajavcov? — 6. Kaj je djal Jezus golobarjem? — 7. Kaj je odgovoril duhovnim, ki so tirjali znamenje od njega? — 8. Kaj je mislil Jezus pod besedo „tempelj“.

Ne zveraj se nespodobno v cerkvi. V cerkvi bodi tih, zbranega duha in bogaboječega serca. Tam v jeruzalemskem tempeljnu je bila samo podoba božja — tu je Kristus sam pričujoč, pred kterega obličjem stojiš. Če se v cerkvi nespodobno vedeš, če si pri pridigi raztrešenih misli, če v cerkvi marnuješ, se smejiš ali se po ljudéh okoli oziraš in se svojih rok k molitvi skleniti sramuješ — kakšen kristjan si, ali nisi hujši kakor ajd?

Kar je Jezus od podiranja tempeljna rekel, je pomenilo njegovo smert, kar pa od zidanja, je pomenilo njegovo ustanjenje.

Pobožna molitev je ključ v nebesa.

Jezus pri Jakobovem vodnjaku.

Jan. 4.

Jezus se iz Jeruzalema spet verne v Nacaret. Pot ga pelje skoz deželo Samarijo. On pride do mesta Sihara, ki se mu je nekdaj reklo Sihem. Blizo mesta je bila pristava in zraven vodnjak, ki ga je bil svoje dni Jakop izkopal. Shojen se usede Jezus pri vodnjaku. Njegovi učenci so ta čas šli v mesto živeža kupovat.

Bilo je okoli poldne, ko je Jezus sam pri vodnjaku sedel. Kar pride iz mesta Samarijanka po vode. Judje so imeli do Samarijanov staro vraščeno sovraštvo. Niso jih pozdravljali, in še jesti ž njimi iz ene skledе niso hteli. Tega sovraštva Jezus ni poterdil, da si ravno so bili Samarijani v marsikterih zmotah. Le zmoto in greh je sovražil, ljudi pa nikoli ne. Ves prijazen torej reče ženi: „Daj mi piti!“

Žena se je zavzela nad prijaznim ogovorom in mu reče: „Od kōd je to, da ti — ki si Jud — od mene piti prosiš?“ Jezus ji reče: „Ako bi vedila, kdo s tebo govori, bi ti njega prosila in dal bi ti žive vode.“

Žena še ni umela, kam in kakō. Reče mu: „Saj nimaš s čem zajeti in vodnjak je globok. Ali si ti mar veči, kakor naš oče Jakop, ki je tudi iz tega vodnjaka pil; pa vselej kacega vedra potreboval?“

Jezus še dalje govori v priliki in pravi: „Kdor te vode pije, ga spet žeja; kdor pa pije od vode, ktero mu jaz dam, vekomaj več ne bo žejen. Moja voda ho v njem studenec vode, tekoče v večno življenje.“

Zdaj pové Jezus ženi neko skrivnost njenega serca. Kakor bi jo strela zadela, jej je bilo. Zavzame se, da ta neznani učenik ve njeno pregreho. Prav

kakor bi pred sodbo Vsegamogočnega stala, se jej zdi. Vsa rudeča in skesana mu reče: „Gospod! vidim, da si prerok!“ Jezus jej je vidil v serce, da se sramuje in kesá in se poboljšati želí; torej jej ne reče več hude besedice.

Še ga žena popraša: „Naši očaki“ so na tej gori molili; vi pa pravite, da v Jeruzalemu je mesto, kjer se mora moliti. Kdo imá pravo?“

Jezus odgovori: „Žena! verjemi mi; ura pride, da ne bote ne na tej gori, ne v Jeruzalemu molili Očeta. Vi ne veste, koga molite; mi pa vemo, ker vemo, da je Odrešenik iz judovskega rodú. Pride čas, in zdaj je že tu, da bodo pravi častivci božji Očeta v duhu in resnici molili. Bog je duh, in kateri ga molijo, ga morajo v duhu in resnici moliti.“

Samarijanka reče ginjena: „Vem, da Odrešenik skoraj pride. Kedar on pride, nas vse podučí.“

Jezus jej reče: „Jaz sem, ki govorim s tebo.“ Serce jej poskakuje od veselja.

Jezus je že govoril s Samarijanko, ko pridejo njegovi učenci z nakupljenimi jedili iz mesta in jih pred-nj postavijo, da bi jedel. On pa reče: Moja jed je, da spolnim voljo tistega, ki me je poslal.“

Med tem je bila žena v mesto hitela in veliko Samarijanov je prišlo na njene besede iz Sihara. Ko so Jezusa vidili in slišali, jih je veliko verovalo, da je Jesus obljubljeni Izveličar. Prosili so ga, da bi pri njih ostal. In ostal je pri njih dva dneva. Učil jih je svoj božji nauk in še več jih je nanj verovalo.

1. Skoz katero deželo je mogel Jezus, ko je šel iz Jeruzalema spet v Nacaret? —
2. Kje je bil Jakobov vodnjak? —
3. Kdo je prišel k njemu, ko je sam sedel pri vodnjaku? —
4. Kako so bili Judje in Samarijani med seboj? —
5. Ktero priliko Jezus Samarijanki pové od žive vode? —
6. Kakó Jezus ženo podučí, ko ga je uprašala, kje moramo Boga moliti? —
7. Kako dolgo je ostal Jezus v Siharu? —
8. Kakšen je bil nasledek njegovega nauka?

Ta prijazni razgovor obsega prav imenitne resnice. Jezus primerja svoj nauk živi vodi. Kakor studenčnica žejo gasi, ravno takó gasi tudi Jezusov nauk duhovno žejo. Blagor vsakemu, ki ta sv. nauk spoznava; srečen bo v tem, pa tudi v unem življenju. Jezus je htel s svojim svetim naukom v našem sercu nevsahljiv studenec resnice, svetosti in izveličanja odpreti.

Jezus imenuje Boga duha in hoče, naj ga vsi ljudje molijo v duhu in v resnici ali z drugimi besedami: Duh človekov je tempelj božji. Molimo v duhu Boga, ki je povsod pričujoč. Kar naše usta govoré, to mora tudi naše serce občutiti. Samo ustna molitev, brez občutenja v sercu, je prazen šum. Kdor k Bogu moli — pa ga ne časti, ga ne ljubi, vanj ne zaupa, kakor dobro dete svojemu očetu, ta Boga očeta ne moli v resnici. Njegova molitev je laž.

Voljo božjo spolnovati — imenuje Jezus svojo hrano, svoje največe veselje. Tudi vi morate Boga bolj ljubiti kakor piti in jesti, in vaše plačilo v nebesih bo veliko.

V duhu in v resnici Bogá molimo,
Da si večno izveličanje zadobimo.

18.

Kraljev služabnik iz Kafarnauma in Jezusova prva pridiga v Nacaretu.

Jan. 4.

Čez dva dni je bil Jezus Sihar zapustil in je prišel v Kano na Galilejsko. V Kafarnaumu — dan hodá od Kane — je bil kraljev uradnik, ktereга sin je bil na smert bolan. Ko letá sliši, da je Jezus prišel v Kano, gre k njemu in ga prosi, naj pride doli in naj ozdravi mu sina, sicer bo po njem. Ko oče ne odjenja prositi, mu pravi Jezus: „Pojdi, tvoj sin živí!“

Ves vesel gre oče, pa še na poti mu pridejo hlapci naproti in mu povedó, da njegov sin žíví in da je ozdravel. Vpraša jih pa, ob kateri uri mu je odleglo, in spozná, da je bilo ravno tisti čas, ko mu je Jezus rekel: „Tvoj sin žíví.“ In oče in vsa njegova deržina so spoznali Jezusovo vsegamogočnost in so v njega verovali.

Potem pride Jezus spet v Nacaret na svoj dom. Precej prvo saboto se poda po svoji navadi v shodnico (judovsko učilnico). Ondi so se Judje vsako saboto, kakor mi v nedeljo v cerkvi, zbirali. Kedar so se vsi zbrali, vstane Jezus v znamenje, da misli glasno brati. Toraj mu podajo bukve, ki so se ravno brale. Bile so prerokbe proroka Izaija. Ko jih odpre, (Bog je tako naklonil) zadene na prav imenitno verstico. Na glas jo jame brati:

„Gospodov duh je nad menó. Pomazal in poslal me je, da ubogim vesel nauk oznanujem, ranjene serca ozdravljam, jetnikom rešenje in slepcem pogled napovedujem, zatirance izpuščam in leto Gospodove milosti oklicujem.“ — „Dans“, še pristavi, „se to pismo spolnuje pred vami.“ In to jim skaže v dolgi pridigi. Luk. 4.

Dokler je govoril, se je vse čudilo njegovim ljubeznjivim besedam, ki so mu tekle iz ust. Pa kmalo se zbudí nevošljivost v njihovih sercih. Mislijo si: „Kaj, čez nas se povzdiguje? Tako reven ko je, pa se tolice ga dela! Če kaj premore, zakaj sam sebi in svojim ne pomaga!“

Jezus vidi njih misli. Torej jih poduči, zakaj da med njimi nobenega čudeža ne dela in jim reče: „Nobeden prerok ni všeč v svoji domačii. V dnevih Elijevih, ko je bila velika lakota, se je našlo veliko ubozih udov v Izraelu; pa le k udovi v Sarepto je bil prerok Elija poslan. In veliko gobovih je bilo ob času Elija preroka v Izraelu, pa nobeden izmed njih, ampak le Sirec Naman je bil ozdravljen.“

Ko so to slišali, so se vsi razserdili. Nič več ga ne pusté v besedo. Vse v shodnici se z velikim hrupom zoper njega vzdigne. Iz shodnice ga sunejo, in vlečejo na rob stermega hriba, ki je bilo mesto pod njim, in v brezen ga hočejo pahniti. Že na kraju brezna je Jezus stal, kar se oberne in gre po sredi med njimi tako mnogočen in miren, da so ondi stali, kakor bi bili strahú okamneli. Jezus je na to zapustil Nacaret, je šel v Kafarnaum ob morju in je ondi prebival.

1. Kam se je Jezus podal iz Sihara? — 2. Kteri čudež je storil nad kraljevim služabnikom v Kafarnaumu? — 3. Kaj je bil nasledek tega čudeža? — 4. Kam se je Jezus vernil, ko je ozdravil kraljevega služabnika? — 5. Kje je v Nacaretu očitno pridigal? — 6. Kaj je shodnica? — Kdo se je v shodnici shajal? — 7. Ktero verstico iz sv. pisma je bral Jezus zbranim Judom? — 8. Kakó so poslušavci pridigo sprejeli? — 9. Kako se je Jezus otel pred svojimi preganjavci? — 10. Kje je Kristus potem prebival?

Kraljevi uradnik in cela njegova deržina so verovali v Jezusa, to je, spoznali so Jezusa vsegamogočnega in vsegapričujočega Gospoda. Zató so sklenili, Jezusov nauk sprejeti, po taistem živeti in novo Bogu posvečeno življenje začeti. Glejte, tako se pravi v Jezusa verovati, in taka vera nas pripelje v izveličanje.

Verstica iz sv. pisma, ki jo je Jezus bral, zapopada vse Odrešenikovo delo in djanje. Prišel je ubogim veseli nauk oznanovat, skesane tolažit, jetnikom (grešnikom) odpuščanje njih grehov oznanovat, slepih (nevednih) učiti in razveseliti in čas izveličanja razglaševati! — Pomislite si, ako je Jezus ta, o katerem je Izveličar iz bukev preroka Izaija bral; če on to more in hoče, kar je pri preroku o njem oznanjeno, — kaj vsega si moramo od Jezusa upati! V resnici je on naš Odrešenik in Izveličar. Kako nesrečni, kako zaslepljeni so torej bili Nacareni, da so samovlastno izveličanje, narvečo srečo, po sili od sebe sunili! Tako hudobni človek vselej sebi samemu naj večo škodo prizadene.

Le po Jezusu smo si
Svesti božje milosti.

Obilni ribji lov, ozdravljenje in obujenje mladenča v Najmu.

Luk. 5, 7.

Iz Kafarnauma je prišel Jezus k Genezareškemu jezeru, ki se mu je tudi Galilejsko morje reklo. Kmalo ga množica ljudstva obsuje. Vsi so ga želeli viditi in slišati.

Pri kraju sta bila dva čolna. Eden je bil bratov Petra in Andreja, eden pa bratov Janeza in Jakopa. Ravno so bili iz čolna stopili in so mreže izpirali. Jezus stopi v Petrov čoln in ga prosi nekaj od kraja odriniti. Peter mu rad postreže. Jezus pa sede v čolnu in učí ljudstvo iz čolna, ki je stalo na bregu. Ko neha govoriti, reče Petru: „Peljita na globoko in verzita mreže v lov!“ Simon odgovori: „Gospod! vso noč sva lovila, pa nič nisva ujela; pa na Tvojo besedo še enkrat veržem mrežo.“

Peter tedaj in njegov brat veslata v globoko morje in pomečeta mrežo. In toliko rib sta zajela, da se jima mreža terga. Torej pomigneta Janezu in Jakopu, ki sta bila v unem čolnu, da prideta pomagat. Berž priveslata. In obá čolna napolnijo z ribami, da se potapljata. Ko Peter to vidi, ga svet strah prelelí, Jezusu k nogam pade in zavpije: „Gospod! pojdi od mene, ker sem grešen človek!“ Jezus mu pa reče ves prijazen: „Nikar se ne boj; posihmal boš ljudi lovil“, to je: cele trume ljudi boš nabral v božje kraljestvo. — Tudi unim, ki so ravno tako stermeli, je Jezus prijazno rekel: „Hodite za menó! Storil bom, da bote ljudi lovili.“ — Tedaj so potegnili čolna h kraju, so popustili mreže in vse, kar so imeli, gredó za Jezusom in vedno ostanejo pri njem.

Sedaj gre Jezus v mesto Kafarnaum, kjer sta bila Peter in Andrej doma. Janez in Jakop sta ga spremlila. Petrova tašča je ravno merzlico imela. Peter ga prosi, da bi jej pomagal. Jezus gre k njej, jo prijazno prime za roko in reče merzlici od nje. In pri tej priči jo popusti merzlica. Berž je lahko vstala in polna hvale in veselja Jezusu in njegovim učencem streže.

To je kmalo po vsem mestu zaslovelo, in zvečer so od vseh strani bolnike pred Petrove vrata nosili. Jezus je roke nanje pokladal in vsak je pri tej priči ozdravel, imej bolezen, katero si bodi.

Odsihmal je Jezus hodil od mesta do mesta, od terga do terga. Povsod je ozdravljaval bolnike in ljudi učil. V mesticu Najmu na Galilejskem je celo merliča v življenje obudil. Umerl je mladeneč, edini sin svoje matere, ki je bila udova. Ravno so ga pokopavali. Vsa prepadena in objokana je šla mati za pogrebom. Ž njo je bilo veliko ljudi iz mesta. Ko jo Gospod vidi, se mu v serce smili, ter jej reče: „Ne jokaj!“ Pristopi, se dotakne par in nosivci so obstali. Tedaj reče: „Mladeneč, rečem ti, vstani!“ Precej se merlič po koncu zravnal, živi in jame govoriti. Vse pa je strah opadel in so hvalili Boga, rekoč: Velik prerok je med nami vstal in Bog je obiskal svoje ljudstvo.“

1. Kam se je podal Jezus iz Kafarnauma? — 2. Kdo je bil ob Genezaretskem jezeru, ko je Jezus tje prišel? —
3. Kakšnega rokodelstva so bili Peter, Andrej, Janez in Jakop? Kje so prebivali? — 4. Pri kateri priložnosti so postali aposteljni? — 5. Kteri čudež je storil Jezus nad taščo Petrovo? — 6. Kaj je bil nasledek tega ozdravljenja? — 7. Ali je Jezus samo v Kafarnaumu učil in ozdravljaval? — 8. Kteri čudež je storil v Najmu? — 9. Kaj je bil kratek zapopadek njegovih nauk?

Delajte tako pridno in nevtrudljivo, kakor Peter in zapajate v Boga kakor Peter. Kakor mu je Bog blagoslovil ribji lov, tako bo blagoslovil tudi delo vaših rok.

Bogati ribji lov je Petra prepričal, kakó dobrotljiv in usmiljen je Bog. Vsak božji dar — vsako polje polno rumenega klasja, vsaka trata, s cveticami pretkana, vsako drevo, ki se šibi pod težo svojega sadja, ti pripoveduje, kako dobrotljiv je Bog do tebe; glej, da s kakim grehom njegove milosti nevreden ne postaneš.

Kamor koli je stopila Jezusova noga, povsod se je skazal Gospoda, ki solzice briše, žalost v veselje spreminja ter življenje in večno izveličanje deli. Hvalite in častite ga vse žive dni. Nad mladenčem v Najmu vidite, da smert tudi mladosti ne zanese. Živite torej vedno po volji božji, dokler vam še sveti življenja luč.

Obračaj v dobro svoje dni,
Dokler življenja luč svetli.

20.

Jezusova pridiga na gori.

Mat. 5.

Kamor je Jezus prišel, povsod je učil po snidnicah. Kratki zapopadek njegovih nauk — seosebno sperva — pa je bil: „Delajte pokoro! Nebeško kraljestvo se bliža.“ In vsi njegovi nauki so bili polni moči.

Neki dan se je spet sila ljudi zbralo okrog Jezusa. Tedaj gre na višavo in sede. Učenci ga obstopijo po obéh stranéh; spodej pa je ljudi cele trume. Vse utihne in Jezus začne učiti:

I. Blagor ubogim v duhu; njih je nebeško kraljestvo.

II. Blagor krotkim; zemljo bodo posedli.

III. Blagor žalostnim; oveseljeni bodo.

IV. Blagor lačnim in žejnim pravice; nasiteni bodo.

V. Blagor usmiljenim; usmiljenje bodo dosegli.

VI. Blagor jim, ki so čistega serca; Boga bodo gledali.

VII. Blagor mirnim; božji otroci bodo imenovani.

VIII. Blagor jim, kateri zavoljo pravice preganjanje terpé; njih je nebeško kraljestvo.

In ker je Jezus previdil, da bodo hudobni sosebno njegove učence, ki so bili okrog njega, strašno preganjali, jim je na dalje djal: „Blagor vam, če vas ljudje zavoljo mene preklinjajo, preganjajo in vsega hudega po krivem dolžé: veselite se in od veselja poskakujte, vaše plačilo bo veliko v nebesih. Ravno tako gerdo so že pred vami delali s preroki, z možmi še tako modrimi in svetimi.“

1. Kakó se imenujejo izveličanske čednosti? — 2. Kaj je djal Jezus svojim učencem, ker je previdil, da bodo zavoljo njega strašno preganjani?

Ti lepi izreki zapopadajo lastnosti, ki jih tirja Jezus od svojih učencov in od vsih kristjanov. Pazite, kako jih imamo razumiti:

I. Ubogi v duhu so: 1. tisti ubogi, kateri voljno terpé uboštvo, ki ga jim božja previdnost pošilja in ne želé večega bogastva, temuč se še le veselé, da imajo malo časnega blaga; 2. tisti bogati, kateri ne tvezejo svojega serca na bogatije svetá, temuč ga le v dobre dela obračajo in so ga, če je volja božja, vsak čas pripravljeni zgubiti; 3. vsi tisti ljudjé, kateri se iz svetega konca, zavoljo nebeškega kraljestva, vsemu časnemu blagu odpovedó, kakor so aposteljni vse zapustili in z Jezusom šli. — Po družih meni Jezus pod ubogimi v duhu ponižne, kateri previdijo, da jim boljših darov, modrosti in čednosti, primanjkuje.

II. Krotki so tisti, ki svojo jezo gospodujejo, se v prepire ne puščajo, še manj pa v punte mešajo.

III. Pod žalostnimi razumeva Jezus vse tiste, ki voljno terpé vse pozemeljske nesreče in preganjanja in nič bolj ne objokujejo kakor greh.

IV. Pravice lačni in žejni so tisti, ki le po čednosti in po vsem dobrem hrepené.

V. Usmiljeni so, ki jim bije serce ravno tako za tujo nesrečo, kakor za svojo in potrebnim radi darujejo, kar premorejo.

VI. Čistega serca so tisti, ki nič ne mislijo, nič ne govorijo in nič ne delajo, kar bi Boga in bogaboječe ljudi razžalilo.

VII. Mirni so, ki imajo mir med seboj, z bližnjim in z Bogom, kar je največe blago na zemlji.

VIII. Ki zavoljo pravice preganjanje terpé, t. j. ki se na zemlji zavoljo njih čednosti in pobožnosti zasmehujejo ali zaničujejo, še rajši čast pri ljudéh in vse pozemeljsko bogastvo popusté, ko bi imeli svojega Boga s kakim grehom razžaliti.

Kako lepo podobo prave svetosti nam tu Jezus s kratkimi besedami popisuje? Kako obilen studenec čiste sreče nam odpira v lastnem sercu? Tako naj bo kdo prost vsega pozemeljskega, tako iz serca ponižen, tako tih in poterpežljiv v terpljenju, tako pohleven in krotek, tako vnet za vse dobro, tako mil in usmiljen, tako nedolžen brez vsake zvijače, tako miren, tako voljen, zavoljo Boga vse preterpeti, — kako srečen, kakó zadovoljen bo že tu na zemlji!

Resnice te imej si vedno pred očmi;

V britkosti bodo ti studenec radosti.

Razlaganje Božjih zapovedi.

Zdaj pa je razlagal Jezus na gori Božje zapovedi, posebno zapoved od ljubezni do vseh ljudi. Djal je:

„Ne mislite, da sem prišel zatirat zapovedi in prerokov; ne zatirat, ampak dopolnovat sem jih prišel. Gotovo vam povem: pred bosta minila nebó in zemlja, preden bi se le čerkica ali picica postave ne spolnila. Rečem vam: Če ne bote pravičniši, kot pismouki in farizeji (kteri so pri Judih za pobožne veljali), ne pridete v nebeško kraljestvo.“

„Slišali ste, kaj je bilo prednikom rečeno: Ne ubijaj, kdor pa ubija, naj tudi smert stori. Jaz pa vam pravim: Kdorkoli se le jezi nad bližnjim, kdorkoli le hudo misli, je ravno tako kazni vreden, kot ubijavec, kterega sodnik k smerti obsodi. Kdor pa bratu pravi Raka: t. j. kdor ga zmirja, je kriv obsoje velicega zbora, on je še večje kazni vreden in zasluđuje, da ga s kamnjem posujejo. Slednič, kdor pravi: norec! t. j. kdor imenuje brata brezbožnika, ta je peklenskega ognja kriv, zasluđu naj strašnišo smert ognja.“

„Če tedaj svoj dar na oltar prineseš, pravi Jezus dalje, in če se spomniš, da ima tvoj brat kaj zoper tebe, pusti svoj dar pred oltarjem, idi in spravita se. Potem še le spet pridi in daruj.“

„S svojim zopernikom se urno spravi, dokler sta še na poti. Zakaj poznej bi te lahko izdal sodniku in sodnik beriču in berič bi te v ječo zaperl, dokler bi ne poplačal zadnjega vinarja.“ (To pomeni: Če nečeš unkraj večno terpeti, spravi se še na tem svetu s sovražnikom in posnemaj pametnega dolžnika, ki se je še na poti do sodnije s svojim toživcom spraviti skušal.)

„Ne ustavljajte se jim, ki vam krivico delajo; ampak če te kdo po desnem licu udari, pomoli mu rajši še levega (kot da bi se sam maščeval). In če se kdo za tvojo suktnjo s tebo pravda, mu pusti še plajš po verhu; če te kdo sili eno miljo ž njim iti, spremi ga rajši dve miljii.“

Jezus je dalje govoril: „Ljubite tudi svoje sovražnike, dobro jim vošite, ki vas kolnejo; dobro jim storite, ki vas sovražijo in molite za nje, ki vas žalijo in preganjajo. Tedaj še le ste pravi otroci svojega nebeškega očeta, ki dobrim in hudobnim pošilja svoje solnce in pravičnim in krivičnim njih polja namaka. Če le tiste ljubite, ki vas ljubijo, kak zaslužek bi imeli? Kaj ne delajo tega tudi colnarji (ktere zaničujete kot grešnike)? In če le svoje brate (svojo zlahto) pozdravljate, kaj je to posebnega. Kaj ne delajo tako tudi ajdje? Bodite torej popolnoma, kot je popolnoma vaš oče v nebesih (kteri ljubi tudi tiste, ki so hudobni in nehvaležni!)“

Še druge zapovedi je Jezus tukaj razlagal. Jezus ne prepoveduje samo nečisto djanje, ampak tudi nespodobni pogled, tudi nečisto poželjenje.

Ni dosti že, da ne krademo. Jezus naravnost zapoveduje: „Obdaruj ga, ki te prosi; ne obračaj se od njega, ki hoče kaj na posodo imeti.“

Ni dosti, da pri sodbi ne pričujemo po krivici, da ne prisegamo po krivem. Jezus pravi: „Vaš govor bodi: da, da; ne, ne!“ Vsaka beseda, ki nam iz ust gre, naj bo gola resnica, naj bo: da! ali ne! Če serce pravi: Da! ali ne! naj tudi jezik govori: Da! ali ne! Serce in jezik naj bota vselaj edina. Če rečemo: Da! naj veljá to toliko, kakor bi bili prisegli!

1. Ktero zapoved je Jezus razlagal na gori? — 2. Kaj je učil od postav starih prerokov? — 3. Kako je Jezus peto zapoved razlagal? — 4. Kako naj se obhajamo proti bližnjemu, kako se imamo obnašati proti sovražnikom?

— 5. Kako se ima razumeti tole: „S svojim zopernikom se urno spravi, dokler sta se še na poti i. t. d.; — 6. Kako je razlagal Jezus šesto, sedmo zapoved? — 7. Ali je že dosti, da ne krademo? Kaj nam Jezus še zapoveduje? 8. Ali je že dosti, da ne pričamo po krivem? — 9. Kakó naj se razume: „Vaš govor bodi: Da, da; Ne, ne!“

Varite se sovražljivosti! Ne samo roka naj se ne omažejuje s kervjo bližnjega, tudi serce naj bo brez jeze, brez serda. Nespravljenega serca Boga moliti in častiti je greh. Dokler vam serce jeze kipi, je vaša molitev nevredna. Le ljubezen da vseh ljudi vas stori spoštovavce nebeskega Očeta.

Le po ljubezni do sovražnikov in razžalnikov smo podobni Bogu. Jezus nam daje v izgled Božjo ljubezen, katero vidimo v rodovitnem dežju in v sončni toploti. Milo, prijazno, kot sonce, dobrotno, kot spomladni dež — naj bo vse naše djanje. O cenite prelepe te nauke in spolnujte jih. Izprašujte pogosto sami sebe, ali ljubite bližnjega tako, kakor nam stvarnik zapoveduje? Ali ga ne sovražite, mu ne želite slabega i. t. d.?

Kdor božje postave spolnuje zvestó,
Si spravlja bogastvo za sveto nebó.

22.

Tri lepe čednosti. Jezus nasiti 5000 ljudi.

Mat. 6, 14. Mark. 6. Luk. 9. Jan. 6.

Ravno tako lepo je, kar Jezus še dalje uči od molitve in drugih čednosti.

„Varite se, pravi, svojih dobrih del vpricho ljudi delati, da bi vas vidili, sicer nimate upati plačila očetovega v nebesih.“

„Kedar ubogajme deliš, ne trobi pred seboj, kakor hinavci delajo v shodnicah in po cestah, da bi jih ljudje hvalili. Resnično, povem vam, prejeli so svoje plačilo. Če daješ milošino, naj ne vé tvoja levica, kaj desnica storí, da skrit ostane milodar; tvoj oče pa, ki na skrivnem vidi, ti ga očitno poverne. (Dobrota na tihem razveseluje dajavca, pa tudi tistega, ki jo prejme).

„Če se postite, se ne delajte klavernih, kot hinavci, ki gerdijo svoj obraz, da bi ljudje vedli, da se postijo. Resnično, povém vam! prejeli so svoje plačilo! (To je vse, kar imajo dobiti). Ti pa si pomazili glavo in umivaj si lice, kedar se postiš, da ne bo nihče, kakor le tvoj Oče vidil, tvoj post in ti ga očitno povernil.“

„Kedar molite, ne bodite kakor hinavci, ki postopajo po shodnicah in po cestah, da bi jih vidili ljudje. Če moliš, idi v izbo, zapri vrata in moli tukaj k Očetu, ki te tudi na skrivnem vidi, in on ti bo očitno povernil. — Ne delajte mnogo besedi kakor neverniki, je djal dalje, ki menijo, da bodo uslišani za voljo velicega blebetanja. Ne posnemajte jih! Zakaj vaš Oče dobro vé, česa je vam treba, še preden ga prosite.“

„Molite tedaj: Oče naš! Kteri si v nebesih! Posvečeno bodi Tvoje ime! Pridi k nam Tvoje kraljestvo! Zgodi se Tvoja volja kakor v nebesih, tako tudi na zemlji! Daj nam dans naš vsakdanji kruh! In odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom! In ne vpelji nas v skušnjava, temuč reši nas od zlega! Amen.“

„Če tedaj ljudem odpuščate njih grehe, odpustil jih vam bo tudi nebeški Oče. Če pa ljudem ne odpuščate grehov, vam jih tudi Oče v nebesih ne bo odpustil!“

Ko je Jezus tako celi dan učil, je prišel večer in sonce se je nagibalo proti zahodu. Pridejo učenci

in pravijo: „Človeško selišče je daleč in pozno je že. Razpusti ljudi, naj gredó in si nakupijo jesti, zakaj ničesar še niso jedli.“ Jezus je djal: „Ni treba, da se razidejo. Dajte jim jesti.“ Potem jih praša: „Koliko kruhov imate? Poglejte!“ Andrej pravi: „Nek deček ima tukaj pet ječmenovih hlebov in dvoje rib. Ali kaj je to za toliko ljudi?“ Jezus zapove, naj posedejo po trati. Zgodí se. Potem vzame petero kruhov in dvoje rib, pogleda proti nebu, se zahvali in jih blagoslovi; potem jih razlomi in da učencom, da jih razdelijo. Ravno tako stori z ribama. Vsi so jedli in so se nasitili. Po jedi pa pravi Jezus: „Poberite ostale kosce, da v zgubo ne pridejo.“ In nabrali so ostankov še dvanajst jerbasov. 5000 pa ljudi je bilo, ki so jedli, brez žensk in otrok.

1. Kaj je Jezus učil od dobrih del? — 2. Zakaj ne smemo dajati milošine zató, da bi nas ljudje vidili? —
3. Kaj nam je zapovedal, če se postimo? — 4. Kaj imamo storiti, če molimo? — 5. Zakaj ni treba pri molitvi mnogo besedovanja? — 6. Ktere molitve nas je Jezus sam učil? — 7. Kdaj smemo upati, da nam bo Bog naše grehe odpustil? — 8. Kako je Jezus poskerbel, ko se je sonce nagnilo in ko ljudje niso ničesar jesti imeli? — 9. Kakó je bilo mogoče, da je bilo 5000 ljudi sitih od petero kruhov in dvoje rib? — 10. Kaj se je s drobtincami zgodilo po volji Jezusovi? —
11. Kak nov čudež vidimo pri pobiranju ostankov?

Glejte! Moliti, postiti se in milošno dajati so naj imenitnejše dobre dela in čednosti. Milodar omečuje serca, da so pri vsaki nesreči usmiljene. Post odganja posvetne misli in želje. Molitev, po kateri z Bogom govorimo, — molitev budi pobožne misli, nas posvečuje, nas tolaži in nas uterjuje v terpljenju. Ali Jezus nas je svaril pred hinavstvom, zakaj molitve le na videz niso ničesar vredne. Ne iščite tedaj ničimerne časti pri vaših čednostih, ne bodite dobri samo na videz. Pri molitvi ni treba besed, le blage misli in vžgano serce molijo prav.

Tudi tukaj se je spolnila Jezusova beseda: „Iščite naj pred kraljestvo Božje in vse drugo vam bo priverženo!“ Ljudstvo se ni balo zamude, ne težavnih poti, ne drugih nadleg, da je le Jezusa čulo: Pozabilo je clo jesti in piti nad Božjo besedo. Zato ga je pa tudi Jezus nasitil na čudno vižo.

Pomagaj rad, če drugim v prid bi blo,
Pomagati je sercu že sladkó.

23.

Edina skerb človeku primerna.

Mat. 6.

Drugikrat, ko je Jezus očitno govoril, je v podnčenje in v tolažbo vseh ljudi tele lepe besede izustil:

„Ne spravljajte si zakladov na zemlji, kjer jih rijá sne in mol, in kjer jih tatje staknejo in ukradejo. Zbirajte si rajši zakladov za nebesa, kjer se ni bati rije ne mola ne tatov.“ (Pridobite si po ljubezni do bližnjih in po dobrotljivosti večne zaslužke).

„Kjer je vaš zaklad, ondi je vaše serce“ (če je posvetno bogastvo vaše naj ljubše blago, le zmirom na bogastvo mislite in zabite nebeškega blaga).

„Nihče ne more služiti dvema gospodoma: Zakaj ljubil bo enega, unega pa čertil, — ali bo pa enega bolj ljubil kot drugega. Ne morete služiti Bogu in bogastvu ob enem.“

„Rečem vam: Ne skerbite preveč za svoje življenje, kaj boste jedli in pili, ne za svoj život, s čem ga bote oblekli. Vse to so le nesrečne skerbi nevernikov, ki Božje previdnosti ne poznajo. Saj vaš nebeški Oče dobro vé, da je vam vsega tega treba.

Kaj ni življenje boljše od jedí in telo boljše kot oblačilo? Bog, ki je vam dal imenitneje — življenje in teló — vam da tudi manjše reči: jed in obleko.“

„Bog živi tice pod nebom, ki ne sejejo, ne žanjejo in ne spravljajo v žitnice. On oblači limbarje na polju, ki ne delajo, ne predejo in so vendar lepše oblečeni, kakor Salomon v vsi svoji časti. Gotovo pa človek pred Njim več veljá kot tice pod nebom in cvetlice na polju.“

„Naj bo kdo skerbén, kakor hoče, vendar se ne more za vatel večega storiti, ne more življenja za uro podaljšati, ne lasú na glavi pobeliti ali počerniti.“

„Iščite tedaj naj popred Božjega kraljestva in njegove pravice, vse drugo — živež in oblačilo — vam bo priverženo. Ne skerbite za jutri! juterni dan bo že sam za-se skerbél.“

1. Kaj nas uči Jezus od skerbi za posvetno blagó? — 2. Kako nam pravi, da so take skerbi nevarne? — 3. Kaj pomenijo besede: „Kjer je vaš zaklad, tam je tudi vaše serce“? — 4. Kaj govori Jezus od tistih, ki hočejo posvetno blago in pa Boga ob enem ljubiti? — 5. Kako hoče Jezus manjšati skerbi za posvetno blago? — 6. Kaj naj mislimo pri besedah: da Bog ptice pod nebom in limbarje na polju redi in oblači? — 7. Kako dokazuje Jezus, da so prevelike skerbi nekoristne? — 8. Kaj naj bo največa skerb vsakega človeka?

Dvema gospodoma ne more nobeden služiti, pa tudi Bogu ne, če ob enem služi posvetnemu bogastvu. Naj se le vdamo čisto posvetnim skerbém, iščimo bogastva, želimo si le zemeljskega blaga, — pobožnost v našem sercu bo minila, zastonj bodemo častili Boga: Božja volja nam bo nečimerna in sveto vero bodemo zgubili. —

Mislite tedaj pogosto: „Kako si nabirati zakladov nebeških? Naj pred iščimo nebeško kraljestvo in njegovo pravico? — In če spoznate te reči, spolnajte jih, da vam bodo v prid.“

Bog skerbí
Za vse stvari.

Spodbada, spolnovati Jezusove nauke.

Lepo je Jezus še dalje učil in opominjal: „S kakoršno mero bote merili, se bo tudi vam odmerjalo. Čemú gledaš pezdir v očesu svojega brata, bruna v svojem očesu pa ne vidiš?“

„Vse, kar hočete, da vam ljudje storé, tudi vi jim storite. To je po postavah in prerokih in zapopadek vseh dolžnosti do bližnjega.“

„Skozi ozke duri si prizadenite v nebesa! Zakaj široke so vrata in široka je cesta v pogubljenje in mnogo jih je, ki po ti cesti gredó. Ozke so vrata in ozka je pot v večno življenje in malo jih je, ki to pot hodijo.“

„Varite se lažnjivih prerokov (zapeljivcov), ki se vam bližajo v ovčjih oblačilih, znotraj pa so dereči volki. Po njih sadu t. j. po njihovih delih jih boste spoznali. Zakaj če bi bili resnični preroki, bi ne počenjali ničesar, kar ni prav in kar je zoper Božje postave.“

„Ne pojde vsak v nebesa, ki pravi: Gospod, gospod! ampak le tisti, ki spolnuje voljo mojega nebeskega očeta. Drugim pa bom djal na sodni dan: „Poberite se spred mene, ki ste hudo delali!“

„Kdor mojo besedo sliši in je ne spolnuje, je podoben neumnemu možu, ki je svojo hišo na pesek zidal. Dež se je vlil in priderle so vode in vetrovi so prihruli in hiša se je poderla in razsula!“

„Kdor pa mojo besedo posluša in jo spolnuje, je podoben modremu možu, ki je sozidal hišo na skalo. Dež je prišel, vode so proti hiši hruščale, vetrovi so se v njo upirali, — ali hiša se ni poderla, zakaj sozidana bila je na skalo.“

Temu govoru so se čudili vsi poslušavci. Kaj tacega še niso bili slišali. Zavzetja bilo je vse tiho. Spoznali so, da ne pomaga kar vediti naukov, tudi spolnovati se morajo.

1. Kako nas je svaril Jezus pred obsojevanjem naših bližnjih? — 2. V katerem prigovoru je imenoval vse dolžnosti do bližnjega? — 3. Kakó svarí Jezus pred hudimi izgledi? — 4. Kakó svarí pred lažnjivimi preroki? — 5. Kdo pa so krivi preroki? — 6. Kakó se lahko spoznajo? — 7. S čim primerjuje one, ki le čujejo, in one, ki poslušajo in spolnujejo njegovo besedo? — 9. Kako so poslušavci prejeli te nauke?

Kedarkoli hočeš vedeti, kaj imaš drugemu storiti, le misli, da si ti v ravno tistih zadregah, v ravno tistih okolnostih, — in kaj bi si potem od drugih želel? Kar ti tvoja vest pové, stori. Če bi bil gladen, žejen, brez oblačila, — kaj bi si želel? Če bi pa vsega dosti imel, in bi vedel za kakega ubogega, — Kaj bi ti vest djala?

Če bi bil namesti svojega očeta, svojega učenika, ali bi očakoval nevhvaležnosti, nepokorščine, terdoglavnosti? — Če bi bil namesti hlapca, tujca, bolnika, nesrečnega; kaj bi si želel? — Ali ti je prav, če te drugi psujejo, te zaničujejo? Bi te veselilo, ko bi kdo kaj ukradil, ko bi kaj gerdega od tebe mislil? Kaj se iz tega učiš?

Lažnjivi preroki so farizeji, ki so se pobožne delali in ljudi goljufovali. Ovčje oblačilo je podoba hinavstva, pod katerim so farizeji skrivali svoje pregrešno in razuzdano serce. — Varite se ljudi, ki sladko govorijo in gerdo živijo; varite se pred nauki, ki se lepo glasijo, pa slab sad rodijo. — Edino pravo znamenje dobrega kristjana je dobro življenje, — pokornost do Božjih postav.

Ni dosti naukov poslušati:

Potreba jih je tudi spolnovati.

Jajrova hči in bolnica.

Mat. 9. Luk. 8. Mark. 5.

Nekdaj je sedel Jezus pri Matevžu, ktereга je bil ravno izvolil za svojega učenca. Kar pride poglavar shodnice, Jajr po imenu. On se verže Jezusu k nogam in pravi: „Moja hči umira; pridi in deni nanjo rokó, da ozdravi in živi!“

Jezus vstane in gre ž njim. Mnogo ljudstva gré za njim. Vse je rilo okoli njega. In glej! žena, ki je bila že dvanajst let kervotočna, prerije skozi ljudstvo do Jezusa, mu pride za herbet in se njegove obleke dotakne; mislila in upala je namreč terdo: „če se le dotaknem roba njegove obleke, ozdravela bom.“ In pri tej priči bila je zdrava. Jezus je čutil, da je zdravivna moč šla od njega, oberne se in praša: „Kdo se me je dotaknil?“ Peter odgovorí: „Gospod! glej, da ljudstvo za tebo pritiska in še prašaš, kdo da se te je dotaknil?“ Jezus dalje pravi: „Nekdo se me je dotaknil, zakaj čutil sem, da je zdravivna moč od mene šla.“ In ženka pristopi trepetaje in se verže Jezusu pred noge. Pa Jezusova prijaznost jej spet serce zravná in ves strah jo mine. Vpričo ljudstva pové, iz kake misli se je robu oblačila dotaknila in kako je na mestu ozdravela. Jezus se milo nanjo ozrè in jej reče: „Bodi vesela, moja hči, tvoja vera ti je pomagala, pojdi v miru.“

Še ni izgovoril, pride nekdo k poglavarju shodnice in pravi: „Tvoja hči je umerla, ne nadleguj tedaj več Gospoda.“ Jezus govori očetu: „Ne ustraši se, le veruj in živelá bo.“ Ko pride na poglavarjev dom, ne pusti nobenega seboj v hišo, kot Petra, Jakoba, Janeza in

dekletove stariše. Vse joka in žaluje po dekletu. On pa reče: „Ne jokajte, deklica ni mrtva, deklica le spi.“ Tedaj se mu ljudje posmehujejo, ker so vedli, da je umerla. On pa ukaže vsem ljudem iz hiše, in gre s svojimi učenci in s stariši v izbo, kjer je deklica ležala, jo prime za roko in pravi: „Vstani!“ in dekcle oživi in vstane. Bilo je staro 12 let. Jezus je djal starišem, naj ji dajo jesti. Stariši so stermeli, on pa je prepovedal, naj nikomur kaj ne pravijo ali vendar se je to razglasilo po vsi deželi.

1. Kje je bil Jezus, ko ga je Jajr obiskal? — 2. Kdo je bil Jajr? — 3. Zakaj je prišel k Jezusu? — 4. Kaj je Jezus rekel? — 5. Kaj se je zgodilo po poti do Jajrove hiše? — 6. Kaj je verna kervotočna žena sama pri sebi mislila? — 7. Kako dolgo bila je že bolna? — 8. Kaj je pomagalo? — 9. Kako je Jezus tolažil Jajra, ko mu je pošta prišla, da mu je umerla hči? — 10. Kaj je počel Jezus, pridši v Jajrovo hišo?

Jezus nam kaže tukaj, kako milo da je ljubil vse ljudi. Zvedši Jajrovo prošnjo precej zapusti kosilo. Kar vstal je in je šel in pomagal, to je bil njegov odgovor. — Nikoli naj te ne zaderžuje veselje, da bi ne pomagal ubogim. Naj ti nesrečnik vselaj prav pride. Dobrotljivosti naj te bo več veselje od naj boljega kosila.

Jezus je primeril smert mirnemu spanju. Trudni se ne boji spanja. Spanje krepča. Ali kako sladkeje se zbudimo iz smertnega spanja! Če v Jezusa verujemo in upamo, smert ni več strašna.

V nebesih čaka nas plačilo,
Ki nikdar nam ne bo minilo.

Jezus in 38 letni bolnik.

Jan. 5.

Spet je prišel Jezus veliko noč v Jeruzalem praznovat. Bil je pa ondi velik vodnjak, ki so mu djali Betezda; v njem je mnogo bolnikov ozdravelo. Zakaj angelj Gospodov je prišel včasih v kopel in voda je plivkala. Kdor je precej v vodo stopil, je ovdravel od vsake bolezni. V bolnišnici, ki je bila tik vode sozidana, je toraj mnogo bolnikov čakalo, da bi voda plivkala. Med njimi bil je tudi ubog človek, ki se je že 38 let zastonj trudil, da bi prišel enkrat v vodo. Jezus ga ugleda, in ker je vedel, da mož že tako dolgo čaka, ga praša: „Ali bi rad ozdravel?“ Bolnik pravi: „Gospod! nimam žive duše, ki bi mi v vodo pomagala; kedar pa sam pritavam do nje, je že prepozno.“ Jezus mu reče: „Vstani, zadeni svojo postelj in hodi!“ In precej je bolnik ozdravel, je vstal, zadel postelj in šel. Bilo je pa ravno v saboto. Ko so tedaj Judi moža s posteljo vidili, so mu djali: „Danes je sabota; ni prav, da postelj neseš.“ On pa je odgovoril: „Mož, ki mi je zdravje dal, mi je velel, naj zadenem postelj in naj grem.“ — Pa so ga prašali, kdo ga je ozdravil? On pa tega ni vedel. Vidil ga je Jezus potem spet v tempelnu in mu je djal: „Glej! ozdravel si, ali vari se v prihodnje grehov, da se ti ne zgodi še kaj hujšega.“ — Ozdravljenec pa gre do Judov in jim pravi, da ga je Jezus ozdravil. Judi pa so Jezusa preganjali, ker je v saboto kaj takega počel. Jezus pa se je zagovarjal rekoč: „Moj oče dela do zdaj še (v prid človeštva), in tako tudi jaz delam (očetovo delo, ne da bi maral za dan)“.

1. Kam je prišel Jezus, ko je bil o veliki noči v Jeruzalemu? — 2. Kje je bila kopel Betezda? — 3. Zakaj bilo je toliko bolnikov blizo? — 4. Kaj je djal Jezus 38letnemu bolniku? Kako ga je ozdravil? — 5. Kaj so Judi po tem djali? — 6. Kako je zvedel ozdravljeni mož, da ga je Jezus ozdravil? — 7. Kako ga je Jezus v tempeljnu svaril? — 8. Kako se je zagovarjal Jezus zoper sovražne Jude?

Jezus nam je izgled ljubezni in pohlevne ponižnosti. Sam išče bolnike in prostovoljno pomaga ljudém, ki ga še ne poznajo in ki so grešniki. In precej spet odide, in ozdravljeni ga še le poznej spoznajo. Naj veči čudež mu je mala reč, ne govori ničesar o njem in ga hoče zakriti; on dobro dela na tihem. Dobrote njegove so ravno kot rosa, ki v tih noči pada in vsako zelišče oživlja. Ne bahaj se torej s svojimi čednostmi, lepo delaj in ne išči hvale, delaj na tihem, kot Jezus.

„Kakor moj oče dela, delam tudi jaz“ — je djal Jezus. Kak lep nauk za nas! Neprenehoma Bog skerbí za nas. O praznikih in delavnikih gre dež, in sonce sije in luna in zvezde svetijo, studenci šumljajo, zelišča zelenijo, cvetlice cvetijo in sadje zori. Tako je tudi Jezus zgodaj in pozno delil dobrote. — Neprenehoma naj tudi mi dobro delamo, posebno bodimo dobrotljivi o praznikih.

Dobre dela so
Narboljše blagó
Za sveto nebó.

Jezus izvoli in razpošilja aposteljne.

Ko Jezus spet v Galilejo pride, se je spet neizrečeno veliko ljudstva krog njega nabralo. — Da! poznali so ga do Sidona in Tira na bregovju velikega morja in tudi od ondot jih je mnogo prišlo. Bolj in bolj pritiskajo okoli njega. Vsi bolniki se ga iščejo dotakniti: slepi, gluhi, hromi, mutasti, obsedeni, mešični, mertudni — in vse je ozdravil, dasiravno se je malo-vernih in grešnih javelne med njimi manjkalo.

Ko je Jezus vidil toliko ljudi, ki jih je rojilo okoli njega, motili so eden drugega, da ni nobeden mogel Jezusovega nauka dobro slišati, — ko je vse to vidil, so se mu množice v serce usmilile, ker so bile ko razkropljene ovce, ki nimajo pastirja. Djal je toraj svojim učencem: „Žetev je velika, pa delavcov je malo. Prosite tedaj Gospoda žetve, naj delavcov vanjo pošlje!“ — Novo naredbo za ljudstvo sklene, in gre zvečer na neko goro in moli ondi celo noč.

Ko dan napoči, izbere Jezus izmed svojih učencov, katerih je mnogo mnogo imel, posebno dvanajst, in jih po samesi k sebi pokliče. Te razpošilja po svetu in jim da oblast očitno učiti in bolnike ozdravljati. Imenoval jih je aposteljne ali poslance. Bili so: Simeon Peter in brat njegov Andrej; Jakob in brat njegov Janez; Filip in Jernej; Matevž in Tomaž; Jakob mlajši in Juda Tadej; Šimen iz Kana in Juda iz Karjota.

Takole jih je učil:

1. Idite, ali zdaj še ne k nevernikom, tudi ne v samarijske mesta, ampak k zgubljenim ovcam hiše Izraelove. Povsod oznanujte pokoro in recite, da je

blizo nebeško kraljestvo. Ozdravljajte bolnike, očiščujte gobove, obujajte mertve i. t. d.

2. „Na pot ničesar ne jemljite, kot palico; sebo ničesar ne nosíte, kakor skerb za vaše dela. Zakaj delavec je vreden živeža.“

3. „Kjer v kako hišo pridete, recite: „Mir bodi tej hiši!“ In če je hiša blagoslova vredna, prišel bo čez njo; če ga ni vredna, se bo blagoslov k vam vernil.“

4. „Če vas kdo v kakem mestu ali v kaki hiši ne sprejme, in vas ne posluša, zapustite ga in otresite prah od svojih nog, naj priča zoper nje. Resnično vam povém: Lože bo Sodomljanom in Gomorjanom sodni dan, kot takim ljudém, ki vas ne sprejmejo.“

5. „Glej! kakor ovce med volke vas pošiljam. Bodite torej razumni kot kače in priprosti kot golobje.“

6. „Varite se ljudí! Čerteli in preganjali vas bodo zavoljo mojega imena. Tolažite se s tem, da učenec ni nad učnikom. Prav bodi učencu, če mu je kakor učniku, in hlapcu, če mu je, kakor gospódu. Če hišnega gospodarja čertijo, kako bi ne čerteli njegove družine?“

7. „Ne bojte se jih, ki le teló umoré, pa duše umoriti ne morejo. Bojte se veliko več tistega, ki zamore telo in dušo v pekel pogubiti. Ali nista dva vrabca za vinar — in vendar ne pade nobeden izmed njih na zemljo brez volje Očetove. Ne bojte se tedaj! Več ste vredni, kot vsi vrabci. Clo lasje na vaših glavah so prešteti.“

8. „Kdor koli bo mene spoznal pred ljudmi, ga bom tudi jaz spoznal pred svojim Očetom, ki je v nebesih. Kdor pa mene zatají pred ljudmí, in se sramuje mene in mojih naukov, tega se bom tudi jaz sramoval pred Očetom in ga ne bom za svojega spoznal.“

9. „Kdor ljubi očeta in mater bolj kot mene, ni

mene vreden. In kdor ne vzame svojega križa in ne hodi za menó, ni mene vreden.“

10. „Kdor vas sprejme, mene sprejme; in kdor sprejme mene, sprejme Njega, ki me je poslal. Kdor vas posluša, posluša mene; kdor vas zaničuje, zaničuje mene; kdor pa mene zaničuje, zaničuje Njega, ki me je poslal. In kdor koli da piti komu izmed naj mlajših le kozarec merzle vode zato, ker je moj učenec: resnično vam povem, ne bo ostal brez plačila.“

Ko je bil Jezus te nauke končal, so šli njegovi učenci po svetu, so povsod učili, opominjali ljudi k pokori, oznanovali prihodno nebeško kraljestvo in so ozdravljali bolnike. Jezus pa je šel s drugimi učenci odtod drugam, in je povsod učil in dobrote delil.

1. Kaj je storil Jezus, da bi svojo vero po vsi Judovski deželi razširil? — 2. Kaj je delal Jezus celo noč, preden je aposteljne izvolil? — 3. Zakaj jih je imenoval aposteljne? — 4. Kake pravice jim je dal? — 5. Kako jim je bilo ime? — 6. Kaj jih je učil?

Vidili ste, kako je naš Izveličar celo noč molil, preden je izvolil svoje aposteljne. To je nam izgled, da imamo vselej se Bogu priporočati, preden se lotimo kakega dela.

Hvalimo Boga, da je tako skerbela za razšir Jezusovih naukov. Tudi mi spoznavajmo Jezusa pred ljudmi in skajuzino z besedami in deli, da smo hvaležni učenci.

Ne zabi, kaj ti Bog stori,
In kar mu všeč je, stori ti.

Jezusov nauk v prilikah.

Jezus je naj raji v prilikah k ljudstvu govoril, da bi bil njegov nauk bolj razumljiv, da bi ga ljudje raji poslušali, razumeli in ubogali. Prilike je pravil iz narave, iz domačih reči in kmečkega življenja, in jih je potem učil, kaj pomeni prilika. Nekdaj je pri jezeru Genezaret nebeške svoje nauke v prilikah pravil.

I. „Gospodar je šel na vse zgođe na terg, da si najme delavcov za svoj vinograd. Vsakemu obljubi za dan en denar (t. j. 10 kr.) in jih pošlje v vinograd. Večkrat je šel na terg in vselej jih je vidil nekoliko brez dela. Obljubil jim je ravno tolko in jih poslal v vinograd. Zvečer je sklical delavce in jim je plačeval. Ki so bili naj pozneje prišli delat, so tudi — kot drugi — dobili po desetki. — Godernjali so tedaj nekteri rekoč: „Ti le zadnji so le eno uro delali in v eno mero jih plačuješ kot nas, ki smo terpeli težavo in vročino.“ — „Priatelj!“ — se oberne gospodar k enemu godernjavcu, — „ne delam ti krivice. Ali se nisva za desetko zmenila? Na ti, kar je tvoje in pojdi. Zadnjim tem pa dam tolko, kot tebi; — ali mar nimam pravice, s svojim ravnati, kakor hočem? Ali si hud ali zavidljiv, ker sem drugim dober?“

II. „Sejavec je šel sejat. Ko je pa sejal, je padlo nekaj semena na pot in je bilo pohojeno, prišle so tudi ptice in so ga pozobale. — Nekaj ga je padlo na skalo; ali zernje ni našlo dosti rodovitne persti. Je sicer naglo pognalo, ali sonce ga je zapeklo in klasje je usahnilo ravno zato, kar ni imelo globoko korenin. — Nekaj ga je padlo med ternje, in ternje je s klasjem vred raslo in ga je zadušilo. — Nekaj

ga je pa padlo na dobro zemljišče, in to je izraslo in je obrodilo trideseteri, štirideseteri, celo stoteri sad.

III. „Gospodar je obsejal svojo njivo z dobrim semenom. Pa ko njegovi spijo, pride sovražnik, naseje lulike med pšenico in gre. Ko setev požene, je tudi lulika s pšenico vred prirastla. Hlapci gredó k očetu, ter mu pravijo: „Gospod, nisi le dobrega semena na njivo vsejal; odkod je tedaj lulika? Gospodar reče: „To je moj sovražnik storil.“ Hlapci prašajo: „Ali hočeš, da gremo in luliko iztrebimo?“ „Nikar! — je djal gospodar, — lahko bi z luliko vred tudi pšenico populili. Naj raste oboje do žetve. Ob žetvi pa porečem žanjicam: Poberite naj popred luliko in v snope jo povežite, da se sožgè, pšenico pa mi spravite v žitnice.“

IV. „Nebeško kraljestvo je podobno mreži, ktera se verže v morje in zajme rib vsakega rodú. Če je polna, jo izvlečejo na breg, se vsedejo in zbirajo dobre ribe v posode, slabe pa zaveržejo.“

V. „Nebeško kraljestvo je podobno ženofovemu zernu, ktero je človek vsejal na svojo njivo. Res, drobno je zernjice, če pa izraste, je večje od vseh drugih povertnih zelišč. Izraste drevó in priskakljajo tice in počivajo na njegovih vejah.“

VI. „Slednjič je podobno nebeško kraljestvo zakladu, skritemu v njivi, ktereга najde človek, in gre in vse poproda, da bi kupil to njivó z zakladom vred. Nebeško kraljestvo je podobno kupcu, ki išče dobrih biserov in če ktereга najde, vse poproda, da bi ga kupil.“

1. Kako je Jezus naj raji z ljudstvom govoril? — 2. Odkod je jemal svoje prilike? — 3. Povejte mi priliko od delavcov v vinogradu? — 4. Kaj se je zvečer zgodilo, ko je gospodar plačeval? Zakaj so nekteri godernjali, kaj so djali? — 5. Kako jih je gospodar pokregal? — 6. Kako se glasi prilika od sejavca? — 7. Kaj se je

zgodilo s semenom na poti? — 8. Zakaj je usahnilo zernje, ki je padlo na skalo? — 9. Zakaj ni obrodilo zernje med ternjem? — 10. Kolkotero sadje je obrodilo seme, ki je padlo na dobro zemljo? — 11. Povejte mi priliko od pšenice in lulike? — 12. Kaj se je zgodilo, ko so hlapci prišli gospodarja prašat? — 13. Čemu je primeril Jezus nebeško kraljestvo?

Prilike so pripovednice, v katerih je kaka resnica ali kak nauk skrit. V prilikah, ktere so zgorej zapisane, so bili tile nauki skriti:

I. V priliki od delavcov v vinogradu: gospodar je Kristus, vinograd je Božje kraljestvo (keršanska cerkev), delavci so aposteljni in učenci Jezusovi.

Jezus uči, da se ne praša: kako dolgo si služil Gospodu? ampak, kako pridno si služil? — Zadnji, ki so ravno tako pridni, kot prvi, bodo ravno tako poplačani.

II. V priliki od sejavca pomeni seme Božjo besedo, polje pomeni različne človeške serca. Kakor se je semenu na polju godilo, tako se godi besedi Božji med ljudmi. Nekteri nočejo ničesar čutiti, slišijo scer besedo Božjo, ali do serca jim ne gre. Pride potem hudi duh in vse pobere, kar je semena padlo v njihovo serce, da ničesar ne verjejo in ne bodo zveličani. — Pri njih je padlo seme na pot.

Nekteri so lahke kervi in nestanovitni. Urno jih gane beseda, ali precej spet vse pozabijo. Radi prejmejo besedo Božjo; pa beseda se ne vkorenini, ne ostanejo ji zvesti. Če jih skušnjave, težave obdajejo, se zgubé, zatajijo spoznane resnice, in spet grešijo: pri njih je seme padlo na skalo.

Nekteri so raztrešeni. Čujejo scer božjo besedo, se začnejo boljšati, ali kmalu jih prevzamejo posvetne skerbi, želje po bogastvu, slasti in strasti — pri njih je padlo seme med ternje.

Slednjič pade pri nekterih seme na dobro zemljo. Oni so dobri in Bogu dopadljivi. Pridno poslušajo božjo besedo in si jo v serce vtisnejo, ji ostanejo zvesti in se po njej ravnaajo.

III. V priliki od pšenice in lulike pomeni hišni gospodar, ki seje dobro seme, Mesija. Njiva je svet. Pšenica so otroci božji (t. j. dobri kristjani), ki živijo kakor je Jezusu všeč. Sovražnik, ki luliko seje, je hudič (ki po hudobnežih krivo vero razširja in v hudobijo zape-

ljuje.) Žanjejo pa angelji. Žetev je konec sveta. Kakor se lulika odbira in se verže v ogenj, tako se bo ob koncu sveta godilo. Mesija bo razposlal svoje angelje, in angelji bodo povsod hudobneže in zapeljivce pobrali in v ogenj vergli, kjer je tulenje in klepetanje z zobmi. Pravične pa bodo sprejeli v svete nebesa.

Prilika to pomeni: „V kraljestvu, t. j. v Jezusovi cerkvi bodo živeli dobri in hudi. Ali prišel bo čas povračbe, ko se bodo ločili in dobrim bo Bog poplačal, hude pa bo kaznoval.“

Dobrim bilo bi v škodo, če bi se vsi hudobni zaterli; zakaj poleg njih imamo pravični priložnosti, svoje čednosti razvijati, posebno ljubezen do sovražnikov, miroljubnost, potrpežljivost i. t. d.

IV. Prilika od mreže ravno toliko pomeni, kot prilika od pšenice in lulike. Na svetu živijo pravični in nepravični skupej, smert jih za večno loči.

V. Priliki od ženofovega zerna in kvasú pomenite, kako rase kraljestvo Božje in keršanska cerkev. Keršanstvo bilo je s perva šibko — zdaj je nezmerno veliko. Jezusa v jaslih je malo serc častilo, zdaj se milijoni pred njimi vklanajo.

Te dve priliki kažete tudi, kake dobro in hudo počasi rase. Oboje se začne iz malega. Še kaj tak malega, če je dobro, izrase in postane velika čednost. Pa tudi majhen pregrešek rase in je slednjič hud greh. In kakor le malo kvasú počasi mnogo moke okisa, tako se majhen greh počasi celega serca prime, tako slab izgled človeka pohujša. — Ne zamudite tedaj nikdar naj manjega, če je dobro, — in bojte se vedno naj manjega greha! Bodite zvesti v majhnem.

VI. Priliki od zaklada na njivi in od bisera pomenite veliko ceno keršanstva, zavoljo ktere ga naj človek rad opusti vse, tudi naj lepše in naj dražje reči.

Božja naj beseda lahko te omeči:

Ona samo le te pelje k pravi sreči.

Nekoliko majhnih Jezusovih prilik.

I. „Okó je svetilnica tvojega telesa. Če je tedaj tvoje okó zdravo, bo celo tvoje truplo luči dosti imelo. Če pa je tvoje oko bolano, bo vse tvoje truplo zatemnelo. Če je tedaj vse, kar bi imelo v tebi luč biti — temota, kaka mora biti tamota!“

II. „Drevo se spozná po sadu. Ali bi se morebiti dalo nabrati grozdja po ternju, ali fig po osatu? Vsako dobro drevo ne more slabega sadú, slabo ne dobrega roditi. Vsako drevo pa, ki ne rodi dobrega sadú, bo posekano in verženo v ogenj.“

III. „Kdo med vami — če bi od stoterih ovec eno zgubil, — kdo bi jih ne pustil 99 v puščavi, pa bi ne šel zgubljene iskat, dokler je ne najde? In kedar jo najde, jo vesel zadene na ramo in jo nese domú, skliče svoje prijatelje in sosede in jim pravi: „Veselite se z menó zakaj našel sem ovco, ki se je bila zgubila!“ — „Al ktera ženka, ki ima 10 grošev in enega zgubi, ne prižge luči, ne pomedé hiše in ne išče pridno, dokler ga najde? In če ga je našla, skliče prijateljice in sosede in jim pravi: „Veselite se z manó! našla sem zgubljeni groš!“

Tema prilikama je Jezus še dodal: „Tako se bodo tudi angeli v nebesih veselili nad enim grešnikom, ki se je spokoril.“

IV. „Jezus je opominjal svoje učence, naj resnobno in pridno molijo. „Prosíte — je djál — in dalo se vam bo; iščíte, in našli boste; terkajte, in odperlo se vam bo.“ — Te besede je razlagal v sledečih prilikah:

„Kje je med vami tak oče, ki bi sinu dal kamen, če prosi kruha, — ali kačo, če prosi za ribo, — ali škorpjona, če prosi za jajce? Če torej vi,

ki ste še le vendar hudobni, otrokom svojim le dobrih dari dajete, — koliko bolj še bo Bog onim dal dobrega duha, ki ga zanj prosijo.“

Dalje je djal Jezus: „Ko bi imel kdo izmed vas prijatelja, kateri bi prišel ob polnoči in djal: „Posodi mi tri hlebe; prišel je moj prijatelj me obiskat in mu ničesar nimam dati;“ — in prijatelj bi odgovoril: „Ne moti me vendar, vrata so že zaperte in otroci moji že ležijo, jaz pa ne morem vstati in jih ti prinesiti;“ in ko bi ta vendar ne nehal terkati, — rečem vam: če bi že uni ne vstal, ker mu je prijatelj, vstal bi kar zato, ker stanovitno terka in bi mu dal, kar hoče.“

1. Povejte priliko od očesa. — 2. Čemu je oko telesu? — 3. Kako se godí truplu, če je oko zdravo, — kako, če je oko bolano? Kaj tedaj učita prilika? — 4. Po čem se spozna drevo? Povejte priliko od dobrih in slabih dreves? — 5. Kaj se zgodí z drevesom, ki ne rodi dobrega sadú? — 6. Kake so prilike od zgubljene ovce in od zgubljenega groša? — 7. Kaj počne pastir, ki ima 100 ovac in eno zgubi? Kaj, če jo najde? — 8. Kaj počne žena, ki ima 10 grošev in enega zgubi? Kaj — če ga najde? — 9. Kaj počnejo angelji v nebesih, če se kak grešnik spokori? Kaj nas tedaj uči Jezus v teh prilikah? — 10. S katerimi besedami je Jezus učence opominjal, naj resnobno molijo? — 11. V kakih prilikah je te besede razlagal? — 12. Kaj nas uči v prilikah od molitve? Če že ljudje stanovitne prošnje vslišijo, še bolj zamoremo pri Bogu uslišanja pričakovati. Zakaj pa naj prosimo?

— Prilike pomenijo: I. Od očesa: Kar je oko za truplo, je pamet za dušo. Bolno oko je truplu povsod na poti in nevarna je pamet duši, če ni razsvitljena. Če človek ne pozna prav cene vsih reči, zablodi in posvetno blago bolj časti, kot nebeško: on zajde, kot slepec.

II. V priliki od dobrega in slabega drevesa nam pove Jezus, kako se dobri in slabi ljudje razlikujejo. Po delih se poznajo, kot drevo po sadu. Prazno perje in lepo cvetje brez dobrega sadú se ne najdejo na dobrem drevesu, — in

pobožne besede in dobri sklepi, če se ne spolnujejo, ne storijo dobrega človeka. Le ono drevo je dobro, ki dober sad rodi.

III. V priliki od zgubljene ovce in zgubljenega groša uči Jezus, kako ljub mu je vsak, ki se k njemu verne, in da se nebo in zemlja usmili nad spokorjenim grešnikom.

IV. V priliki od molitve uči Jezus moč in stanovitnost molitve. Če Bog naše molitve tudi precej ne usliši, še ne smemo jenjati prositi. Že oče svojemu otroku kake prave prošnje ne odreče. Prijatelj se ustavlja dolgo prijateljski prošnji; in ali bi pri Bogu ne upali uslišanja, pri njem, ki je gola ljubezen, proti kateremu smo vsi hudobni. Le to pa moramo prositi, kar nam je resnično potrebno.

Molitev predere oblake.

30.

Magdalena spokornica.

Luk. 7.

Farizej, po imenu Simon, je Jezusa prosil, naj bi pri njem jedel. Jezus pride v hišo farizejevo in se vsede za mizo. Pa je prišla neka ženska iz mesta, velika grešnica, je prinesla alabastrovo posodo diščega mazila, in jokaje se prikloni k Jezusovim nogam, jih moči s solzami, jih briše z lasmi svoje glave, jih kušuje in z mazilom maže. Farizej pa — zaničljivo pogledovaje grešnico — je djal sam pri sebi: „Ko bi bil on prerok, bi pač vedel, kdo in kakšna je ta žena, ki se ga dotikuje, da je grešnica.“ In začel je slabo misliti o Jezusu. Jezus pa — ki je vse njegove misli dobro vedel — mu je djal: „Nek gospod imel je dva dolžnika, eden mu je bil dolžen 50, drugi pa 500 desetec. Ker nista imela s čim plačati, je obema odpustil. Kaj meniš, kateri dolžnik bo gospoda

bolj ljubil?“ „Menim, da tisti, kteremu je več odpustil, pravi Simon. „Prav si razsodil“ odgovori spet Jezus. — Farizej še ni vedel, kam Jezus s to priliko meri. Zdaj se oberne Jezus k ženi in dalje govori Simonu: „Jo li vidiš to ženo? V tvojo hišo sem prišel, in me nisi objel in kušnil, mi nisi zmil nog z vodo, mi nisi pomazal glave z oljem, ta žena pa mi je clo s solzami noge mocila in s svojimi lasmi otirala. — Zato ji je mnogo grehov odpuščenih, ker je zlo ljubila. Komur se manj odpusti, on manj ljubi.“ Grešnici pa je rekel: „Odpuščeni so ti grehi, véra tvoja ti je pomagala, pojdi v miru!“

1. Kdo je prišel k Jezusu, ko je kosil pri Simonu? — 2. Kakó se jo obnašala Magdalena proti Jezusu? — 3. Kaj je djal Simon sam pri sebi? — 4. V kateri priliki ga je Jezus podučil? — 5. Kaj je Jezus djal Magdaleni?

Magdalena nam je prelep izgled prave spokornice. Terdo veruje, zaupa in se žalosti joka. Sramožljivost ji obliva obraz. Pred je grešila in se svetnemu veselju vdajala, — zdaj je gola ljubezen do Jezusa. Da se je spokorila, je očitala precej v svojih delih. Z lasmi, v ktere je pred morebiti zlatnino in biserje vpletala, zdaj Jezusu noge briše. Pohujševanje spet popravlja. Pred svetom je grešila, — pred svetom zdaj tudi pokoro dela. In pokora je stanovitna: Magdalena je odsih dob naj zvestejša učenka Jezusova.

Če si grešilo, dete moje!
Skusi zbrisati grehe svoje.

Posebni Jezusovi nauki pri mnogih priložnostih.

Jezus je nekdam sedel v tempeljnu, darivnici nasproti, v katero so ljudje vbogajme metali. Gledal je ljudi: nekteri bogatini so mnogo mnogo v škrinjico vergli. Uboga udova pride in daruje dva božjaka, ki storita eden penez. Jezus sklice svoje učence in pravi: „Resnično vam povem, tá-le udova je več dala, kot vsi drugi, ki so metali v škrinjico. Zakaj drugi so le to darovali, kar so imeli preveč, tá-le pa je darovala vse, kar je imela.“

Nekdam so ga Farizeji grajali, da se z grešniki pečá, Jezus pa jim odgovori: „Zdravim ni treba zdravnik, bolanim pa. Nisem prišel, da bi pravične (ki mislijo, da so pravični), ampak da bi grešnike spokoril!“

Nekdam je Jezus stal v sredi ljudi, ki so bili pred bolni, ktere pa je on ozdravil in tedaj je govoril tele besede: „Moj oče — je djál — mi je izročil vse reči. Pridite k meni, ki ste trudni in obteženi, in okrepcati vas hočem. Vzemite moje breme na se, in učite se od mene, — zakaj jaz sem miloserčen in ponižen, in našli boste miru za duše svoje, zakaj moj jarem je sladek in moje breme lahko.“

Prišel je človek k Jezusu in je djál: „Gospod! s tebo hoditi sem sklenil. Ali daj, naj grem popred še domú, da se poslovim.“ — Jezus je dobro vedel, da mu ni prav resnica in da bi ga žlahta še drugače pregovorila, in djál je: „Kdor za plug prime in se nazaj ozira, ta ni za kraljestvo Božje.“

Drugokrat je djál Jezus: „Varite se skoposti. Zakaj človeku se ne poplača po tem, kar ima preveč.“

„Gospod! — djal je enkrat Peter, — kolkokrat pa naj odpustim bratu, če me razžali? Sedemkrat kali?“ Ali Jezus mu odgovori: „Povem ti, ne sedemkrat, ampak sedemdesetkrat sedemkrat.“

1. Kdo je po Jezusovih besedah v tempeljnu več daroval, udova ali mnogo bogatinov? — 2. Zakaj udova? — 3. Kakó se je opravičil Jezus zavolj tega, da se pečá z grešniki? — 4. S kakimi besedami je tolažil Jezus trudne in obtežene? — 5. Kaj je učil Jezus od nasledovanja, — od skoposti? — 6. Kaki naj bodemo proti svojim razžalnikom?

Zapomnite si: Bog pri ljudéh ne gleda toliko na dela, kot na naše serca. Darujte tedaj pobožnega serca; darujte malo, če imate malo.

Ne pečajte se, če tudi hinavci godernjajo, ako grešnika Jezusu pridobite. Kdor grešnika na pravo pot pripelja, mu dušo reši in mnogo svojih grehov izbriše.

Kdor se pri oranji za sebo ozira, ne reže ravnih brazd. In kdor se ne more od sveta in posvetnih skerbi ločiti, ni pripraven za Jezusovega učenca.

Bojte se skoposti. Zakaj denar in blago ne podaljšata življenja. Bogatin na svetu pred Bogom ni več bogatin. Jezus še toliko svojega imel ni, da bi bil kam glavo položil.

Bodite zmirom pripravljeni odpustiti, kot vas Jezus uči.

Ne daj, da serce zmirom bi
 Jezljivosti kipelo;
 Dolžnost je nam odpuščati.
 Povračati je Božje delo!

Smert Janeza kerstnika.

Mat. 14. Mark. 6.

Herod (sin tistega Heroda, pod katerim se je rodil Jezus, in ki je bil dal pomoriti Betlehemske otroke) je poklical Janeza Kerstnika na svoj dvor. Častil ga je kot svetega moža, ga je rad poslušal in pogosto tudi ubogal. Ali Janez ga je odkritoserčno kregal, zato ker je vzel Herodjado v zakon, ženo svojega brata, kateri je še živel, posebno pa ga je Herodjada čertela, mu je po življenju stregla in ga je dala zapreti.

Kmaló potem je Herod svoj rojstni god praznoval. Napravil je vsim Galilejskim velikašem in imenitnim veliko gostijo. Saloma, Herodova hči, pride notri in pleše in se verlo dopade vsim gostém. Herod, čez vse vesel, pravi dekletu: „Prosi me, kar hočeš, vse ti dam, in ko bi bilo tudi pol mojega kraljestva.“ To obljubi in priseže. — Dekle praša mater: „Kaj bi prosila?“ Mati ji pravi: „Prosi za glavo Janeza Kerstnika.“ — Dekle pride hitro nazaj in pravi Herodu: „Prosim za glavo Janeza Kerstnika.“ Herod se ustraši in žalost ga opade. Ali zavolj prisege in zavolj gostov ji spolni prošnjo. Precej pošlje rabeljna v jeco, da prinese Janezovo glavo. Rabelj je šel, dene Janeza ob glavo in prinese v skledi kervavo glavo. Dekletu jo poda in dekle jo nese materi.

1. Kteri knez je poklical Janeza kerstnika na svoj dvor? —
2. Kakó je Herod sperva ravnal proti Janezu? —
3. Zakaj je jel Herod Janeza čerteti? —
4. Kdo je dal Janeza zapreti? —
5. Zakaj je bila Herodjada nanj jezna? —
6. Kaj se je slednjič z Janezom zgodilo? —
7. Kdo je bil kriv, da je bil Janez umorjen? —

Učite se od Heroda, kam neumna sramožljivost človeka pripravi. Ali že niste grešili kar zato, da vas je bilo ljudi sram?

Če se hočemo ubraniti krive sramožljivosti, le trudimo se, da bomo Bogu dopadljivi. Človeška hvala nam bo le tedaj všeč, če se slaga z Božjo hvalo.

Telesne strasti so krive mnogih grehov; branite se jih, dokler so še majhne. Herodova ljubezen do Herodjade bila je kriva, da je Janeza začel čerteti, da ga je dal umoriti.

Grešne prisege ne smemo deržati: dolžni smo, da jo prekličemo. Ali vari se, da brez pomislika ne prisežeš, greh bi storil.

Vse premisli, kar storiš,
In pa nikdar ne grešiš.

33.

Jezus, Božji prijatelj otročičev.

Mark. 10.

Jezus je po navadi cel dan v veliki gnječi ljudstvo učil in bolnike ozdravljajal. Večer se je bližal, ljudje so se razhajali in Jezus se je ravno napravljajal na pot.

Še je prišlo nekoliko pobožnih mater, ki so pripeljale svoje otroke, da bi jih blagoslovil, da bi roke položil na nje in molil nad njimi. Bolj odraščene so peljale za roko, majhne pa so v naročju prinesle. Ko so učenci to vidili, so bili nevoljni. Revkali so nad otroci in kregali matere. Odleglej bi bili radi svojemu trudnemu učeniku privošili, nov trud bi mu bili radi odvernili. Pa Jezus, ki je otroke serčno ljubil, jih okrega, pokliče otroke prijazno in pravi učencom: „Pustite otročiče k meni in ne branite jim, zakaj njih je nebeško kraljestvo.“ „In resnično vam povem“ — je djal — „kdor koli ne prejme nebeškega kraljestva

kakor otroci, tako ponižen in priprost, ne pojde vanj.“
Potem objame Jezus otroke, položi jim roke na glavo
in jih blagoslovi.

Tedaj je Jezus tudi še odraščene prav resnično
opominjal, rekoč: „Kdor koli teh malih koga v
mojem imenu sprejme, mene sprejme. Kdor pa teh
majhnih koga pohujša, bolje bi mu bilo, da bi se mu
obesel mlinski kamen za vrat in da bi se pogreznil v
globočino morja. Gorje človeku, ki pohujšuje!“

„Če te pohujšuje ali roka, ali noga, ali oko, od-
sekaj si roko ali nogo, izderi si oko: zakaj bolje je,
da brez udov greš v večno življenje, kakor da se z
udmi pogrezneš v pekel, kjer ne umerje červ, kjer
ogenj ne ugasne.“

„Varite se toraj, da ne boste nikdar zaničevali
koga tih malih. Zakaj povem vam: Njih angelji vsigdar
gledajo obličje mojega Očeta, ki je v nebesih.“

1. Kdaj se je Jezus skazal milega prijatelja otročič? —
2. Zakaj so matere svoje otroke k Jezusu prinesle? —
3. Kdo jim je hotel braniti to? — 4. Zakaj so bili učenci nevoljni? — 5. Kakó jih je okregal? V čem naj se zgledujejo na otrocih? — 6. Kake strašne kazni žuga Jezus tistim, ki pohujšujejo?

Ali bi ne imeli otroci Jezusa tudi radi imeti, ker jih
ima on tako rad?

Pohujšuješ, če si kriv, da drug greši. In tako tudi ti
grešiš. Pohujšuješ se, če se daš drugemu v greh zapeljati.
Vari se, pohujševati drugih in sebe!

Otroci! pridnost in pobožnost se vam udá,
Če pridni ste, ste vselej veselega serca.

Jezusov spremin.

Mat. 17.

Nekega dne vzame Jezus naj ljubše tri učence s sebo: Petra, Jakopa in Janeza in jih pelje na visoko goro Tabor. Tam moli. V molitvi se na enkrat spremení; pokaže se jim čisto v drugi, nebeški podobi. Lice se mu je svetilo kot sonce. Obleka mu je bila svitla in bela kot sneg. In glej! bližala sta se mu Mozes in Elija v nebeški lepoti in sta ž njim govorila o njegovi osodi v Jeruzalemu. Svet strah je opadel Jezusove učence, ko so vidili tako spremenjenega.

Vsi trije so zamaknjeni stermeli. Peter, ves sam iz sebe, reče Jezusu: „Gospod! tukej je dobro biti! Če hočeš, postavimo tukaj tri šotore, tebi enega, Mozesu enega in Eliju enega.“

Ko je Peter še govoril, jih je oblil svitel oblak in iz oblaka se čuje glas: „Ta je moj sin, ki imam dopadenje nad njim. Njega poslušajte!“ — In spregledali so in niso ničesar več vidili, kot Jezusa v navadni postavi.

Z gore gredé, jim je djal Jezus: „Ničesar ne pravite, kar ste vidili, preden ne vstane iz groba človekov sin.“

Ali besed: „Vstane iz groba“ še niso umeli in so se o njih pomenkovali. Odsihdob je Jezus zmirom bolj razumljivo govoril. Djal jim je: „Vtisnite si v serce te besede: Človekov sin bo izdan Judom v roke in Judi ga bodo umorili. Čez tri dni pa bo spet od smerti vstal.“ Ali tudi te besede jim še niso bile razumljive, temne so jim še zdaj ostale.

Še dva in sedemdeset ucencov je razposlal Jezus, in jim je ravno to narocil, kot pred dvanajsterim apostelnom. Njegova vera se je zmiram bolj razširjala.

1. Kje je bil Jezus poveličan? — 2. Kakó se je spremenil? — 3. Kteri učenci so bili zraven? — 4. Kdo se je prikazal? — 5. Kaj sta govorila Mozes in Elija z Jezusom? — 6. Kaj so učenci čutili? — 7. Kaj je Peter samega veselja hotel? — 8. Kak glas se je čul iz oblaka? — 9. O čem je govoril Jezus, ko je šel z gore? — 10. Kaj je storil Jezus, da bi bolj razširil svoje nauke?

Ravno ti trije učenci, ki so vidili Jezusa v njegovem veličanstvu, so ga vidili poznej v njegovi nizkosti. Poveličanje jih je vterdilo v veri.

Če vas zadrege, težave, preganjanje in žalost tlačijo, če se imate bojevati z mnogimi zopernostmi, pogledjte k nebesom in čakajte poterpežljivi veličastnosti, ki vas čaka po kratkem terpljenju.

Če si dolžnosti spolnil vse zvestó,
Bo serce ti zaupno, radostno.

35.

Zgubljeni sin.

Luk. 25.

Spet je Jezus večkrat v prilikah učil. Gotovo naj lepših prilik ena je pa tále:

„Nekdo je imel dva sina. Mlajši je djal očetu: „Oče! daj mi del blaga, kolikor mi ga gre.“ Oče to stori in razdeli premoženje, ter da mlajšemu njegov del. Ta pa je pobral vse svoje, je šel v tuje dežele in zapravil premoženje s razuzdanim življenjem. Ko je bil vse zapravil, je prišla v tisto deželo huda lakota. Tudi on je začel stradati. Torej se vnudi nekemu meščanu v službo in meščan ga pošlje na svojo pristavo svinj

past. Tukaj bi bil rad neporedni sin otrebke jedel, s katerimi so svinje redili, ali nobeden mu jih ne da. — Zadnjič gre sam v se in reče: „V hiši mojega očeta imajo celo najemniki obilno kruha in jaz tukaj lakote merjem! Vzdignem se, pojdem k svojemu očetu, ter mu porečem; „Oče! grešil sem zoper Boga in zoper tebe; nisem več vreden tvoj sin imenovan biti. Naj ti bom, kakor navaden najemnik!“ — In res se napravi in gre k očetu. Ali oče ga je že od daleč ugledal. Obžalovaje ga, mu teče naproti, ga objema in kušuje. Sin pa je djal: „Oče! grešil sem zoper Boga in tebe. Nisem vreden tvoj sin imenovan biti!“ Ali oče samega veselja ga ne pusti govoriti. Zapové hlapcom: „Prinesite naj lepšo obleko in oblecite mu jo; nataknite mu perstan na roko in obujte mu črevlje na noge. In potem pojte po pitano tele in zakoljite ga! Gostili se bomo in veselico obhajali. Zakaj ta moj sin bil je mertev in je spet živ, bil je zgubljen in se je spet našel!“

Stareji sin je bil ravno na polji. Ko je, domu pridši, slišal gosti in petje, pokliče hlapcov enega, ter ga upraša, kaj da je. Hlapec je djal: „Tvoj brat je prišel in oče je dal zaklati naj lepše tele, ker ga je spet našel.“ — To je staremu bratu težko djalo in ni hotel v hišo. Pa pride oče sam iz hiše in ga lepo prosi. Sin pa je djal: „Glej! toliko let ti že delam, in še tvojega povelja nisem prelomil, pa še kozleta mi nisi nikoli dal, da bi se pogostil s svojimi prijatelji. Zdaj pa pride moj brat, ki je vse svoje premoženje pognal z razuzdanim življenjem, mu pa še pitano tele rečeš zaklati!“ — Oče je odgovoril: „Moj sin, ti si bil vsigdar pri meni, in vse, kar je moje, je tudi tvoje. Vendar pa bi bilo lepo in bi se spodobilo, da bi se veselil. Glej! tvoj brat se je vernil, od kterega smo mislili, da je mertev, zgubljen je bil in se je našel!“

1. Ktera prilika je ena naj lepših? — 2. Koliko sinov je imel nek mož? — 3. Kaj je mlajši od očeta terjal? — 4. Kaj je počel, ko je imel svoj del? — 5. Kakó je živel v tuji deželi? Kako se mu je godilo, ko je bil svoje premoženje zapravil? — 6. Kaj ga je pripravilo, da je začel v se iti? — 7. Kaj je sklenil v največi sili? — 8. Kaj je počel oče, ko sina od daleč ugleda? 9. Kak se nam ima zdeti človek, ki svoje grehe serčno obžaluje? — 10. Kaj je počel oče, viditi spet svojega sina? — 11. Kaj je stareji sin djal? — 12. Kako ga je oče okregal?

V tej priliki pomeni ljubeznivi oče Bogá, zgubljeni sin grešnika, stareji sin Jude, ki so sami hotli Božjega kraljestva deležni biti. Cela pripoved nam kaže, kakó usmiljen je Bog do skesanih grešnikov.

Kakor oče skesanemu sinu, tako odpusti tudi Bog skesanemu grešniku. Ne zaverže ga, ampak ga milostljivo spet sprejme.

Ali človek, ki hoče doseči Božjo milost, mora po pravici obžalovati svoje grehe, mora ponižno in zaupno Boga milosti prositi. Zakaj obupovati nad Božjo milostjo bil bi ravno tako velik greh, kakor je pričakovati brez ponižnosti in skesanosti.

Po taki srečni skesanosti pride samo od sebe poboljšano življenje. Da je zgubljeni sin živeti hotel, Jezus res ni naravnost povedal, ali to se razume lahko, ker je bil sin skesan, in ker se je povernil.

Učite se pa tudi iz te pripovedi, kakšno hudo priraste iz nepokorščine in zapravljivosti. Zapravljenega premoženja sin nikdar več dobiti ni mogel.

Stareji sin bil je nevoljen. Lahko vidimo, da je včasih še kak greh v našem sercu skrit, akoravno mislimo, da smo pravični. Take grehe moramo poiskati in zatirati, če hočemo Bogu dopadljivi biti.

Kakor Bogu odpušča nam,
Prizanašaj žalnikom.

Usmiljenje in neusmiljenje.

Luk. 10.

Nekdo, učenik postav, je hotel Jezusa skušati, ter ga je prašal: „Mojster! kaj mi je početi, da dosežem večno življenje?“ Jezus je djal: „Kaj je zapisano v postavah? Kaj v postavah bereš?“ Uni pa je odgovoril: „Ljubi Boga iz celega svojega serca, iz cele svoje duše, iz vsih svojih moči in iz celega svojega serca, bližnjega pa ljubi, kakor samega sebe.“ — Jezus je djal: „Prav si govoril. Stori tako in živel boš.“ — Učenika je to zadelo, zakaj vedel je dozdej za postavo ali spolnoval je ni. Hotel se je toraj zagovarjati, rekoč: „Kdo pa je moj bližnji?“ (Menil je, da vendar ne more vsakdo njegov bližnji biti).

In Jezus mu je djal.

„Potoval je mož iz Jeruzalema v Jeriho. Po poti je zadel med razbojnike, kateri ga obropajo, ranijo in na pol mertvega popusté, potem pa zbežé. Prigodi se pa, da pride judovsk duhoven po poti, vidi ga in gre memo. Tudi Levit (mož duhovnega stanú), pride tje. Vidi na pol mertvega in gre ravno tako memo. Na zadnje dojde popoten Samarijan. Ugleda ga in usmiljen stopi do njega, mu vlije olja in vina v rane, jih zaveže, ga posadi na svoje živinče, ga pelje v bližnjo gostivnico in zanj poskerbi. Preden se odpravi, še da kerčmarju dva denarja, rekoč: „Strezi mu. Kar več izdaš, ti vse poplačam, kedar se vernem.“

„Kteri tih treh“ — praša zdaj Jezus, „je bil naj bliži možu, ki je padel med razbojnike?“

„Samarijan, ki se ga je usmilil,“ odgovori učenik. Jezus pa pristavi: „Idi in stori ravno tako!“

Drugokrat je pripovedoval Jezus: „Nek kralj je obračunal s svojimi hlapci. Eden mu je bil dolžen 10000 talentov (po 32000 gold.). Ni jih mogel plačati, zato je prosil kralja, naj poterpi. Kralj se ga usmili in mu dolg odpusti. Hlapec gre proč in sreča drugega hlapca, ki mu je bil dolžen 100 desetakov. Precej ga zagrabi za vrat, ga davi in reče: „Plačaj, kar si mi dolžen!“ Dolžnik pade ob kolena in ga milo prosi za poterpljenje. Ali hlapec noče slišati in ga verže v ječo, dokler da poplača svoj dolg. Drugi hlapci so to vidili in jezni ga gredo tožit kralju. Kralj precej pokliče terdega hlapca in pravi: „Hudobnež! Ves dolg sem ti odpustil, ker si me prosil. Ali bi se ne bil mogel usmiliti hlapca, kakor sem se jaz tebe usmilil?“ In kralj se je razserdil in ga dal v ječo vreči, dokler ni poplačan veliki dolg.“ — „Tako“ — pristavi Jezus — „bo moj oče v nebesih z vami ravnal, če ne boste bližnim iz serca odpuščali!“

1. Kaj imamo početi, da dosežemo večno življenje? — 2. Kako pripoved je pravil Jezus, ko ga učenik postav praša, kdo da je naš bližnji? — 3. Kdo je prišel po tisti poti, kjer je na pol mertvi ležal? — 4. Kaj sta storila duhoven in levit? — 5. Ali je Samarijan tudi memo šel? Kaj je storil? — 6. Kako je poskerbel za nesrečnega, ko je dalje potoval? — 7. Kak uk je pristavil Jezus? — 8. Povejte priliko od usmiljenega kralja in neusmiljenega hlapca? — 9. Koliko bil je hlapec kralju dolžen? — 10. Koliko velja talent? — 11. Kaj je storil kralj, ko mu hlapec ni mogel plačati in ko ga je usmiljenja prosil? — 12. Koga je srečal hlapec, ko je šel od kralja? — 13. Koliko mu je bil dolžen tovarš? — 14. Kaj je počel, ko mu tovarš ni mogel plačati? — 15. Kaj je kralj storil neusmiljenemu hlapcu? — 16. Kako je Jezus to priliko razložil?

Iz prave ljubezni do Boga in bližnega se druge dolžnosti rodijo. Vsaki je naš bližnji, ki je potreben naše pomoči. Ne smemo ga še le izpraševati, kake vere da je. Judi so Samarijane čerteli in jih preganjali. Nesrečnik bil je Jud, in

vendar Samarijan ni porajtal na vero, na rod, na trud in zamudek, ni se bal, da bi ga ljudje obtožili, da je on sam Juda rasil, vse to je premagalo človekoljubje.

Ne misli, da si že svojo dolžnost spolnil, če si nesrečniku kaj dnarja vergel, tudi potruditi se moraš, da zanj kaj storiš.

Sam idi pomagat nesrečniku in ne boj se truda. Ali tudi druge lahko naprosiš, naj gredo pomagat: ne smeš torej reči, da ne vtegneš.

Prilika od kralja in hlapca nas uči, da naj nam bo sveta dolžnost, odpuščati sovražnikom. Talenti pomenijo lahko naše grehe pred Bogom, desetaki pa krivice, ki so nam jih drugi storili. Ki ne odpušča, njega bo Bog sodil brez usmiljenja. Vselej kliče božjo sodbo, kedar moli: „Odpusti nam naše dolge!“

Pomagaj bratu, če terpi,
Dolžnost to Jezus nas uči.

37.

Bogatin in siromak.

Jan. 4.

Drugokrat je pravil Jezus tole priliko: „Živel je nek bogatin, ki se je oblačil v škerlat in tenčico; vsak dan se je židano gostil. Bil je pa tudi nek siromak, Lazar, ki je poln tvorov pred bogatinovimi durmi ležal. Rad bi se bil nasitil s drobtinicami, ki so padale bogatinu z mize. Pa nihče mu jih ne dá. Le psi hodijo k njemu in ližejo njegove tvore. In siromak je umerl, angelji pa so ga nesli Abrahamu v naročje. — Tudi bogatin umerje in pride v pekel. V strašnih mukah se kviško ozre in vidi Abrahama in v njegovem naročju Lazarja. Glas zažene rekoč; „Oče Abraham! usmili se me in pošlji Lazarja, naj pomaka perste v

vodo, in naj mi obladi jezik, zakaj strašno terpin tukaj v plamenu. Ali Abraham je djal: „Moj sin! premisli, da si ti že v življenju dosti dobrega prejel, Lazar pa ničesar, — zato zdaj ti terpiš, on pa se veseli. Tudi je med nami preglobok prepad, da bi mi tje in vi simkaj prišli.“ — In bogatin pravi: „Prosim te torej, oče Abraham, pošlji vsaj Lazara domu, kjer mi še živi pet bratov, ki vsi tako živijo, kot sem jaz živel. Naj jim pové, kaj terpin, da ne pridejo semkaj v strašno terpljenje.“ — Abraham reče: „Imajo Mozesa in preroke, té naj ubogajo.“ Bogatin pa odgovori: „Ah! oče Abraham, teh ne čujejo. Ali če bi kdo mertvih k njim prišel, tedaj bi se spokorili.“ — Abraham slednič pravi: „Če Mozesa in prerokov ne čujejo, bi tudi ne čuli, ko bi kdo od smerti ustal in jih svaril.“

1. Kaj je pravil Jezus o bogatinovem življenju? — 2. Kako se je Lazarju godilo, dokler je na svetu živel? — 3. Kako se je končalo njegovo terpljenje? — 4. Kakó se mu je godilo po smerti? — 5. Kaj je bogatina na unem svetu zadelo? — 6. Česa je prosil Abrahama, ugle-davši Lazarja v njegovem naročju? — 7. Zakaj mu Abraham prošnje ni spolnil? — 8. Zakaj bi naj Abraham Lazarja k bogatinovim bratom poslal? — 9. Koga imajo brati poslušati? — 10. Kaj je Abraham slednjič djal?

Ta prilika nam kaže, kako pravično Bog povrača. Tukaj bogatin zmirom vesel in v obilnosti živi, unkraj ga čaka terpljenje. Užival je vsaki dan najboljše jedi, unkraj nima ničesar. Kar drobtinice ni dajal siromakom, — in tam še kaplje vode ne dobi za žejo. Kar vinarja ni dal, da bi bolnika ozdravil bolečin, — zdaj sam terpi neizrečeno. Taka je božja pravičnost, taka nesreča je bogastvo, če dobrot ne deliš.

Kakó lepo pa se vse siromaku plačuje! Nobeden se ni menil zanj, psi so mu lizali rane — zdaj sedi med angelji. Tukaj je ležal na cesti pred bogatinovo hišo, tam počiva v

Abrahamovem naročju. Tukaj bil je zaničevan, tam ga častijo očaki kot svojega brata, — mesto bolečin ga obdaja svetloba. — Tako je vse terpljenje tukaj še majhno proti plačilu, ki božjih otrok unkraj čaka.

38.

Pametne in nespametne device.

Mat. 25.

„V nebeškem kraljestvu se bo kdaj godilo“, — je djal Jezus — „kakor se je godilo desetim devicam, ki so vzele svetilnice, da bi šle ženinu naproti. Pet jih je bilo pametnih, pet pa neumnih. Nespametne sicer prinesó svetilnice, olja pa ne; pametne pa vzamejo s svetilnicami tudi olja sebó. Ko ženina dolgo ni bilo, so vse podremale in zaspale. O polnoči jih zbudí klic: „Glejte, ženin pride, pojte mu naproti!“ In vse urno ustanejo in prižgejo luči. Nespametne pravijo pametnim: „Dajte nam vendar svojega olja; naše svetilnice ugašajo.“ Pametne pa jim odgovoré: „Ne, ne, tega ne moremo storiti, še nam bi ga zmanjkati utegnilo, pojte h kakemu oljarju in kupite si ga.“ — Ko so šle kupovat, pride ženin. Kolikor jih je bilo pripravljenih, gredó ž njim v hišo na gostijo in duri se zapró. Pozneje pa pridejo une device in pravijo: „Gospod! odpri, odpri nam!“ Ali ženin se oglasi: „Resnično vam povem, ne poznam vas.“ „Čujte torej, zakaj ne veste ne dneva, ne ure.“

1. Koliko devicam je prinesel Jezus nebeško kraljestvo? —
2. V čem so se razločile device? —
3. Kaj so nespametne, kaj so pametne device počele? —
4. Kaj se je zgodilo, ko ženina ni bilo precej? —
5. Kakó se je

godilo nespametnim, ko je ženin prišel? — 6. Kakó pametnim zato, ker so pridno čule? — 7. Kako je ženin nespametne odpravil, ko so prišle z nakupljenim oljem?

Pametne device so podoba pridnih kristjanov, ki se na drugi prihod Jezusa dobro pripravljajo z dobrimi deli in s spolnovanjem svojih dolžnosti. Oni pojdejo v večno življenje. — Nespametne device pa so podoba malopridnih kristjanov, ki ne pojdejo v večno življenje.

Prilika nas uči, da imamo spolnovati svoje dolžnosti in da imamo čuti. Nespametnim devicam so posebno podobni:

1. Tisti, ki se dobre kažejo, pa niso. Vera zvonajna brez znotrajne je lepa svetilnica brez olja.

2. Tisti, ki pokoro odlagajo od dneva do dneva, ki hočejo tamkaj še le zaslužiti, kjer zaslužka ni.

3. Tisti, ki se zanašajo na prošnje svetnikov in duhovnega, kterege na smertno posteljo pokličejo. Menijo, da bodo olja zastonj dobili, kot nespametne device.

Ali čednost se le pridobi po mnogem trudu in terpljenju. Duhovni nam le pot do nje kažejo. Svetniki pa bodo grešnikom veseli odgovorili kot pametne device: „Idite in kupite si ga sami: „Grešnikom se bo godilo, kot nespametnim devicam: Gospod jih ne bo poznal, večno jim bo nebo zaperto.

Kar grajaš drugim, vari se storiti;
To bi se reklo sebe samega tožiti.

39.

Nekoliko drugih podučnih prigodb.

Mat. 17. Luk, 9, 10.

Ko je Jezus s svojimi učenci spet bil v Kafarnaumu, prideta neki dan k Petru dva moža, ki sta poberala davek za judovski tempelj, rekoč: Ali vaš učenik ne plačuje tempeljnine?“ „Pač!“ — odgovori

Peter in gre berž Jezusu pravit. Jezus pa mu prevzame besedo, rekoč: „Peter! kaj misliš, pri kom poberajo posvetni kralji davke, — pri svojih sinovih ali pri ljudéh?“ — „Pri ljudéh“ — odgovori Peter. Jezus pravi: „Sinovi so torej brez davka! Ali da jih ne pohujšamo, idi k jezeru, verzi ternik v vodo, vzemi prvo ribo, ki jo ujameš, odpri ji usta in našel boš srebern denar, ki dvakrat toliko veljá, kot znese tempeljski davek. Vzemi ta denar, in ga za mé in za sé plačaj.“ — Peter je tako storil, je našel denar, ter ga nese pobiračem.

Nekega dne je potoval Jezus spet v Jeruzalem. Pot ga pelje skoz Samarijo. Razpošlje nekoliko tovaršev, naj mu v kaki Samarijski vasi ostaje priskerbijo. Samarijani pa so bili jezni, če je kdo v Jeruzalemski tempelj šel, mesto da bi v njihovem Boga molil; torej ne dajo Jezusu prenočišča. Zategavoljo sta bila Jezusova učenca Jakob in Janez nevoljna in sta djala: „Gospod! ali hočeš, naj plamen z nebes nanje pokličeva, da jih pokonča?“ Jezus pa ju okrega, rekoč: „Ne vesta, da vama je kaj takega hud duh vdihnil. Človekov Sin ni prišel ljudi morit in pokončevat, temuč prišel je, jih rešit in izveličat.“

Ko Jezus dalje potuje, pride v terg Betanijo, kjer ga žena, po imenu Marta, v svoji hiši pogosti. Imela je sestro Marijo. Marija se vsede k Jezusovim nogam, ter ga pridno posluša. Marta pa se trudi in trudi, da mu postreže. Stopi pred Jezusa, in mu reče: „Gospod! ali je to prav, da moja sestra vse delo meni prepušča? Reci ji vendar, naj mi pomaga.“ — Jezus pa odgovori: „Marta, Marta! veliko skerbi in opravka si daješ; le eno je potrebno. Marija si je izvolila naj boljši del, kateri jej ne bo odvzet.“

1. Kako je prišlo, da je Jezus tempeljski davek plačal? —
2. Kje je dobil denar? — 3. Kdaj so hteli učenci plamen z nebes priklicati? — 4. Kaj je Jezus djal? — 5.

Ktera žena je Jezusa pogostila v Betaniji? — 6. Kako je bilo imé Martini sestri? Kaj je počela Marija? — 7. Kaj je opravljala Marta? — 8. Kaj je Jezus djal Marti, kateri ni bilo prav, da ji Marija ni pomagala? — 9. Kdo si je boljši del izvolil?

Jezus je davek plačal: to nas uči, da imamo radi davke plačevati, da naj še rajši več damo, kakor smo prav za prav dolžni.

Učenci so neprijazne Samarijane z ognjem z nebes kaznovati hteli. To Jezusu ni bilo všeč. Pridnost, ki drugim škoduje, ni od Boga. Z ognjem in mečem si Jezus učencov ne išče. Z ljubeznijo in poterpežljivostjo si išči pridobiti serca. Jezus le reši, ne pogubuje.

Le eno je potrebno: slišati božjo besedo in jo spolnovati. Kdor Jezusa serčno ljubi, kdor njegove besede čuje in po njih živi, ta si je naj boljši del izvolil.

Perva tvoja skerb naj bo,
Da živiš pobožno in lepo.

40.

Obuditev Lazarjeva.

Jan. 12.

Lazar, ki je s svojima sestrama Marijo in Marto v Betaniji živel, je hudo zbolel. Sestri pošljete posla k Jezusu in mu sporočite: „Gospod! on, ki ga ljubiš, je bolan!“ Ko je Jezus to slišal, je djal: „Ta bolezni ni k smerti, ampak k časti božjega sina, da bo po nji Sin božji poveličan.“ Ako ravno je Jezus vse tri, brata in sestre, rad imel, se je vendar še dva dni zamudil tam, kjer je ravno bil. Potem je šel v Judéjo. Po poti je djal svojim učencem: „Lazar, naš prijatelj, mertev spi; grem torej, da ga zbudim.

Ko Jezus v Betanijo pride, je Lazarjevo truplo že štiri dni v grobu ležalo. Ko Marta zasliši, da Jezus gre, mu hití naproti, rekoč: „Gospod! ako bi bil ti pred tukaj, bi brat ne bil umerl. Pa tudi zdaj vem, da ti Bog dá, česar ga prosiš.“ — Jezus jej reče: „Tvoj brat bo ustal.“ Marta odgovorí: „Vem, da bo ustal sodni dan, ko bomo vsi ustali.“ Jezus reče: „Jaz sem vstajenje in življenje; kdor v mé veruje, ne bo umerl vekomaj. Ali veruješ vse to? — Marta odgovorí: „Gospod! verujem, da si Kristus, Sin živega Boga, ki je prišel na ta svet.“

Jezus pa ni hotel v terg iti. Torej gre Marta domú in pravi svoji sestri: „Učenik je tu in pošlje po tebe.“ Precej sestra vstane in gre k Jezusu; tudi drugi ljudjé gredó za njo, rekoč: „Gre na grob jokati se.“ Ko Marija k Jezusu pride, se mu precej k nogam verže, in reče: „Gospod, ko bi bil ti pri nas bil, brat bi nam ne bil umerl.“

Ko je Jezus vidil, da se joče in vsi Judi ž njo, se mu je zlo užalilo. Ginjen pravi: „Kam ste ga položili?“ Odgovorijo mu: „Gospod! pridi in poglej,“ Jezus je bil tako ginjen, da se je sam jokati začel. Še bolj žalosten je prišel do groba. Grob je bila jama v skalo. Jezus pravi: „Spravite kamen v kraj.“ In Marta klikne: „Gospod! truplo že diši, je že štiri dni v grobu.“ Jezus pa reče: „Ali ti nisem pravil, če boš verovala, boš gledala božjo slavo? — In odmak-nejo kamen. Zdaj pogleda Jezus proti nebesom in glasno reče: „Lazar, pridi iz groba!“ In precej stopi merlič iz groba, zavít v mertvaško obleko in lice zakrito s mertvaško ruto. Jezus pa zapové: „Snemite mu to obleko in pustite ga.“

1. Kdo je bil Lazar? — 2. Kje je bil domá? — 3. Zakaj ste Marija in Marta Jezusu sporočile, da je Lazar bolan? Kaj ste upale od Jezusa? — 4. Kako dolgo se je Jezus navlašč mudil? — 5. Kako dolgo je Lazar že v

grobu ležal? — 6. Kako ste sestri Jezusa sprejele? —
7. Kaj je Jezus Marti djal? — 8. Na kako besedo je
merlič ustal?

Jezus se imenuje ustajenje, življenje, t. j. po njem bodo
merliči ustali in živeli. Vsakdo, ki živi in veruje, nikdar ne
bo umerl.“ (Telesna smert k drugemu večnemu življenju pelje.)
— O slava božja! Kot Lazar, bomo tudi mi kdaj vstali,
kedar pride sodni dan: vstali bomo v večno življenje ali v
večno pogubljenje, če smo bili pridni ali hudobni.

Gospod, enkrat tvoj glas
Iz grobov nas zbudi,
Zato naj groba, smerti
Se človek ne boji.

41.

Jezus od Marije maziljen.

Jan, 12.

Mnogo Judov, ki so vidili ta čudež, je verovalo
na Jezusa. Nekaj pa jih je šlo in to povedalo Farizejem.
Tedaj ga viša sodnija sklene umoriti. Jezus se je tedaj
do Izraelskih mej umaknil. Šest dni pred veliko nočjo
je prišel spet v Betanijo, je stanoval pri Simonu, kte-
rega je bil nekdanj ozdravil gob in je bil pri veseli
gostiji. Tudi Lazar je bil zraven in Marta je stregla.
Marija pa prinese samočistega mazila, maže ž njim Je-
zusove noge, jih otira s svojimi lasmi in na zadnje
izlije učeniku vso dišavo po glavi. Juda in nekteri
drugi učenci pa so djali: „Čemu ta potrata? Lahko bi
se bilo to mazilo prodalo za 300 denarov (desetic)
in se razdelilo med uboge.“ In godernjali so. Jezus
pa, ki jim je v serce vidil, je djal: „Ne grajajte

je. Dobro delo je nad menó storila, pomazilila me je — brez da bi vedila — za moj pogreb. Ubogih imate zmirom dosti, mene pa ne boste zmirom imeli.“ „Da!“ — je pristavil — „kjerkoli se bo oznanovalo to evangelje, povsod se bo tudi pravilo v njen spomin, kar je nad meno storila.“

1. Kaj je opravilo Lazarjevo obujenje pri nekterih Judih? — 2. Kaj so sklenili farizeji in viša sodnija, ko so zvedili ta čudež? — 3. Kam je torej Jezus šel? — 4. Kdaj je Jezus spet v Betanijo prišel? — 5. Kdo ga je tam povabil? — 6. Kaj je počela Marija pri mizi? — 7. Kaj so djali učenci zavolj maziljenja? — 8. Kaj jim je Jezus rekel?

Marija je, brez da bi bila vedila, Jezusu zadnjo čast skazala. Človek je včasih grobu bliže, kakor se mu zdi. Če se tedaj ne morete pripraviti, komu kaj dobrega storiti, le pomislite, vsaj je morebiti zadnja dobrota, ki mu jo storim. Ta misel vas bo omečila. Gerdó je dobrote, ki jih kak drug dela, krivo soditi in jih ne častiti, kakor zaslužijo.

Ako si skop in zavidljiv,
Boš sam svoje nesreče kriv.

V. Priprava za terpljenje in smert Jezusovo.

42.

Jezusova častita ježa v Jeruzalem.

Mat. 22. Mark. 11. Luk. 19. Jan. 12.

Drugi dan po maziljenju (pervo nadeljo velikega tedna), ko je bil Jezus na gori Jeruzalemski — pri Betfagi blizo oljske gore — je obstal in je djal dvema učencoma: „Idita v uni le terg, ki se pred vama širi. Precej pri vhodu najdeta oslco privezano in poleg nje žrebe, ki ga še nikdo ni jezdil; odvežita in pripeljita mi ga. Če vaju kdo popraša, čemu ga odvezujeta, le recita: Gospodu ga je treba, in pustili vama ga bodo.“ Učenca gresta in vse tako najdeta, kakor je Jezus djal. Pripeljeta oslco in oslička, ga pregerneta s svojo obleko in Jezusa zgorej posadita. To se je zgodilo, da se spolni, kar je prerok Caharija prerokoval: „Veselite se, Jeruzalemski prebivavci! zakaj vaš kralj in Odrešenik skorej pride, in prišel bo ubog in sedé na žrebetu oslice tovorivke!“ Vsi učenci in mnogo ljudi iz bližnjih in daljnih krajev je spremljalo Jezusa. Nekteri so svoje oblačila po poti razgrinjali, drugi so sekali veje in so potresali ceste. Tudi iz Jeruzalema

je mnogo ljudi z oljkami naproti privrelo. Učenci in ljudstvo — predej in zadej — bilo je veselo in je veselja vriskalo zavolj čudežev, ki jih je bil delal. Radostno so peli: Hozana! Blagor mu, sinu Davidovemu, od Boga poslanemu kralju Izraelskemu! Počeščen bodi kralj, ki pride v imenu Gospodovem! Čast bodi naj višemu!“ Nekterim Farizejem se je mermal, da je vse tako klicalo in Jezusa častilo. Djali so mu toraj: „Mojster, reci vendar učencom, naj ne vpijejo tako.“ Jezus pa jim odgovori: „Gotovo vam povem, če ti molčé, bo kamenje govorilo. In molčé je dalje jezdil. Na levo, na desno se mu je pela hvala.

Ko Jezus verh gore prijezdi in mesto pred sebo ugleda, se milo razjoče in reče: „Jeruzalem mesto, oh, da bi vendar spoznalo, kaj je k tvoji sreči! Pa skrito je tvojim očém. Prišel bo dan, ko te bodo sovražniki zajeli in od vseh strani stiskali, tvoje otroke mandrali in te do čista razvalili, da ne bo kamen na kamnu ostal, ker nočeš spoznati časa svojega obiskanja.“ In ko je to govoril, je milo jokal.

Tako je Jezus, kot Mesija, jezdil v Jeruzalem. Celo mesto je bilo po koncu. Vsi so prašali: „Kaj je to? Kdo je ta?“ Ljudstvo pa je klicalo in odgovarjalo: „Jezus je, prerok Nacarenski iz Galileje.“ Jezus gre s potoma v tempelj. Z nevoljo ugleda v svetem hramu nesveto derhal menjačev in barantačev. Kakor pred tremi leti, jih tudi danas spodi iz svetišča, rekoč: „Moja hiša je hiša molitve, vi pa ste jo tolovajsko jamo naredili.“ — Tedaj pristopijo bolniki, slepci in kruljevi in vse je ozdravil.

To so vidili otroci, ki so krog njega rojili, in so veseli ukali. Dečki in dekleta so vpili: „Bodi češčen sin Davidov!“ To je Farizeje še bolj razjezilo: kregali so otroke in so djali Jezusu: „Ali jih ne slišiš, kako vpijejo: reci jim vendar, naj molčijo.“

Jezus pa jim odgovori: „Ali še niste brali: Iz ust otrok in dojenčev sem sebi hvalo pripravil!“

1. Kdaj je Jezus šel v Jeruzalem? — 2. Zakaj je jezdil na osličku? — 3. Kakó se je ljudstvo obnašalo? — 4. Zakaj je Jezusu užalilo, ko je ugledal Jeruzalem? — 5. Kaj je prerokoval? — 6. Kam je šel najpred v mestu? — 7. Kaj je storil v tempelju? — 8. Kako se je v mestu godilo? — 9. Kaj so počeli otroci, viditi čudeže? — 10. Kdo se je jezil nad hvalo Jezusovo? — 11. Kako je Jezus zavidne pismarje in farizeje okregal? — Glej! kakó se zveličarju dopade, če ga očitno hvališ. Zato hvali ga povsod s sercom in z ustmi.

Jeruzalemsko mesto bilo je nesrečno, ker ni porajtalo na čas svoje pokore in milosti. Nesrečen bo vsaki grešnik, ki se ne spokori in ne mara za milost. Torej se vselej precej spokori.

Jezus objokuje prihodno osodo Jeruzalemskega mesta. Tako naj tudi mi omilujemo vsakega, če je ravno po pravici nesrečen.

Časti Jezusa vse žive dni,
Pa boš srečen v večnosti.

43.

Jezusovo naj imenitniše prerokovanje.

Mat. 25.

Zadnji teden pred svojo smertjo je Gospod posebno pridno učil in mnogo ljudstva ozdravil. Vsak večer je zapustil s svojimi učenci Betansko mesto, zjutraj zgodaj pa je spet prišel v tempelj.

Nekega dne, ko je Jezus ob sončnem zahodu spet iz tempelja šel, so bili učenci okoli njega

zbrani pred mestom in so tempeljna prelepo poslopje občudovali. Eden izmed njih pa reče: „Mojster! poglej vendar, kakšno kamenje, kakšno zidovje!“ Jezus se ozrè in pravi: „Ali vidite vse to? Resnično vam povém, strašne kazni še bodo zadele to mesto. Sovražniki ga bodo obdali in vse bodo razdjali, da ne ostane kamen na kamnu.“

To učencom ni šlo v glavo, da bi Bog ta lepi tempelj razdjati pripustil. Radi bi še bili več slišali o tem žalostnem prerokovanju. Ko tedaj pridejo na oljsko goro, se vsede Jezus in učenci posedejo krog njega. Od tod se je ravno vidilo mesto in tempelj. Tu ga Peter in še nekteri drugi prašajo: „Mojster, povej nam vendar, kdaj se bo vse to zgodilo in kdaj bo konec sveta?“

Slovesno odgovori Jezus:

I. „Kjer je mertvo truplo, ondi se zbirajo orli. Slišali boste od vojsk in puntov, zemlja se bo potresala, lakota in hude bolezni bodo se širile po mnogih krajih, na nebu pa se bodo kazale strašivne znamenja. Ali vse to je le začetek nadlog.“

„Preden se to zgodi, bodo z rokami po vas segali, vas zavoljo mene preganjali in v ječe metali. Pa nikar ne skerbite: brez volje vašega očeta v nebesih ne pade ne las z vaše glave. Po stanovitni poterpežljivosti boste rešili svojo dušo.“

„Ko hudobija preseže, bo ljubezen omerznila. Nadloge bodo take, da jih še ni bilo takih od začetka sveta in jih ne bo več.“

„Varite se, da vas kdo ne zapelje. Mnogo jih bo, ki bodo z mojim imenom slepili in čudeže delali, da bi clo izvoljene zapeljali, ko bi bilo mogoče.“

„Če kdaj vidite Jeruzalem, obdan z vojskami, vedite, konec se mu bliža. Kdor bo tedaj v Judeji, naj beži v gore in kdor bo na polju, naj ne hodi še

le v mesto po svojo obleko... zakaj to so dnevi kaznovavne pravice.“

„Mnogo jih bo padlo po meču, mnogo jih bo vjetih in raztrošenih med vse ljudstva, in v Jeruzalemu bodo divjali ajdi, dokler ne pride od Boga odločeni čas rešitve.“

II. „Ali“ — prerokuje Jezus dalje — „kmalo po dnevih teh nadlog in kedar bo evangelje od božjega kraljestva vsim narodom na zemlji oznanjeno, — bo prišel konec. Sonce bo otamnelo, luna ne bo več svetila. Zvezde bodo padale z neba in nebne moči se bodo majale. Na zemlji bo grozna stiska zavolj hudega šumenja morja in valov, in ljudje bodo koperneli strahú pričakovaje to, kar ima priti čez svet.“

„Tedaj se bo prikazalo znamenje človekovega Sina na nebu. Vsi narodi na zemlji bodo kričali in Sina človekovega vidili priti na nebu v oblakih z veliko močjo in oblastjo, z veličastvom in slavo.“

„In on bo razposlal svoje angelje s trobentami in oni bodo zbrali njegove izvoljene od vsih štirih vetrov od konca do konca neba.“

„Kedar se pa to goditi začne, povzdignite svoje oči, zakaj vaše rešenje se bliža.“

„Nebo in zemlja bosta prešla, ali moje besede ne bodo prešle. Dneva pa in ure, kedaj bo to, nihče ne vé, tudi angeli v nebesih ne, ampak oče sam. Torej čujte in molite.“

„Kedar pride človekov Sin v svoji svitlosti, tedaj bo sedel na sedežu svoje veličasti in pred njim bodo zbrane vse ljudstva zemlje, on pa jih bo razdelil, kakor pastir ovce deli od kozlov, in ovce postavi na desnico, kozle pa na levico.“

„Na to poreče kralj pravičnim na desnici: „Pridite, preljubi mojega očeta! in prejmite kraljestvo, katero Vam je pripravljeno od začetka svetá. Lačen sem bil in ste mi dali jesti. Žejen sem bil in napojili

ste me. Tujec sem bil in sprejeli ste me. Bil sem nag in oblekli ste me. Bolan sem bil in ste mi postregli. Jetnik sem bil in ste me obiskali. Stermé porekó pravični: Gospod! kdaj smo te lačnega nasitili ali žejnega napojili? Kdaj smo te nagega oblekli in te tujca sprejeli? Kdaj smo ti bolniku postregli in te jetnika obiskali? — Gospod pa jim bo odgovoril: Resnično vam povem, kar ste storili naj manjšemu mojih bratov, to ste meni storili.“

„Potem bo djal unim na levici: „Poberite se spred mene, vi prekleti, v večni ogenj, ki je pripravljen za hudiča in vsim njegovim. Sem bil lačen in mi niste dali jesti. Žejalo me je in mi niste dali piti. Bil sem tujec in me niste sprejeli. Bil sem nag in me niste oblekli. Bil sem bolan in jetnik in me niste obiskali. — Oni pa bodo odgovorili, rekoč: Gospod! kdaj smo te vidili lačnega, žejnega ali tujca, nagega, bolnega in vjetega, in ti nismo postregli? — On pa jim bo odgovoril: Resnično vam povem, kar niste storili naj manjšemu tih le, tudi meni niste storili.“ — In šli bodo v večno terpljenje, pravični pa v večno življenje.“

1. Kje je živel Jezus zadnje dni pred svojim terpljenjem? — 2. Kam je hodil vsak večer? — 3. Kaj je prerokoval od Jeruzalema? — 4. Kake znamenja se bodo prikazale, preden bo razdjano? — 5. Kako se bo pred še učencom godilo? — 6. Kako popisuje Jezus konec svetá? — 7. Kak bo prišel tedaj človekov Sin? — 8. Kaj bo storil o prihodu? — 9. Kaj bo djal onim na desnici? — 10. Kako se bo pri njegovih besedah pravičnim zdelo? — 11. Kaj bo djal onim na levici? — 12. Kako se bodo ti izgovarjali? — 13. Kako jim bo Jezus odgovoril? — 14. Kaj se bo potem pravičnim in 15. Kaj hudobnim zgodilo?

Kar je Jezus na oljski gori od Jeruzalema pravil, se je štirideset let pozneje natanko spolnilo. Kar je prerokoval od konca svetá, se bo ravno tako natanko zgodilo. Jezus bo

prišel sodni dan v svoji veličasti in bo sodil ljudi in jim povračal po njihovih delih.

Učite se, ljubi moji, iz tega: 1. da bo Jezus vse, kar bližnjemu storimo, tako cenil, kot bi bili njemu samemu storili; 2. da pohlevno človekoljubje in usmiljenje do bližnjega pred njimi mnogo velja; 3. da je le tisti pravičen, ki se ne baha s svojimi čednostmi; 4. da je tudi velik greh, če kaj dobrega opustimo.

Prazni izgovori, s katerimi se bo grešnik opravičevati skušal, ne bodo nič veljali pred božjo sodbo.

Nič ni tako skrito,
Vse bo kdaj očito.

44.

Zadnja večerja.

Mat. 26. Mark. 14. Luk. 22.

Čas Jezusove smerti se je zmirom bolj bližal. On je to vidil in je to tudi svojim učencom večkrat prerokoval.

Prišel je prvi dan velikonočnega praznika, ko se je imelo velikonočno jagnje zaklati. Jezus pokliče Petra in Janeza in jima pravi: Pojdita v mesto. Po poti vaju bo srečal mož z verčem, idita za njim v hišo, kamor bo on šel, in recita gospodarju, da hočem velikonočno jagnje v njegovi hiši jesti, — in pokazal vam bo veliko izbo, — tam vse pripravita.“ — Gresta in najdeta vse, kar jima je pravil, in pripravita velikonočno jagnje.

Proti večeru Jezus s svojimi učenci sam pride. Bila je svitla izba, na sredi pogernjena miza, in na njej velikonočno jagnje, opresni kruhi in vino.

Jezus sede za mizo in dvanajst učencov ž njim. Ljubeznjivo pogleda vse zapored in jim reče: „Serčno, serčno sem želel, z vami to velikonočno jagnje jesti, preden terpim. Odsihmal ga ne bom več jedel z vami, preden se ne spolni vse v božjem kraljestvu.“ — Vzame kelih z vinom, moli in se zahvali in ga da učencem okrog.

Po obedu ustane Jezus iz za mize, sleče svojo poverhnje oblačilo, se s pertom opaše, vlije vode v medenico in umije svojim učencem noge. Vsi so molčali, le Peter pravi: „Gospod! zmiraj mi ti ne boš nog umival.“ — Jezus odgovori: „Če te ne umijem, ne boš mene deležen.“ Potem pa pravi Peter: „Tedaj, Gospod! mi ne umivaj le nog, ampak tudi roke in glavo.“ — Jezus reče: „Dosti je, da vam le noge umijem: Čisti ste sicer, pa ne vsi.“

Ko jim je Jezus noge umil, se spet vsede za mizo rekoč: „Ali veste, kaj sem vam zdaj storil? Pravite mi mojster in gospod, in prav imate, zakaj jaz sem ta. Če sem tedaj jaz vaš gospod in mojster vam noge umival, umivajte si jih tudi vi eden drugemu. Dal sem vam izgled, da storite tako, kakor sam jaz. Hlapec ni čez gospoda. Ker to veste, boste zveličani, če to storite.“ Ko je to in še mnogo drugEGA pravil, je postal zlo žalosten in je djal: „Resnično, resnično vam povem, vas eden me bo izdal.“ Učenci se teh besed zelo ustrašijo in se spogledujejo, koga da meni. Zaporedoma uprašujejo Jezusa: „Gospod! ali sem jaz?“ Le Juda molči in se ne gane. Jezus še ni hotel imenovati svojega izdajavca, le posvariti ga hoče; torej ponovi svoje besede in reče glasneje: „Vas dvanajstih eden, ki z menó v eno skledo pomaka, me bo izdal. Človekov sin gre naproti osodi, ki mu je namenjena; ali gorje tistemu, ki ga bo izdal. Bolje bi mu bilo, da bi rojen ne bil.“

Učence začne še bolj skerbeti. Zdaj migne Peter Janezu, ki je tik Jezusa sedel, naj Jezusa praša, ktere-rega izmed njih da misli? In Janez tiho Jezusu pravi: „Gospod, kdo pa je?“ Jezus tiho odgovori: „On je, komur pomaknem ta grizlejš in mu ga podam.“ In pomoči grizlejš in ga da Judežu Iškarjotu.

Vsaj ta ljubezen, da mu Jezus, tako rekoč, iz svojih ust kruha odlomi, bi vendar mogla Judeža omečiti, da bi se skesal in ne izdal svojega prijatla in dobrotnika! Ali Judež vzame kruh in se dela nedolžnega, kakor so uni bili nedolžni, ter vpraša po hinavsko: „Gospod, ali sem jaz?“

Jezus, da ga še zadnjič in ostro posvari, mu naravnost pravi, pa da drugi ne slišijo: „Ti si!“

Judež zdaj vidi, da mu ne pomaga več vsa hinavščina, in da je ves znan. Pa tudi to ga ne gane, da bi se skesal pregrehe, ki jo je v sercu sklenil. Terdoyraten ostane v svojem sklepu. Ko Jezus vidi, da vse opominovanje nič ne zda, mu zadnjič pravi: „Tako pa stori, kar misliš, in ne obotavljaj se. Bog ne mora človeka s silo k dobremu. Smert in življenje postavi pred njega, da si izvoli. Vsak človek nosi v roci svoje življenje in on sam je kriv, če se mu zgubi.“

Nobeden pa ni vedel razun Janeza, zakaj Jezus tako govori k Judežu. Nekteri so mislili (ker je Judež denarje hranil), da ga Jezus opominja, naj gre nekaj nakupovat, kar bi jim še manjkalo za praznik, ali pa naj kaj ubogim podelí.

Judež pa ustane in gre proč. Bila je pa že terda noč. Čudno ginjen Jezus nekoliko časa molóí. Potem vzame kruh, ki je bil na mizi, povzdigne oči proti nebesom, zahvali Očeta, razlomi kruh na kosce in ga da aposteljnóm, rekoč: „Nate, vzemite in jejte! To je moje teló, ki bo za vas dano.“

Ravno tako vzame kelih, se zahvali in ga podá aposteljnóm, rekoč: „Nate, vzemite in pijte vsi iz

njega, to je moja kri, kri novega zakona, ktera se bo za vas in za mnogo drugih prelila v odpuščenje grehov. — To storite v moj spomin!“

Milo milo je djal potem Jezus: „O ljubi moji učenci! Le malo časa še sem pri vas. Pojdem in vi ne morete zdaj že z menó.“ Peter odgovori: „Zakaj pa ne? Življenje pustim zate.“ Jezus mu pa reče: „Peter! gotovo gotovo ti povem, preden to noč petelin dvakrat zapoje, me boš trikrat zatajil in vsi me boste zapustili.“

Žalostni ga vsi pogledajo. On jim pravi: „Nikar naj vam serce ne upada. Če v Boga zaupate, tudi v me zaupajte. V hiši mojega Očeta je mnogo prebivališč; grem vam kraja pripravljat. Če vam pa kraj pripravim, spet pridem in vas vzamem seboj, da bote tudi vi tam, kjer sem jaz. Jaz sem pot, resnica in življenje.“

„Resnično, resnično vam povem, kar boste očeta prosili v mojem imenu, vse vam bo dal. Prosil bom očeta, in poslal vam bo pomočnika in poterdnika, svetega Duha. Ta bo ostal pri vas in vas bo vse učil. Ne zapustim vas sirot.“

„Če me ljubite, spolnajte moje zapovedi. Kdor mene ljubi, njega bo ljubil tudi moj oče in jaz; razodel se mu bom. Clo sama bova prišla k njemu in bova stanóvala v njem.“

„Vendar — ne morem več veliko z vami govoriti. Oblast tega sveta se bliža, da si ravno nič nima pri meni. Pa da svet spozna, da očeta ljubim in tako ravnam, kakor mi je oče zapovedal — vstanite in pojdimo dalje odtod.“

Jezus ustane. Peli so po navadi hvalne pesmi in Jezus gre s svojimi učenci proti oljski gori.

Zunaj mestnih vrat začne Jezus spet učiti. „Jaz sem“, — je djal, — „vinska terta in vi ste mladike, moj oče pa je vinograd. Brez mene ničesar ne mo-

rete. Kdor v meni ostane, in jaz v njem, ta obrodi obilo sadú. Kdor pa v meni ne ostane, povene kot odlomljena mladika.“

„To je moja zapoved: „Ljubite se med seboj, kot sem jaz vas ljubil! Če vas svet sovraži, si mislite, da je tudi mene sovražil. Mnogo boste imeli terpeti, ali bodite trdni! Jaz sem premagal svet, tudi vi ga boste premagali.“

Zdaj Jezus v sredi svojih učencov v tihi noči ob potoku Cedronu obstane, oči v nebo oberne in moli: „Oče! prišla je ura! Dodelal sem delo, katero si mi naložil. Povelčaj me zdaj, kakor sem jaz tebe na zemlji povelčal! To je večno življenje, da ljudje spoznajo tebe, samega pravega Boga in njega, kterega si poslal — Jezusa Kristusa.“

„Oznanil sem te jim, in zdaj spoznavajo tebe in mene. Oče najsvetejši! Prosim, vari jih hudega, da ostanejo eno, kakor sva midva le eno! Posveti jih z resnico. Jaz sam se za nje darujem, da se tudi oni prav posvetijo.“

„Pa ne le zanje, ampak za vse tiste prosim, ki bodo v poznejših časih po njih besedi v mé verovali. Daj, naj bodo vsi edini, tako edini z nama, kot si oče z menó in jaz s teboj!“

„Oče, moja želja je, da bodo vsi, ktere si mi izročil, tam, kjer sem jaz, da bodo vidili moje veličastvo!“

Ko je Jezus tako odmolil, gre čez potok Cedron proti oljski gori. —

1. Ali je Jezus vedil, da se začne njegovo terpljenje? —
2. Kaj je storil Jezus na dan opresnih kruhov? —
3. Kje sta morala Peter in Janez velikonočno jagnje pripraviti? —
4. Kaj je Jezus pri zadnji večerji govoril? —
5. Zakaj jim je noge umival? —
6. Kaj so djali učenci, ko jim je Jezus rekel, da ga bo eden izmed njih izdal? —
7. Kako je Jezus Judeža svaril? —
8. Kaj je storil Judež, viditi, da mu vsa hinavščina nič ne

pomaga? — 9. Kaj je govoril Jezus, ko podá učencom kruh in kelih? — 10. Kteri zakrament je s tem ustanovil? — 11. Kaj je Jezus Petru prerokoval? — 12. Kaj je Jezus po zadnji večerji storil? — 13. Kaj je učil po poti? — 14. Po kaki priliki jih je opominjal, naj v njem ostanejo? — 15. Kaj je terjal od njih pri potoku Cedronu?

Kakor je Jezus učencom noge umival in tako jim služil, tako bodimo tudi mi ponižni in ljubimo vse ljudi in storimo jim dobro, vsakemu, naj si bo gospod ali hlapec.

Kako terdoserčen je bil Judež! Ali kakor se je Judež hlinil, se hlini še zdaj mnogo ljudi. Marsikteri se dela prijaznega v lice, ali v sercu mu je jeza in čert. Marsikdo ti je na videz dober, ali na skrivnem ti skuša škodovati.

Kakor Judež ni porajtal opominjanja, tako marsikdo ne čuje starišev, ne učencov, duhovnih, celo Boga ne in svoje vesti. — Ah! vest tako zvesto svari, tako glasno govori, da to ali uno ni prav. Ves se trese človek, groza ga spreleta in vendar gre in spet greši.

Dobro se torej poprašujte, ali se tudi že zadetih ne čutite. Kdor bi tako hinavsko in terdovratno ravnal, ta bil bi podoben Judežu. Bodite rajši podobni nedolžnemu Janezu, ki je slonel na persih Jezusovih.

Jezus je dal svoje telo in svojo kri v odpuščenje grehov in učenci so se tega veselili. Tudi zdaj se kristjani tega veselijo. Kar je Jezus pri zadnji večerji postavil, se še godí po naših cerkvah v zakramentu sv. rešnjega Telesa. Častite to presveto skrivnost!

Glej! Bog ta svet tako je ljubil, da je dal Sam svojega sina in ga v smert poslal.

VI. Terpljenje in smert Jezusova.

45.

Jezus na oljski gori.

Mat. 26. Mark. 14. Luk. 22.

S težkim sercom so šli učenci za Jezusom. Stopijo v vert blizo pristave, ki se ji je reklo Gecemane. Jezus se oberne k njim in pravi: „Vsedite se tukaj le! Jaz pa grem na hrib in pomolim. Tudi vi molite, da ne padete v skušnjavo.“

In zapusti jih in le Petra, Janeza in Jakoba vzame seboj. Bil je silno žalosten in ginjen v dnu svojega serca. Začne se tresti in trepetati. In tako je djal svojim učencem: „Duša moja je žalostna do smerti, ostanite tukaj, čujte in molite z menó!“

In stopi en lučaj daleč od njih, poklekne in glasno moli: „Oce, če je mogoče, odvzemi mi britko terpljenje! Vendar ne moja, ampak tvoja volja naj se zgodi!“

Potem vstane in se verne spet k učencem. Spali so. Rahlo jih zbudi in reče Petru: „Simon! kaj tudi ti spiš? Da tudi eno uro niste mogli z meno čuti? Čujte in molite, da ne omagate v skušnjavi. Duh je sicer volján ali meso je slabo.“

Spet obidejo Jezusa težave. Spet gre tje, pade na obličje in še serčneje moli. Čez nekoliko se verne k učencem, spet so spali in poterpežljiv jim ravno te besede spet pravi.

Zapusti jih tretjokrat in spet moli. Smertna bridkost ga oblije. Pot mu je bil kot kri, ki je na zemljo kapala. On pa je molil: „Moj oče! če se me ne more ogniti kelh terpljenja, da bi ga ne pil, — zgodi se tvoja volja.“ In prišel je angelj z nebes in ga pokrepčal.

Vesel in pokojen pride Jezus nazaj k učencem in jim pravi: „Zdaj je prišla ura, da bo človekov Sin grešnikom v roke dan. Ustanite in pojdimo. Izdajavec je blizo.“

Ni še Jezus izgovoril, glej! kar pride pri vertnih vratih množica z baklami, meči in sulicami; peljal jo je Judež. Judež stopi naravnost k Jezusu in reče: „Mojster! bodi pozdravljen!“ — in ga poljubi. To je bilo znamenje, ki ga je dal izdajavec vojšakom. Jezus pa reče Judežu: „Priatelj! zakaj si tukaj? Judež! kuševaje izdaš Sina človekovega?“

Potlej gre Jezus derhali naproti in reče: „Koga iščete?“ — Niso ga poznali in odgovorijo mu: „Jezusa Nacarenskega!“ Jezus jim reče: „Jaz sem!“ — Pri tej besedi se prestrašijo, nazaj odskočijo in popadajo kakor od strele zadeti po tleh. Ko se spet zavedó, jih Jezus spet praša: „Koga iščete?“ Spet odgovorijo: „Jezusa Nacarenskega!“ — Jezus pravi: „Vsaj sem vam djal, da sem jaz. Če tedaj mene iščete, pustite vendar telé (svoje učence), naj gredó!“

In množica prime Jezusa. Peter izdere berž meč in hlapcu velikega duhovnega desno uho odseka. Jezus pa mu pravi: „Vtakni meč v mečnico, zakaj kdor po meču sega, pade po meču. Ali bi morda ne pil kelha, kterege mi je moj oče dal? Ali ne verjameš, da bi lahko očeta za pomoč prosil, in da bi oče lahko poslal

več kot dvanajst trum angeljev?“ — Nato se dotakne hlapcovega ušesa in zacelelo je. In sam poda roke in se da zvezati. Učenci pa so ga zapustili in so zbežali, le Peter in Janez sta mu od daleč sledila.

1. Kako se je začelo v oljskem vertu Jezusovo terpljenje? — 2. Ktere učence je vzel Jezus seboj, ko je šel dalje v vert molit? K čemu jih je opominjal? — 3. Kako so popisane težave Kristusove in njegova vdanost v božjo voljo? — 4. Kolikokrat je šel Jezus tje molit? — 5. Kdo se je tretjokrat prikazal ga okrepčat? — 6. Kako se je Jezus po molitvi počutil? — 7. Kako znamenje bilo je dogovorjeno, po katerem bi Judež Jezusa pokazal vojšakom? — 8. Ali se je Jezus bal? Kaj je počel, kaj govoril? — 9. Kaj se je zgodilo z množico, ko je čula besede: Jaz sem Jezus? — 10. Kako so se učenci potegovali za Jezusa? Kaj je storil Peter? — 11. Kako je Jezus Petra posvaril? Kako je ozdravil ranjenega hlapca? — 12. Ali so morali hlapci po sili Jezusa vjeti? — 13. Kaj so počeli učenci, ki so bili vidili Jezusa vjetega?

Ob uri terpljenja si poišče Jezus tih kraj, moli trikrat zaupno in vdano v božjo voljo. Tako serčno, tako pogosto, tako vdani naj tudi mi v vsakem terpljenju molimo. In Bog nas bo, kot Jezusa, poterdil in potolažil.

Kelih z bridkim zdravilom je lepa podoba terpljenja. Kelih zdravila je sicer grenek ali zdrav in prinese življenje. Tako je tudi sledno terpljenje zdravilo, ktero imamo voljno, kot Jezus, iz božje roke vzeti.

Kar Bog stori,
Vse prav naredi.

Jezusova zadnja in terpljenja polna noč.

Mat. 26. Mark. 14. Luk. 22. Jan. 18.

Zvezanega, kot kakega hudodelnika, peljejo Jezusa v Jeruzalem najprej k Anažu, ki je bil veliki duhoven. Dasiravno zvezan, vendar krotek, kot sama nedolžnost, stoji Jezus v sodnji. Ana ga praša po učencih in po njegovih naukih. Jezus odgovori ves pohleven: „Očitno pred vsimi ljudmi sem učil. Čemu tedaj mene prašaš? Uprašaj jih, kateri so me slišali, kaj sem govoril. Zavoljo tega odgovora ga nek hlapec s pestjo po licu udari. Jezus ga milo pogleda in pravi: „Ali sem kaj napek rekel, skazi napako; če sem pa prav govoril, zakaj me biješ?“

Ana da Jezusa h Kajfežu peljati, ki je bil viši duhoven. Vsi sodniki so bili pri njem zbrani in mnogo podkupljenih krivih prič je bilo pričujočih. In té so pričale po krivem zoper Jezusa. Pa njih pričevanje se ni strinjalo. Nobenega hudega dela ga niso mogli prepričati. Jezus jih je poslušal in molčal.

Viši duhoven stopi v sredo in pravi Jezusu: „Ali na to nič ne odgovoriš?“ Jezus molči. Še enkrat praša veliki duhoven glasno in slovesno: „Zarotim te pri živem Bogu, reci, ali si Mesija, Sin božji?“ Jezus pravi: „Sem!“ Zdaj razterga veliki duhoven svojo obleko in pravi: „Boga je klel! Kaj mislite?“ — „Smert je zaslužil!“ — vpijejo vsi. In nedolžnost naj svetejša — je bila obsojena v smert.

Potlej peljejo hlapci Jezusa na dvorišče poslopja. Celo noč so se šalili nad njim. Nekteri so mu v lice pljuvali, drugi so mu oči zavezovali in ga s pestmi tolkli. On pa je molčal in voljno terpel.

Med tem je Peter na dvorišču pri ognju sedel in se grel. Strahoma je bil prišel, da bi zvedil, kakó bo z Jezusom. Beriči, hlapci in dekle velikega duhovna so bili okoli ognja in so se grel. Tudi vratarica pride in reče Petru: „Tále je bil tudi z Jezusom Galilejcom!“ Peter se prestraši in pravi: „Ni res, jaz ga ne poznam.“ In potelin je vpervič zapel, pa učenec ga ves splašen ni čutil.

Na to ga nek hlapec terdo pogleda in pravi: „Pač, pač! tá-le je bil tudi pri Jezusu Nacarenskem.“ Peter tají in se rotí. Nekaj časa potlej mu reče še nekdo drug: „Saj je vendar gotovo, ti si izmed njegovih učencov. Vsaj te beseda razodeva.“ Peter v tretjič tají in se rotí: „Ne, ne, nisem ne; jaz ne poznam tega človeka.“ In ravno petelin v drugič zapoje. — Jezus se oberne in Petra pogleda. Ta pogled Petru dušo presune. Zdaj se spomni, kaj mu je Jezus rekel: „Preden petelin nocoj dvakrat zapoje, me boš trikrat zatajil.“ In je šel vun in se je bridko razjokal.

1. Kam so peljali najprej Jezusa? — 2. Kakó se je Jezus obnašal, ko ga je Ana prašal zavolj učencov in nauka? — 3. Kam je dal Ana Jezusa peljati? — 4. Česa je bil Jezus obtožen pri visoki sodnji? — 5. Kaj pa je zadnjič Jezus vender le odgovoril? — 6. Kaki so bili nasledki odgovora? — 7. Kako so hlapci ž njim ravnali? — 8. Kako se je Peter na dvorišču obnašal? — 9. Kakó je Peter spoznal svojo nezvestobo proti Jezusu?

Če nas kdo opravlja ali obrekuje, je najboljše, da molčimo. Vsako spravičevanje bi bilo zastonj. Molčati in terpeti pri nezasluženi krivicah se pravi, spoznati Jezusa. Peter je mislil, da je terdneji, kot je bil. Sam se poznal ni. Perva laž je drugo in tretjo za seboj pripeljala, tako človek zmirom bolj v greh zablodi, če se s perva laži in greha me varuje.

Vse premisli, kar govoriš,
Da se nikdar ne pregrešiš.

Jezus pred deželnim sodnikom.

Mat. 27. Mark. 15. Luk. 23. Jan. 28.

Ko dan napočí, se spet zbere judovski veliki zbor. Jezusa spet pripeljejo. Kakor snoči spet poterdi resnico in kakor snoči, ga tudi danas k smerti obsodijo.

Vsi ustanejo in peljejo Jezusa pred deželnega oblastnika Poncja Pilata. Ta stopi na visoko mesto pred hišo in posluša njih tožbo. Glejte, Pilat ajd, je tedaj sodnik, nedolžni Jezus je obtoženi hudodelnik in mogočni iz Izraela so tožniki.

Pilat praša: „Kake tožbe imate zoper tega človeka?“ Odgovorijo: „On zapeljuje ljudstvo, pravi ljudem, da ni treba cesarju davkov dajati, in pravi, da je kralj judovski.“ — Pilat se oberne k Jezusu in ga praša: „Ti si tedaj kralj Judovski?“ Jezus odgovori: „Jaz sem!“ — Duhovščina in farizeji spet ponovijo svojo tožbo. Jezus posluša in molči. Pilat ga spet praša: „Ali ne slišiš, kako hudo te tožijo ti ljudje? Kaj nič ne odgovoriš?“ — Jezus pa le molčí, da se sam Pilat začudi. Sam Pilat je čutil, da so mu ga le iz nevošljivosti pripeljali.

Torej ga spred njih sebó v hišo pelje in ga samega upraša: „Ali si res kralj judovski?“ Jezus odgovori: „Res sem jaz kralj, toda moje kraljestvo ni od tega sveta.“ — Pilat gre vun in pravi: „Jaz ne najdem nobene krivice na njem.“ Judi pa vpijejo: „Celo ljudstvo bo v punt spravil, povsod trosi svoj zapeljivi uk od Galileje do Jeruzalema.“ — Ko je Pilat Galilejo imenovati slišal, praša Jezusa, ali je v Galileji doma? In ko je to zvedel, je menil, da vsa ta reč gre pred Heroda, ki je gospodaril v Galileji.

In ker je Herod ravno v Jeruzalemu bil, je dal Pilat ga peljati k Herodu. Vsi viši svetovavci so šli tožit.

Herodu se je dobro zdelo, Jezusa viditi; rad bi bil od Jezusa čudež vidil. — Prašal ga je toraj mnogo reči, ali Jezus je molčal. Zato je Herod s svojimi dvorniki smeh imel ž njim, mu je dal obleči belo kraljevo obleko in ga spet k Pilatu nazaj pošlje. S tiho poterpežljivostjo je hodil Jezus od sodnika do sodnika. —

Med tem je bil Judež zvedel, da je Jezus Pilatu izročen in od Judov v smert obsojen. Začel se je kesati. Prinese prejetih 30 srebernikov nazaj visokemu zboru in pravi: „Nisem prav storil, da sem izdal nedolžno kri.“ Oni pa odgovorijo: „Kaj nam tega mar, le sam glej.“ Judež pa verže denar v tempelj, gre yun in se obesi.

Ko je bil Jezus od Heroda prišel, pokliče Pilat vso duhovščino in starašine in pravi: „Sprasheval sem pred vami tega človeka in nisem nobene krivice na njem našel. Hočem ga tedaj pretepsti in ga potem spustiti.“ — Bilo je pa navadno, da so ob veliki noči vselej enega vjetnika spustili. Tedaj pa je bil med judovskimi vjetniki hudobnež, po imenu Baraba, ki je bil puntar in morivec. Pilat se tega spomni in pravi Judom: „Stara je navada, da vam ob veliki noči enega vjetnika izpustim. Ali hočete, da izpustim Baraba, ali pa Jezusa, vašega kralja in Mesija?“ — Terno je upal, da bodo Jezusa terjali. Ali podpihani od duhovščine in starašin zavpijejo vsi: „Baraba nam izpusti!“ Pilat, ki bi bil rad Jezusa izpustil, jih praša: „Kaj pa naj z Jezusom počnem, od ktereга pravite, da je vaš kralj?“ Vsi zavpijejo: „Križaj ga!“

Še nekaj skusi Pilat, da bi ljudstvo pomiril. Izpusti tedaj Baraba, da Jezusa na dvorišče peljati in ga tam bičati. Vojaki in vsa derhal ga osujejo. Hlapci ga slečejo, mesto kraljeve mu pritisnejo ternjevo

krono na glavo in ga ogernejo z rudečim plajšem. V roko mu dajo mesto žezla terst, se mu priklanjajo in pačijo rekoč: „Bodi pozdravljen, kralj judovski!“ — In mu pljuvajo v lice, ga bijejo s pestmi, mu vzamejo terst in ga ž njim tolčejo po glavi, da se ternje še globokeje v čelo in sence zadira.

Tako raztepenega, zapljuvanega, vsega kerva-vega, bledega samih bolečin, s ternjevo krono na glavi in z rudečim plajšem ogernjenega — ga pelje Pilat pred ljudstvo in pravi milo: „Glejte, kak človek?“ — Pokaže na Jezusa in ponovi: „Ne najdem na njem nobene krivice.“ — Pa ljudstvo le rujove v en glas: „Križaj ga! križaj ga!“ — In starašine kličejo Pilatu: „Če tega izpustiš, nisi cesarjev prijatelj.“

To ustraši Pilata. Da si prinese skledo vode in si umije vpricho ljudstva roke rekoč: „Nedolžen sem nad kervjo tega pravičnega, le vi glejte!“ — In pre-pusti Jezusa Judom, naj ga križajo.

1. Kam peljejo zjutraj Jezusa? — 2. Česa so dolžili Jezusa pred Pilatom? — 3. Kako se je Jezus zagovarjal? — 4. Ali ga je Pilat krivega našel? — 5. Zakaj so peljali Jezusa k Herodu? — 6. Kdo je bil Herod? — 7. Ga je Herod krivega našel? — 8. Zakaj se je šalil z Jezusom? — 9. Kakó je hotel Pilat Jezusa rešiti? — 10. Kaj je Judež storil, ko je zvedel Jezusovo obsojenje? — 11. Zakaj je ljudstvo Baraba si izvolilo? — 12. Zakaj je dal Pilat Jezusa bičati in kronati in l'udstvu pokazati? — 13. Kako so slednič sovražniki Pilata primorali, da je poterdil sodbo? — 14. Kako je hotel Pilat svojo nedolžnost nad Jezusovo smertjo pokazati?

Ko je bil Jezus v smert obsojen, je spoznal Judež nasledke svojega izdavstva. Spoznal je resnico Jezusovih besed, „da bi bilo bolje zanj, ko bi se ne bil nikdar rodil“. Krivica ga je pekla. Vidil je, da ga clo oni zaničujejo, ki so ga podkupili. Nemiren begun je postal kot Kajn, je vergel proč srebernike; — življenje mu je bilo pretežko, obesil se je. — Glej, taka je pot hudobije in obupa!

Mnogokteri zaničuje Judeža, in morebiti ni nič boljši kakor on. Kdor svojih grehov ne spozna, krivičnega hlaga do zadnjega vinarja ne poplača, opravljevane nedolžnosti, prikrajšane časti ne verne — je ravno tak hudobnež kot Judež.

Kak gerdo je Pilat storil, da je Jezusa dal bičati, ako-ravno ga je našel nedolžnega, zato da bi se Judov znebil. Hudobnim ljudem ne smeš ničesar privoljiti, če nečeš grešiti.

Ne verjemite, da je Pilat izbrisal ta madež, ker je rekel, da le prisiljen Jezusa smerti prepusti. Pravični človek se nikdar v krivico ne da prisiliti.

Iz ljubezni do Boga spolnuj dolžnosti svoje,
Pomagaj, če nedolžnost pomoči prosi tvoje.

48.

Jezus na Golgati križan.

Mat. 27. Mark. 15. Luk. 23. Jan. 18.

Zdaj vojšaki Jezusa primejo, mu slečejo škerlasti plajš in mu spet njegovo obleko oblečejo. Precej od Pilatovega poslopja ga peljejo po mestnih ulicah na morišce, ktero se je imenovalo mesto mertvaških glav ali Golgata. Križ svoj je Jezus sam nesel in dva hudodelnika sta šla ž njim. Ker je pa Jezus pod križem obnemagoval, pokličejo vojšaki nekega moža, ki je ravno memo šel, po imenu Simona Cirenskega, in ga prisilijo, da je nesel križ za Jezusom.

Tiho in molcé stopa Jezus naprej v veliki stiski zbranega ljudstva. Nekaj žen, ki so zadej šle, se bridko joka. Jezus pa se oberne k njim in pravi: „Hceri jeruzalemske! nikar ne jokajte se nad menó: le sebe in svoje otroke objokujte.“

Bilo je blizo devetih dopoldne, ko pride Jezus na morišče. Ondi je stal jagnje božje. Vina, z grenko miro in žolčem zmešanega, mu piti ponudijo, ali Jezus ga ne pije. Stergajo mu oblačila z života in ga — nagega za roke in noge — na križ pribijejo. Tam je zdaj visel Sin Božji, visoko na križu v nesrečnih bolečinah med nebom in zemljo — v sredi dveh hudodelnikov, in kri mu je tekla na zemljo. In Jezus ni zinil besede. Le za svoje morivce so ga slišali moliti: „Oče! odpusti jim, zakaj ne vedó, kaj delajo.“ Obleko so štirje hlapci med sebo razdelili, za suktnjo pa so vadjali. Veliko ljudstvo je gledalo Jezusa, nekteri so ga zasramovali, drugi ga psovali. On pa ni rekel besedice. Le skesanemu grešniku, ki mu je visel na desni, je milo djal: „Danes še boš pri meni v raj.“

Tik križa je stal Janez, ljubljeni učenec, in poleg Janeza, Marija, mati Jezusova. Jezus v svojih bolečinah milo doli pogleda in pravi Mariji: „Glej, tvoj sin!“ in ji z očmi v Janeza migne. Janez pogleda kviško in Jezus mu reče: „Glej, tvoja mati!“ in mu migne v Marijo.

Opoldne je pa nakrat solnce otemnelo. Strašna tema nastopi, pokrije vso deželo in terpi tri ure. Vsi Jezusovi zasmehovavci se prestrašijo in umolknejo. Tudi Jezus molčí ves ta čas, čeravno terpi strašne težave.

Ob tretji uri popoldne glasno zakliče: „Moj Bog, moj Bog! zakaj si me zapustil?“ In spet mine tema. Čez nekoliko časa pravi: „Žejen sem.“ Nek vojščak mu pomolí gobo, namočeno v jesih. Nekoliko kapljic kane na suhi jezik; potlej zaupije z močnim glasom: „Dopolnjeno je! — Oče! v tvoje roke izročam svojo dušo!“ To izgovorí, nagne glavo in umerje.

In glej, ta hip se preterga zagrinjalo v tempeljnu od verha do tal in zemlja se trese in skale pokajo,

in grobi se odpirajo. Stotnik, ki je bil na straži pri križu, to viditi, reče: „Resnično! ta je Sin božji!“ In vse ljudstvo, ki je bilo blizo, terka na persi in se trepetaje razide.

Da bi križani ne ostali čez saboto na križih, poprosijo Judi Pilata, naj jim pusti polomiti kosti in truplo sneti. Pilat dovoli in vojšaki polomijo obema hudodelcoma kosti. Ko pa do Jezusa pridejo in vidijo, da je že mertev, mu ne polomijo kosti, ampak eden izmed njih zabode sulico v Jezusovo stran in iz rane se pcedí voda in kri.

Zvečer pa pride Jožef Arimatejec, imeniten zbornik (učenec Jezusov, toda skrivaj, ker se je Judov bal) k Pilatu in ga prosi, naj mu prepusti Jezusovo truplo.

Ko Pilat zve, da je Jezus že mertev, prepusti Jožefu merliča. Pride tudi Nikodem, pismouk in Jezusov učenec, in prinese 200 liber mire in aloe. Oba zdaj snameta Jezusovo truplo, ga povijeta z dišavami vred v tanko platno in ga položita v nov grob v Jožefovem vertu, ki je bil vdelan v skalo in kjer še ni bilo merlica. Pred vhod pa zavalita kamen.

Drugi dan pridejo viši duhovni in Farizeji k Pilatu in pravijo: „Gospod! slišali smo, da je ta zapeljivec rekel, ko je še živel: v treh dneh bo ustal; zapovej torej, naj straža čuje ob grobu, da učenci merliča ne ukradejo in potem ljudstvu rekó, da je od smerti vstal. Ta goljufija bi bila še večja od perve.“ Pilat pravi: „Vsaj imate vi tempeljsko stražo: pošljite jo tje in varujte grob, kakor hočete.“ In šli so tje in so pri grobu stražo postavili, kamen na vhodu pa zapečatili. — Tako je počivalo truplo Gospodovo čez saboto v grobu.

1. Koga so z Jezusom vred peljali na morišče? —
2. Kteri mož mu je pomagal križ nositi? —
3. Ktere besede je govoril Jezus ženam, ki so ga spremljale in objokovale? —
4. Kaj se je z Jezusom zgodilo, ko je

prišel na kraj mertvaških glav? — 5. Koga so še ž njimi vred križali? — 6. Kako je prenašal Jezus zasramovanje svojih sovražnikov? — 7. Kaj je obljubil skesanemu grešniku? — 8. Kako se je Jezus na križu še obnašal proti svoji materi? — 9. Kako je očital Jezus na križu svojo dušno bridkost in strahobo svojega terljenja? — 10. Ktere so bile njegove zadnje besede? — 11. Kaj se je zgodilo, ko je umerl? — 12. Kaj je djal stotnik, ki je na straži stal pri križu? — 13. Kdo je skerbel za pogreb Jezusov? — 14. Kdo sta bila ta dva moža? — 15. Kam sta Jezusa pokopala? — 16. Kakó so skerbeli viši duhovni in farizeji za grob?

Od svojega terljenja Jezus ničesar ne govori. Le prihodno nesrečo Judov premišljuje. Kako čudno je pač skerbel za dušno srečo onih, katerih je prišel rešit.

Tako mirno, tako vdano, tako zaupno — kot Jezus — umira pravični, ki je do smerti brez madeža ostal; grešnika pa vije strah storjenih grehov in vest ga peče. Le tisti mirno umira, ki je pravično živel.

Živimo tedaj tako, da bomo ob koncu življenja reči mogli! „Skončal sem delo, ki nam ga je dal.“

Jezus bi se bil sicer lahko ognil strašni smerti, pa hotel je po volji božji prostovoljno svoje življenje darovati in umreti v prid človeštva. Zato se Jezusova smert v svetem pismu tudi imenuje darovanje za grehe človeške in naj veče znamenje ljubezni božje in Jezusove. — Hvala in večna čast Odrešeniku!

Kdor prav živi,
Se smerti ne boji.

VII. Vstajenje in vnebohod Jezusov.

49.

Haleluja! Jezus spet živi!

Mat. 28. Mark. 16. Luk. 24. Jan. 20.

Juterna zarja tretjega dne je zasvetila. Kar vstane velik potres. Angelj gospodov, svitel kakor blisk, se priziblje iz nebes in odvali kamen spred groba.

In Jezus Kristus vstane častitljiv iz groba, premagovavec smerti in vse sovražnikove moči. Stražniki so od strahú na pol mertvi po tleh popadali. Beržko so se zavedeli, hitijo v mesto in povedó velikemu zboru, kaj se je zgodilo.

Še tisto jutro pride zgodaj nekoliko pobožnih žen — Jezusovih učenk — z dragimi dišavami k grobu. Pa najdejo ga praznega. Le mertvaški perti so še bili viditi, lepo poravnani. Užali se jim. In glej dva angelja v svitem oblačilu stojita na strani in rečeta: „Ve iščite Jezusa Nacarenskega? On je ustal in ga ni tukaj. Idite in povejte to učencom!“ In s to novico hitijo žene nazaj v mesto.

Še je Marija Magdalena sama ob grobu stala in se milo jokala. Solzna je gledala v grob. Prašata

jo angelja: „Žena, zakaj se tako zelo jokaš?“
 „Ah — odgovori ona — vzeli so truplo Gospodovo in ne vém, kam so ga položili.“

Ozre se in vidi za sebó nekoga stati. Misli, da je vertnar, in ga ogovori rekoč: „Gospod! ali si ga ti proč vzel? Povej mi vsaj, kam si ga položil?“ — Pa Jezus jej z znanim ljubeznjivim glasom reče: „Marija!“ Ko bi trenil, ga spozna, pade mu k nogam in pravi: „O moj učenik!“ Jezus reče: „Idi in povej to mojim bratom!“ In precej ji spred očí zginе.

Popoldne se je Jezus prikazal dvema učencoma, ki sta iz Jeruzalema v bližnji terg Emavs šla. Na poti se jima je pridružil v podobi neznanega popotnika, in reče: „Kakošne pogovore imata med sebó, in zakaj sta tako žalostna?“ Eden nju pravi: „Kaj si ti sam ptujec v Jeruzalemu, da ne veš, kar se je te dni v njem zgodilo? Jezusa Nacarenskega so križali, ki smo upanje va-nj imeli, in dans je že tretji dan tega.“ Jezus reče: „Zakaj sta toliko kesnega serca verovati, kar so preroki prerokovali? Ni li mogel Kristus vsega tega terpeti, in tako iti v svoje veličastvo?“ In jima razlaga po poti sveto pismo. Ko do terga pridejo, se Jezus dalje ravna, pa učenca prosita: „Ostani pri naju; večerí se že, in dan se je nagnil.“ Jezus ostane. Pri večerji vzame kruh v roke, ga posveti, prelomi, in ga jima poda. Tedaj sta ga spoznala, Jezus pa je spred nju zginil. „Ni li,“ sta zdaj rekla „serce v naju gorelo, ko nama je sveto pismo razkladal?“ In se berž vzdigneta, in gresta v Jeruzalem aposteljnóm pravít. Ti so med tem še po drugi strani od Jezusovega ostajenja zvedili, in jima rečejo: „Gospod je res vstal, in se je Petru prikazal.“

Zvečer še tisti dan se je Jezus zbranim aposteljnóm v Jeruzalemu prikazal. Zavoljo strahu pred Judi so bili v neki hiši zaklenjeni, kar Jezus naenkrat med njimi stojí, in reče: „Mir vam!“ Vsi so se prestrašili,

„Zdaj,“ so rekli sami pri sebi, „nam bo očital našo nezvestobo, zdaj se hudoval nad nami, ko smo ga zapustili, in smo bežali!“ Pa z ljubeznjivim, njemu lastnim glasom je djal: „Nikar se ne bojte! Jaz sem, jaz Jezus, ki sem bil križan za vas! Pogledajte mojih rok in nog; vsaj nad temi le ranami spoznajte, da sem jaz!“ Potlej je med njimi jedel. Na zadnje reče: „Kakor je Oče mene poslal, tako tudi jaz vas pošljam.“ Dihne va-nje, in še reče. „Prejmite svetega Duha. Kterim boste grehe odpustili, so jim odpuščeni, in katerim jih boste zadržali, so jim zadržani.“ Ko je to izrekel, zgine spred njih.

Takrat Tomaža ni bilo med aposteljni. Toraj mu, ko je prišel, vsi veseli rekó: „Gospoda smo vidili!“ Pa Tomaž odgovorí: „Dokler znamenj žebljev na njegovih rokah ne vidim, in persta v luknjo žebljev in roke v njegovo prebodeno stran ne položim, ne verjamem.“ Osem dni po tem je Jezus spet skozi zaperte duri med nje prišel, in djal: „Mir vam!“ Potlej se v Tomaža oberne, in mu reče: „Tomaž! poglej mojih rok, in položi perste va-nje; daj roko, in deni jo v mojo stran, ter ne bodi nevéren.“ Tomaž se Jezusu k nogam ščene in reče: „Moj Gospod in moj Bog!“ Jezus pristavi še besede, ki so za vse čase rečene; djal je: „Tomaž! ker si me vidil, veruješ; ali srečni, kateri ne vidijo, in vendar verujejo!“

1. Kaj se je zgodilo po pogrebu? — 2. Kakšne znamenja so se prikazale? — 3. Komu se Jezusovo ustajenje naj prej naznani? — 4. Kaj sta ángelja naročila ženam, ki so prišle k grobu? — 5. Komu se je Jezus naj prej prikazal? — 6. Kako oblast je dal Jezus zbranim učencem? — 7. Zakaj se je Jezus učencem vdrugič prikazal? — 8. Kaj se pripoveduje od Tomaža? — 9. Kako je Tomaž spet veroval?

Zdaj se je pokazalo, da je bil Jezus Sin božji, kakor se je imenoval. Ustajenje nam priča resnico njegovih besed. Ono je vzrok naše vere in našega upanja, da bomo tudi mi kedaj ustali.

Smert nas pelje iz solz doline

V čast nebeške domovine.

50.

Jezus se povzdigne v nebesa.

Mat. 28. Mark. 16. Luk. 24.

Jezus je bil po svojem od smerti vstajenju še štirideset dni na svetu. Te dni se je svojim učencem tudi na Galilejskem večkrat prikazal. Eno jutro se jim je prikazal pri Genezarskem jezeru, ko so ravno ribe lovili. Vso noč so lovili, pa nič niso vjeli. Na Jezusove besede so na desno stran čolna mrežo pometali, in sto tri in petdeset rib vjeli. Potlej so jih nekaj pri žerjavici spekli, in Jezus je z njimi jedel. Po jedi je Jezus Petru djal: „Simon, Jonov sin, ali me ljubiš bolj kot ti le?“ Peter odgovori: „Ljubim te, Gospod!“ Jezus reče vdrugič: „Simon, ali me ljubiš?“ Peter odgovori: „Ljubim te, Gospod! — Jezus reče v tretjič: „Simon, ali me ljubiš?“ Petru se užali, da ga vtretjič upraša, in reče: „Gospod! saj veš, da te ljubim.“ In Jezus mu izroči svojo cerkev rekoč: „Pasi moje jagnjeta in ovce.“ — Drugikrat se je Jezus na neki gori pet sto učencem prikazal. Ko so ga vidili priti, so na obraz popadali, in ga molijo. On pa je ljubeznjivo ž njimi govoril od božjega kraljestva, ter jih v veri, upanji in ljubezni uterdoval.

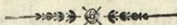
— Zadnje dni je še večkrat ž njimi govoril, in enajsterim zapovedal, da naj v Jeruzalem gredó. Štirideseti dan se jim je tukaj zadnjikrat prikazal, in v sredi med

njimi reče: „Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji. Ostanite tukaj v Jeruzalemu, dokler vam obljubljene pomoči ne pošljem. V nekterih dneh boste s svetim Duhom kerščeni. Potlej pojdite po vsem svetu, učite vse narode, kerščujte jih v imenu Očeta, Sina in svetega Duha, učite jih vse storiti, kar sem vam povedal. Glejte, vse dni do konca sveta sem pri vas!“ Kedar je Gospod to izgovoril, pelje učence v Betanijo, in gre ž njimi na oljsko goro. Tukaj razprostire svoje roke nad njimi, jih blagoslovi, in reče: „Grem k svojemu Očetu, k svojemu Bogu in k vašemu Bogu!“ In potlej se je vpricho njih na kviško proti nebesom povzdignil, Učenci gledajo vsi žalostni za njim. Poslednjič pride svetel oblak, in ga utegne njih očém. Pri tej priči stojita dva angelja v belih oblačilih pred njim, in rečeta: „Možje Galilejčani! kaj stojite in gledate v nebó? Ta Jezus, ki ste ga zdaj vidili v nebesa iti, bo nekdej ravno tako spet prišel.“ Učenci na obraz popadajo in molijo. Potlej so se s svetim veseljem v Jeruzalem vernili, so vsak dan v tempeljno in Boga hvalijo in molijo.

1. Kako dolgo je še Jezus na zemlji ostal? — 2. Kaj je v tem času počel? — 3. Kaj je naročil enajsterim učencem, ko jih je v Jeruzalem poklical? — 4. Kje je Jezus šel v nebo? — 5. Kako je bilo učencem pri sercu? — 6. Kdo se jim je prikazal, ko so se čudili in molili? — 7. Kakó sta jih angelja tolažila? — 8. Kam so se potem podali učenci?

V nebesih je zdaj Jezus naš Odrešenik. Od ondod vlada svojo sveto cerkev in vodi življenje svojih častivcov. Hodite vedno pred njim in bodite pobožni, ne grešite in iščite nebesa. Tako vam bo smert pot v svete nebesa.

Gori v presveto lepo nebó
Naj bo obrnjeno naše okó.

Tretji del.

Apostoljsko djanje.

1.

Jezus pošlje svetega Duha.

Zgodbe apost. 1. 2.

Deset dni so učenci željno pričakovali obljubljeni pomoči. Zdaj je prišel dan binkošti. Učenci so še vsi zbrani bili v poslopju in so molili. Kar se okoli devetih vzdigne na nebu šum, kakor bi bil vihar. Vsa hiša se je potresla. Plameni, v podobi jezikov, se vidijo nad vsih glavami: vsi so prejeli svetega duha in so začeli, razne jezike govoriti, kakor jim jih je vdihnil sveti Duh.

Bilo je tedaj v Jeruzalemu zavoljo binkoštnih praznikov brez števila tujcov iz vsih rodov in stanov. Ko so čuli to šumenje, se jih je mnogo snidilo tam, kjer so prebivali aposteljni. Čudili so se vsi, ko so slišali, kako ti Galilejci brez strahu Boga hvalijo v raznih jezikih.

In Peter stopi izmed drugih, povzdigne svoj glas in pravi: „Možje Izraelski in vi vsi, ki prebivate v Jeruzalemu! čujte moje besede: Jezus Nacarenski, ki je pred vašimi očmi čudeže delal, Jezus, ktereга ste križali, Jezus se je po božji volji spet iz groba zbudil in mi vsi smo tega priče. Tisti Jezus, ki je zdaj v nebesih, je danes svetega duha nad nas razlil. Tako naj zdaj celi Izrael gotovo spozná, da je Bog tega Jezusa nam poslal za gospoda in Mesija.“

Ko so to slišali jih je v serce zbdlo in djali so Petru: „Možje in brati, kaj nam je storiti?“ Peter pravi: „Spokorite se in dajte se kerstiti v imenu Jezusovem, da se vam odpustijo grehi in tudi vi boste prejeli svetega duha. Zakaj vam in vašim otrokom in vsim, ki so še daleč od Boga, je obljubljen.“ In še tisti dan se jih je dalo kerstiti blizo tri tisuč. In ti so stanovitni ostali v naukih aposteljnov, pri lomljenju kruha (oltarskem zakramentu) in pri molitvi. Bili so eno serce in ena duša in so vse skupej imeli, so dajali vsakemu, kolikor mu je treba bilo, in ljudstvo jih je rado imelo.

1. Kdaj je prišel sveti duh? — 2. Kako je prišel? — 3. Kaj je premenil v aposteljnih? — 4. Kaj je to v Jeruzalemu obudilo? — 5. Kaj je počel Peter, ko so ljudje okoli hiše rojili? — 6. Kak sad je obrodil Petrov govor? — 7. Koliko ljudi se je dalo kerstiti? — 8. Kako so živeli prvi kristjani?

Sveti Duha je bil odzgoraj poslan. Nobeden bi ne bil mogel viditi ali čuti svetega Duha, ko bi se ne bil prikazal v vidnih znamenjih. Ali v lepši podobi bi pa tudi ne bil mogel priti, kakor v plamenih in v viharnem šumenju. Plamen razsvitluje, ogreva, — in sveti duh to stori v človeški duši. Plamen se širi, vžiga, čisti, preporej, — tako naj se človek ponovi po svetem duhu. Veter čisti in varuje gnjilobe, — sveti duh tudi.

Pervi kristjani so nam lep izgled bratovske edinosti in ljubezni. Nobeden ni pravil: „to in to je moje;“ — ampak vse so skupej uživali. Nobeden ni bil ubožen, zakaj bogatini so svoje premoženje vsim delili: ali k temu ni bil nihče prisiljen, ampak storil je tako iz gole ljubezni. Posnemajmo to, posnemajmo dela keršanske ljubezni in bodimo pridni, kot so bili prvi kristjani.

Rad dajaj ubogajme,
To nam Jezus zapové.

2.

Peter, Janez in hromi.

Zgodbe apost. 3. 4.

Tiste dni sta šla Peter in Janez skupej v tempelj molit. Pri tempeljskih vratih je sedel mož, ki je hrom že na svet prišel, in je beračil. Tudi aposteljna je prosil za milodar. Peter pa mu reče: „Zlata in srebra nimam, ali kar imam, ti dam: V imenu Kristusovem! ustani in shodi!“ In prime ga za roko in ga vzdigne. In berač skoči na noge in je lahko stal in hodil, je šel ž njima v tempelj in je hvalil Boga. Vse ljudstvo pa se je čudilo, zakaj poznalo je berača in vse je rojilo okoli Petra in Janeza.

Peter, viditi toliko ljudi, pravi: „Zakaj se čudite? Ali zakaj naju gledate, kakor bi bila s svojo močjo tega le ozdravila. Bog naših očetov je poveljal svojega sina Jezusa, kterega ste bili v smert obsodili. Bog pa ga je zbudil iz groba. In le po veri v njegovo ime je tale clovek, kterega vidite in poznate, svoje zdravje zadobil.“

„Ljubi bratje! vem da ste to vse v svoji nevednosti počeli. Spokorite se tedaj, da se vam zbrisajo grehi, da si milost pridobite pred božjim oblicjem, kedar bo poslal Bog Jezusa Kristusa, ktereга označujemo, sodit ta svet.“

Ko je Peter še govoril, prideta viši duhoven in stotnik tempeljske straže. Zgrabita Petra in Janeza in ozdravljenega moža in jih peljeta v ječo. Od tistih pa, ki so Petra čuli, je postalo toliko vernih, da se jih je dalo blizo 5000 kerstiti.

1. Kdaj in kako je Peter hromeга ozdravil? — 2. Kaj je počel ozdravljenec? — 3. Kaj je ljudstvo djalo? — 4. Kaj je počel Peter, viditi toliko ljudstva pred seboj? — 5. Kaj se je potem z apostelnoma in beračem zgodilo? — 6. Koliko poslušavcov se je dalo kerstiti?

Kako lepo se je Jezus že zdaj poveličeval, kako lepo je začelo sv. evangelje že zdaj cveteti, kako čudno se je spolnovalo: „Kedar bom jaz povikšan, bo vse za menó vrelo.“

Ako ravno tako ne moremo pomagati, kakor aposteljni, vendar pa lahko z delom, z molitvijo in tolažbo bližnjemu bolj pomagamo kot z denarjem.

Če res pomagati ne moreš, z dnu sercá
Pomoli k Bogu za prijatelja.

3.

Peter in Janez pred velikim zborom.

Drugega dne so se zbrali vsi zborniki, vikši, starašine, pismouki, tudi Anež in Kajfež in vsi, ki so bili duhovnega rodú. Aposteljna v sredo pripeljejo in prašajo: „S kako močjo in na čigavo ime sta to storila?“

In Peter občuti moč svetega duha in pravi: „Vi vikši nad ljudstvom in vi starašine čujte! V imenu Jezusa Kristusa, kterega ste križali, kterega je pa Bog iz groba zbudil, — stoji ta-le hromi spet zdrav pred vami. In ta Jezus je kamen, kterega ste vi zidarji zaverгли, kteri je pa zdaj vogeljni kamen. In v nikomur drugem ni izveličanja, ker nobeno drugo ime pod nebom ni ljudem dano, v kterem bi mogli izveličani biti.“

Ko so sodniki toliko serčnost vidili, so stermeli; zakaj vidili so, da so aposteljni sicer boječi in ne ravno učeni ljudje; in ker so verh tega še ozdravljenega človeka poleg Petra vidili, niso vedili kaj odgovoriti. Ukažejo torej aposteljnoma, naj odstopita in se posvetujejo, kaj bi bilo storiti.“ Kaj hočemo početi s timi ljudmi?“ se uprašujejo. „Čudež, kterega sta storila, je že povsod znan, vtajiti ga ne moremo. Da se pa ne širi dalje, jima zažugajmo, da nimata kar besedice več od Jezusa govoriti.“ — Spet pokličejo aposteljna, naj bi nehala v imenu Jezusovem govoriti in učiti. — Peter in Janez pa odgovorita: „Sodite sami, če je to prav pred božjim obličjem, da bi vas bolj ubogali kot Boga? Kar smo vidili in čuli, tega ne moremo zamolčati.“

Viši duhovni pa žugajo obema in ju zadnjič izpustijo. Zakaj bali so se ljudstva, zato jima niso ničesar žalega storili. Človek, ki je zdravje spet zadobil, bil je že 40 let star.

1. Kaj so aposteljna vprašali v velikem zboru? — 2. Kaj je Peter djali? — 3. Kaj so sodniki zavoljo Petrove serčnosti djali? — 4. Zakaj so se čudili? — 5. Kaj so sklenili, ko so bili sami? — 6. Kako sta se aposteljna zagovarjala, da ne moreta zamolčati, kar sta vidila in čula? — 7. Zakaj so sodniki oba izpustili, pa jima niso kaj žalega storili? — 8. Koliko je bil ozdravljeni hromi že star?

Nihče vas ne more prisiliti, da bi kaj počeli zoper Boga in njegovo voljo. Kdor se straši ljudi in zamolči resnico, kdor ne spoznava očitno Jezusa, tega tudi Jezus pred Bogom spoznal ne bo.

Aposteljni so resnico bolj cenili kot življenje.

Kdor resnico govori,
Se mu Boga bati ni.

4.

Ananija in Safira.

Vsi, ki so v Jezusa verovali, so posvetno blago skupej vživali. Bogatini so prodali hiše in njive, ter so ves denar aposteljnemu prinesli in aposteljni so vsakemu dali, kolikor mu je bilo treba.

Med hogatini bil je tudi nek mož, po imenu Ananija. Ženi njegovi bilo je ime Safira. Ananija je prodal svojo njivo, je pa nekoliko denarjev na stran položil z vedežem svoje žene. Drugo pa je aposteljnemu prinesel. Ali Peter je djal: „Ananija! zakaj si se dal hudemu zapeljati, in lažeš zoper svetega duha, ker si uderžal nekoliko njivine cene? Ali bi ne bila tvoja njiva, ko bi jo bil obderžal? Ali ni bil ves denar v tvoji oblasti? Kako si se mogel pripraviti na tako goljufno delo? Glej, nisi ljudem lagal, ampak Bogu.“ — Ko je Ananija to slišal, se je zgrudil na tla in je umerl. Strah in trepet obzame celo družino. Nesejo merlica odtod in ga pokopljejo.

Kake tri ure poznej pride Safira. Nič še ni vedila, kaj se je zgodilo. Peter pa ji pravi: „Žena, povej, ali ste njivo za toliko prodali?“ — Safira prikima. Peter pa ji reče: „Zakaj sta se pogovorila,

skušati duha gospodovega? Glej, tisti, ki so tvojega moža pokopali, so že zvonaj in tudi tebe ponesó.“ In pri tej priči se tudi ona zgrudi in umerje. Odneso jo in jo poleg moža pokopljejo.

1. Kaj so počeli prvi kristjani s svojimi hišami in njivami? — 2. Kdo je bil Ananija? Kako se je reklo njegovi ženi? — 3. Kako sta oba hotla skriti del premoženja? — 4. Kako ju je Peter okregal? — 5. Kako je bil Ananija kaznovan? — 6. Kako Safira?

Učite se iz tega, da se Bog ne da goljufati, da je goljufija in laž hud greh pred Bogom, da se mu le odkrito serce dopade.

Vari se lagati,
Boga ni moč goljufati.

5.

Dvanajsteri aposteljni v ječi.

Čudežev so aposteljni brez števila delali. Nosili so bolne kar na ceste, kjer je Peter hodil, da bi le njegova senca koga obšla in bi ozdraveli.

Zdaj poglavar duhovnov ni mogel dalje gledati. Vsih dvanajst da prijeti in jih v ječo vreči. Ali po noči pride angelj gospodov, odpre ječine duri in reče: „Pojte v tempelj in serčno učite ljudstvo!“ Gredo tedaj zgodaj v tempelj in učijo.

Med tim se je snidel veliki zbor in poglavar ukaže po aposteljne poslati. Pa kako se začudijo, ko se hlapci vernejo in povejo: „Ječo smo našli zaperto in stražo pred durmi; ko smo pa odperli, je

bila ječa prazna. To je pripravilo zbornike v velike zadrege; sami ne vedó, kaj bi mislili. Kar pride novica: „Aposteljni so v tempeljnu in učijo.“ Precej jih zbor pokliče, pa ne s silo, ker se je bal ljudstva, da bi ga bilo kamnjalo.

Ko aposteljni pridejo, se vzdigne viši duhoven in reče: „Ali Vam nismo prepovedali, učiti v Jezusovom imenu? In vendar po celem Jeruzalemu oznanujete to vero in ga podpihujete, naj Jezusovo kri nad nami maščuje.“ — Peter odgovori v imenu aposteljnov: „Bogu moramo bolj ubogati kot ljudem! Križani Jezus, ktereга ste umorili, je od smerti vstal, tega smo mi vsi pričé.“ — Sodniki zdaj sklenejo, aposteljne umoriti. Ali neki pismouk, Gamaliel, jim pravi, naj jih izpustijo: „Zakaj glejte — pravi — če je to, kar vganjajo, človeško delo, bo samo razpadlo, — če je pa božje, ga ne morete razdreti in tako bi se le Bogu upirali.“ — Viši duhovni mu niso vedli kaj odgovoriti. Vendar so preveč zdivjali, da bi aposteljnov ne kaznovali. Ukažejo jih pretepsti, jim še enkrat ostro zaterdijo, ne več v Jezusovem imenu učiti, in jih izpustijo. Aposteljni pa veseli gredo odtod, ker so bili vredni, zavoljo imena Jezusovega terpeti. — Učili pa so kot prej vsaki dan v tempeljnu in po hišah.

1. Zakaj so aposteljni v drugič v ječo prišli? — 2. Kako so bili oprosteni? — 3. Kaj jima je zapovedal angelj? — 4. Kako so se pred zborom zagovarjali? — 5. Kaj je zbor sklenil? — 6. Komu sklep ni bil všeč? — 7. Kako se je ta reč končala? — 8. Kaj so aposteljni potem počeli?

Vidimo, kako ljubezen vse lajša. Aposteljni so se clo veselili, ker so bili zavolj Jezusa bičani.

Štefan, prvi mučenik.

Zgodbe apost. 6. 7.

Kerščanska množica je zmirom bolj rastla. Ali tudi preganjanje ni nehalo, in tukaj se je kerščanska čednost naj lepše pokazala. Štefan, poln svetega duha, je delal velike čudeže in znamenja. Viši duhovni so se pričkali ž njim, ali niso mogli zoperstati modrosti in kreposti, s katero je Štefan govoril. Torej so dražili ljudstvo zoper njega. Lažnjive priče so pravile: „Preklinjal je Boga in Mozesa.“ Razkačeno ljudstvo nad njega gromi. Vlečejo ga pred veliki zbor, kjer ga tožijo. Brez strahu in vesel kot angelj je stal Štefan pred sodniki in je Jezusa oznanoval. Djal je: „Zmirom se zoperstavljate svetemu duhu. Kakor so delali vaši očetje, tako tudi vi delate! Oni so morili preroke, ki so prerokovali, da bo prišel Mesija, in vi ste ga izdali in umorili.“

To jih je zbodlo. Škripali so z zobmi. Štefan pa povzdigne oči proti nebu. Vidil je nebo odperto in Jezusa blizo božjega trona. To je sam zboru ocital: „Vidim nebo odperto in Sina človekovega v njegovi veličasti pri tronu božjem!“ — Zdaj začnejo vpiti, si mašijo ušesa, gromijo nad njega in ga vlečejo pred mesto, da bi ga tam kamnjali. —

Okoli in okoli obdan je stal tam Štefan. Molil je glasno: „Gospod Jezus, sprejmi mojo dušo!“ Od vseh strani mečejo kamnje na njega. On pa poklekne in glasno kliče: „Gospod! ne šteji jim tega v greh!“ in umerje pod kamnjem.

1. Kdo je bil Štefan? — 2. Ktere posebne lastnosti je imel? — 3. Zakaj so ga preganjali? — 4. Kaj so ga tožili pri zboru? — 5. Kako se je Štefan zagovarjal? — 6. Kaj so tožniki in sodniki djali? — 7. Kaka se je zadnič Štefanu zgodila? — 8. Kaj je djal pred smertjo?

Kdor Jezusa bolj ljubi kot svoje življenje, je pravi njegov učenec in deležen božje milosti.

V Štefanu se nam očita mir in krepost dobre vesti. Častivreden stoji pred zborom. Obličje se mu sveti veselja, kakor angelju. Tako yeselo in serčno umerje dober kristjan, ki ima čisto vest. Štefan z [dušnim očesom nebo odperto vidi in na desnici božji Jezusa, za kterega gre ravno v smert. Umerje v molitvi, v veri in ljubezni, — on se zahvali za terpljenje, čuti, odpusti, moli, terpi in umerje — kot Jezus.

Bodimo tako dobri nasledniki Jezusovi, kakor je bil Štefan, in ljubimo tudi svoje sovražnike.

Odpusti, če je kdo razžalil te,
Sovražnikom bod' dober, Jezus tako če.

7.

Filip in dvornik iz Zamorskega.

Po Štefanovi smerti so bili tudi drugi učenci preganjani. Zato so se nekteri v druge mesta podali. Tudi diakon in ubožničar Filip pride v Samarijo, oznanjuje tam Jezusa in ozdravlja mnogo kruljevih in drugih bolnikov. Nekdaj se mu prikaže angelj Gospodov in mu reče: „Napravi se, in pojdi proti poldnevu na cesto, ki pelje od Jeruzalema skoz puščavo v Gaco.“ Filip gre in glej! pripelje se v lepem vozu imeniten zamorec, ki je bil najviši dvornik kraljice Kandace v zamorski deželi. Bil je v Jeruzalemu molit Boga in je spet domu potoval. Bral je v vozu preroka Izaija.

Ko Filip voz ugleda, mu pravi duh božji: „Pojdi in derži se tega voza.“ Filip hiti do tega voza in čuje, kako mož glasno tele besede bere: „Daroval se je po lastni volji; zavolj grehov mojega ljudstva terpel smert. Kakor gre jagnje v mesnico; tako se je dal on molcé v smert peljati, in kakor ovca pred strižcom molci, tako tudi on ne zine besedice!“

Filip ga ogovori in prijazno praša: „Ali tudi umeš, kar bereš?“ Dvornik se ozre, ostermi nad častivrednim možem, ki se je tako nenadama bližal, in odgovori: „Ah! kako bi umel, saj ga nimam človeka, ki bi mi to razložil.“ In prosi Filipa v kočijo prisedi. „Lepo te prosim — pravi — povej mi vendar, od koga prerok govori? Od sebe ali od koga drugega?“

Zdaj — ko je božja previdnost vse tako lepo napeljala, začne govoriti in mu oznanjati veselo novico od Jezusa, od kterega Izaija govori. Dvornik je verno poslušal, in ko sta po poti do neke reke prišla, je veselo zakriknil: „Glej vode! Ali me še kaj kerščenu bitu zaderžuje?“ Filip pravi: „Če iz celega serca veruješ, se lahko zgodi.“ Dvornik odreče: „Verujem, da je Jezus Kristus Sin božji!“ — in precej obstoji voz. Oba stopita vun, gresta do vode in Filip dvornika kersti. Ko je bil dvornik kerščen, duh božji Filipa precej proč pelje in dvornik ga ne vidi več. Na mah je bil Filip kot blisk zginil.

1. Kdo je bil Filip? — 2. Kako je prišel v Samarijo in kaj je tam počel? — 3. Zakaj je šel po poti, ki pelje skoz puščavo v Gazo? — 4. Kdo ga sreča? — 5. Kdo je bil zamorec? — 6. Odkod je prišel? Kaj je počel v vozu? — 7. Ktere besede ga je Filip brati slišal? — 8. Kako je prišlo, da se je ta zamorec dal kerstiti? — 9. Kaj se je s Filipom precej po kerstu zgodilo?

Da je Filip precej zginil, bilo je [zamorcu očitno znamenje, da mu ga je Bog poslal in hvaležen, solzen veselja se je peljal dalje, da bi oznanil svojemu rodu čudež božje milosti. — Glejte, kako čudno Bog pobožne in radovedne ljudi s svojo milostjo obdaruje.

Pobožen ino priden bodi —
Plaćilo pride ti povsodi.

Enej in Tabita.

Ko preganjanje odneha, je Peter vse te kraje obhodil. Tako pride tudi v Lido, mesto v Saronski dolini. Tukaj najde moža, Enej po imenu, ki je bil mertuden in že 8 let ni postelje zapustil. Kot ploh je ležal in vzdigovati in polagati so ga morali. Peter se mu bliža in prijazno pravi: „Enej, Jezus Kristus te ozdravi. Ustani in si sam posteljo postiljaj.“ Bolnik precej vstane in uka in hvali Jezusa. Vsi prebivavci so začeli v Gospoda verovati.

Ne daleč od Lide je stalo mesto Jope ob morju. Tukaj je živela učenka Tabita. Bila je velika dobrotnica ubogih in je mnogo dobrega storila. Ali ravno, ko je bil Peter v Lidi, je zbolela in umerla. Ko je bilo truplo že preoblečeno in v zgornico postavljeno, so zvedeli tamošni kristjani, da je Peter v Lidi. Pošljejo k njemu dva moža in ga lepo prosijo, naj precej k njim pride. Peter se berž napoti. Pridšega v Jope ga koj peljejo v hišo, kjer je mertva žena ležala.

Ko je Peter pred truplom stal, vse vdove pridejo iz mesta, ga obdajo in mu pokažejo oblačila, ktere jim je Tabita sama napravila.

Peter vsim reče: „Naj gredó ven.“ Poklekne in moli. Reče potem merliču: „Tabita, ustani!“ In ona spregleda, vidi Petra in se po koncu vsede. On pa ji podá roko in jo vzdigne, pokliče potem učence in žene, in jim pelje Tabito živo naproti: čudno veselje je bilo. Po vsem mestu se je od tega čudeža govorilo in mnogi se verovali v Boga. Peter je še več dni tam ostal in je stanoval pri nekem strojarju.

1. Kaj je storil Peter, ko je preganjanje jenjalo? — 2. Kako je prišel v Lido? — 3. Kdo je bil Enej? Kako dolgo je bil že bolan? — 3. Kakó ga je Peter ozdravil? — 5. Kdo je bila Tabita? — 6. Kje je živela? Kaj se je z njo zgodilo, ko je bil Peter v Lidi? — 7. Kak čudež je Peter storil? — 8. Kaj je ljudstvo djalo?

Kakor Jezus, so tudi aposteljni čudeže delali, da bi ljudje bolj v Jezusa verovali. Tudi mi lahko pripomoremo k veri in zveličanju, in to storimo, če molimo pridno za bližne, da bi jim nauki duhovnih dobro pomagali.

Tabita, kateri ni bilo treba, delati za živež, je rada delala za uboge. Ali ni lepše storila, kakor druge žene, ki te sebe lišpajo in ničesar drugega ne delajo?

Nesrečnemu pomagaj in ne prašaj še,
Če bo mu kdaj mogoče, ti poplačat' vse.

9.

Stotnik Korneli.

V mestu Cesareji je živel zlahten mož, po imenu Korneli. Bil je stotnik pri rimski vojski in, akoravno ajd, je vendar veroval v enega Boga, je pobožno in bogaboječe živel, je dajal rad in mnogo ubogim in je vedno molil. Enkrat ob treh popoldne, ko je ravno prav serčno molil, ugleda angelja vsega v svitlobi, ki se mu bliža in ga pri imenu kliče: „Korneli!“ — Stermé in plašno gleda in pravi: „Gospod! kaj hočeš?“ — Angelj odgovori: „Bog pomni tvoje molitve in tvojih milodarov. Pošlji v Jope po Petra. On naj ti pové, kaj imaš storiti. Stanuje pri Simonu kerznarju, kterege dom je ob morju.“ In angelj zgíne. Precej pošlje Korneli dva hlapca in bogaboječega vojščaka v Jope.

Drugega dne gre Peter v Jopi o poldne na streho neke hiše, ktera je bila po judovski navadi čisto ravna in ograjena. Ko tu moli, se zamakne in vidi velik pert se iz neba puščati. Na vseh štirih koncéh bil je z vervmi zvezan, in v njem je ležalo raznih živali, katerih je Judom jesti prepovedano. Trikrat čuje glas: „Na, vzemi in jej!“ Bog ga podučí, da so Mozesove postave zdaj ob veljavo, da se ne oskruni človek, če take živine je, da se toraj tudi sme pečati z ajdi, zakaj vsi narodi so namenjeni za keršanstvo. Ko je pert spet kvišku se vzdignil, se Peter zbudi in premišlja, kaj to pomeni, — kar poterkajo Korneljevi poslanci in prašajo, če je Peter tukaj. Sveti Duh pa pravi Petru: „Glej, trije prašajo po tebi. Idi doli in le pojdi ž njimi, zakaj jaz sem jih poslal.“ Peter vstane, gre doli, jih praša, kaj hočejo in ko zvé, kaj se je njihóvemu gospodu pripetilo, in ko ga poslanci prosijo, naj ž njimi gre, jih pokliče noter, jih pogostuje in prenoči. Drugi dan potuje ž njimi in dojde prihodnjega dne proti večeru v Cesarejo.

Korneli je o tem vso svojo žlahto in svoje prijatelje sklical, jim prikazen razodel in je težko že Petra pričakoval. Peter pride in Korneli mu že na dvorišču k nogam pade. Peter pa pravi: „Vstani, jaz sem le človek.“ — Zdaj pripoveduje Korneli, zakaj je ponj poslal. Peter pa oznanja celi družbi evangelje od Jezusa Kristusa, jim pravi od naukov, čudežev in bridkosti Jezusovih, od njegove smerti in od ustajenja, od spričb prerokov, razlaga jim vse to tako častivredno in lepo, da so vsi ginjeni poslušali. In ko je še govoril, pride sveti Duh čez vse: začnejo tuje jezike govoriti in velike dela hvaliti. Peter pa jih kersti v imenu Gospodovem, in še nekoliko dni pri njih ostane, da bi jih bolj podučil.

1. Kdo je bil Korneli? Kje je bil domá? — 2. Ktere Bogu dopadljive čednosti je imel? — 3. Ktera prikazen ga je pripravila, da je po Petra poslal? — 4. Kako je Bog Petra podučil, da so Mozesove postave ob veljavo? — 5. Kaj se še pripoveduje od Korneljevega spreobrnjenja?

Peter, ki je pred prihodom svetega Duha namesto Judeža Matija izvolil, ki je na binkoštni praznik evangelj prvi oznanoval in 3000 ljudi spreobrnil, Peter je tudi prvi, ki je ajda — Kornelja — kerščanski cerkvi pridružil. Tako je Peter povsod prvi izmed apostelnov.

Molitev te krepča, da živiš po božji volji,
In kdor rad tak živi, tud rad in pridno moli.

10.

Angelj reši Petra iz ječe.

Tudi kralj Herod je začel kristjane preganjati. Ukazal je Jakoba, Janezovega brata, z mečem umoriti. Ko je vidil, da je to Judom ušech bilo, da tudi Petra prijeti. Verže ga v ječo in ga misli po veliki noči umoriti. Čvetero straž, vsaka po štiri vojšake, je varovalo ječo. Kristjani pa so brez prenehanja zanj molili. Že je prišla zadnja noč pred strašnim dnevom, na kateri mu je bila smert namenjena. Peter je spal med dvema vojakoma, za ktera je bil z verigami privezan. Drugi vojaki so zunaj stali pred tremi durmi, ki so v ječo deržale, tako sta bila pri slednih vratih po dva vojščaka. In glej! nenadama stopi gospodov angelj pred Petra. Čudna svetloba se razlije po temni ječi. Angelj se Petra rahlo dotakne, ga zdrami in pravi: „Urno vstani!“ Peter vstane še nekoliko zaspan

in obé verigi pri tej priči padete ž njegovih rok. — Zdaj reče angelj: „Opasi se in obuj črevlje.“ Peter tako stori. Spet pravi angelj: „Ogerni se s plajšem in pojdi z menó.“ Peter ga ogerne in gre za njim. Ali vse se mu je zdelo, kot bi se mu senjalo.

Gresta memo straž prvih in drugih vrat in prideta do železnih duri. Zakaj ječa bila je zunaj mestnemu zidovju prizidana. Duri se same odpró in gresta v mesto. Angelj spremi Petra še po enih ulicah in zginе. Zdaj se Peter precej zavé, spozna cesto in tudi previdi, da ga je angelj rešil iz oblasti Herodove. Hvale poln gre do doma, kjer so se učenci zbirali. Akoravno je že zlo pozno bilo, so še bili vendarle skupej in so molili za Petra. Kar čujejo nekoga terkati. Dekla, po imenu Roda, gre vun in praša, kdo da je? Kar spozna po glasu Petra, in od samega veselja vrat odpreti pozabi. Berž priteče učencom povedat, da je Peter zunaj. Vsi so mislili, da se ženi meša. Ona pa je terdila, da je res Peter. Med tem pa je Peter zmirom bolj terkal. Več jih gre vun, odpro vrata in stermijo, da Peter pred njimi stoji. S slovesom ga peljejo v hišo. Peter jim pa migne z roko, naj molčijo in jim pripoveduje, kako ga je Bog čudno rešil iz ječe in je kmalo naprej šel iskat varnejega kraja.

Ko se dan napóči, so bili vojšaki neizrečeno žalostni. Ne more jim v misel, kam je Peter zibnil. Herod pa se je vjezil, je izpraševal vojšake in jih ostro kaznoval.

1. Zakaj je Herod Petra prijeti in zapreti dal? — 2. Kakó zlo so varovali Petra? — 3. Kaj so kristjani počenjali, ko je bil Peter vjet? — 4. Kako je bil Peter iz ječe rešen?

Tedajšni kristjani so neprenehoma za vjetega Petra molili. Tako imamo tudi mi² za cerkvenega poglavarja, papeža, vedno moliti, posebno kedar nanj nevarnosti pritiskajo.

Vidimo, kako je Bog angelja poslal, rešit svojega služabnika. Častite tedaj pridno in prosite za pomoč svojega angelja varha.

Upadlo mi ne bo sercé,
Zakaj moj Bog mi dobro če.

11.

Pavlovo spreobrnjenje.

Pavl, prej imenovan Savl, bil je hud sovražnik Jezusov in vsih kristjanov. Pregarjal jih je neusmiljeno. Še mladeneč se je vdeležil pri kamnjanju mučenika Štefana, ker je obleko varoval vsih, ki so ga kamnjali. Iz sovraštva do kristjanov je šel zadnjič k višim duhovnim, da mu dajo privoljenje, vse keršanske može in žene v Damasku poloviti in jih zvezane v Jeruzalem pripeljati. Že je bil na poti v Damask in blizo mesta. Kar ga naenkrat posebna luč z neba osveti. Bliščelo se mu je nebeške svitlobe in kot zadet od bliska se zverne na tla in glas z nebes mu reče: „Savl! Savl! zakaj me preganjaš?“ V hudih strahéh praša Pavl: „Gospod! kdo si?“ Glas odgovori: „Jaz sem Jezus, ktereга preganjaš.“ — Stermé in trepetaje kliče Pavl: „Gospod! kaj hočeš, da storim?“ — Gospod pa reče: „Vstani in pojdi v mesto: tam boš zvedil, kaj ti je storiti.“

Možje, ki so s Pavlom potovali, so krog njega stermeli. Tudi njim se je bliščelo prevelike svitlobe; čuli so tudi, da Pavl z nekom govori, ali vidili niso nikogar. Ko je Pavl pregledal, ni ničesar več vidil, zakaj čudne svitlobe je oslepel. Tovarši ga primejo za roko in ga peljejo v Damask, v hišo nekega moža, ki mu

je bilo ime Juda. Tukaj je ostal tri dni; ni vidil ničesar, ni pil, ni jedel, le molil je zmirom.

Čez tri dni pride Ananija, pobožen učenec Jezusov, k Pavlu. Bog mu je bil tako enkrat v sanjah zapovedal. Ananija mu položi roke na glavo in pravi: „Ljubi brat Savl, poglej me! Jezus, ki se ti je po poti prikazal, me pošilja, da spet spregledaš in prejmeš svetega Duha.“ Precej je zginilo nekaj izpred oči. Pavl je vidil in je spoznal Ananija, ktereга je v sanjah vidil, kako je roke nad-nj polagal in ga slepote rešil. — Pavl se je dal potem kerstiti, je začel spet jesti, se je okrepčal in je precej začel, očitno po Damasku božjo besedo oznanovati, da je Jezus križani res Sin božji.

1. Kdo je bil Pavl? Kako mu je poprej ime bilo? — 2. Kako se je že mladeneč vdeležil pri Štefanovem kamnanju? — 3. Zakaj je potoval v Damask? — 4. Kaj se mu je po cesti zgodilo? — 5. Kaj mu je prikazen napravila na očeh? — 6. Kje je v Damasku stanoval? Kako je tje prišel? — 7. Kakó se je čisto spreobernal, in kaj je precej počel?

Mladi Pavl bil je zapeljan. Gorel je ves za judovstvo? Zato je sv. evangelj overgel, brez da bi ga pregledal bil; — postal je preganjavec Jezusov. Menil je (v svoji nevednosti), da preganja sovražnike božje, če preganja otroke božje in njihne dobre dela razdira. — Overgel je vero, ktere poznal ni.

Kdor kaj novega le zato zaničuje, ker je novo, kdor se postavam cerkvenim ne vdaja, ker ravno jih ne pozná — tisti je ves podoben mlademu Pavlu.

Pavl in rojen kruljevec v Listri.

Pavl je od zdaj veliko krajev obhodil, da bi vsim narodom oznanoval sv. evangelje Kristusovo. Pride s Barnabom, svetim možem, v ajdovsko mesto Listra. Pavl oznanuje zbranemu ljudstvu pravega Boga in evangelje od Jezusa.

Med ljudstvom je sedel mož, ki je bil od rojstva kruljev, ki še nikdar ni na nogah stal, še manj pa hodil. Ta je Pavla prav pridno poslušal. Pavl ga zagleda, vidi, da veruje, in da se mu lahko pomaga. Glasno tedaj kliče: „Po koncu stopi na noge!“ Mož vstane in shodi. Ljudje to viditi, hrup zaženo: „Bogova sta se počlovečila in sta k nam doli prišla!“ Barnaba so si mislili Jupitra, Pavla pa Merkurja. Duhoven Jupitrov, čigar tempelj je blizo mesta stal, pripelje berž s cvetjem ovenčanih volov in jih hoče z ljudstvom vred aposteljnomo zaklati.

Pavl in Barnaba si obleko pretergata nad tako strašnim malikovavstvom, skočita med ljudi in kličeta: „Možje! kaj počenjate? Umerjoča človeka sva, kot ste vi. Le oznanujeva vam, da bi zapustili nečimerne svoje bogove in spoznali pravega živega Boga, ki je stvaril nebo in zemljo.“ Komej sta pripravila ljudi, da se jima božje časti skazovati zderže.

Komej pa je bilo ljudstvo mirno, pridejo Judi iz drugih krajev, kjer je Pavl že besedo božjo oznanoval, in podpihujejo ljudstvo tako dolgo, da je Pavla kamnjalo. Pavl pade ob tla, in obleži brez zaveda. Ljudje ga vlečejo iz mesta. Ko ga zvesti učenci žalostni obdajajo, Pavl precej ustane in gre ž njimi v mesto. Oni pa so se zlo veselili in stermeli, kako čudno včasih Bog svoje služabnike iz smertnih nevarnosti rešuje.

— Gresta čez nekoliko časa naprej in tudi po drugod še ustanovljata keršanskih sosesk.

1. Kako je Pavl v Listro prišel? — 2. Kdo ga je tje spremil? Kdo je bil Barnaba? — 3. Kaj je počel Pavl v Listri? — 4. Zakaj je ljudstvo jima htelo darovati? — 5. Kaj sta storila, da bi kaj takega ubranila? — 6. Zakaj je ljudstvo Pavla kamnjalo?

Bog varuje pobožnega. „Bog je naše upanje, naša moč in pomoč v naj večih zadregah. Toraj ne bojmo se, ko bi tudi svet na kose šel in gore se v sred morja potapljlale.“ Iz. 36. To resnico moramo povsod oznanovati in se ne smemo ljudi bati.

Bog dal nam je življenje v svoji milosti,
Zato nas bo tud' varoval nevarnosti.

13.

Pavl in Sila v ječi.

Nekdaj pride Pavl s Silatom, zvestim Jezusovim učencem v Filipe, poglavitno Macedonsko mesto, da bi oznanoval sv. evangelje. Pervo saboto gresta pred mestne vrata v shodnico. Vsedeta se in Pavl govori ženam, ki so bile zunaj shodnice zbrane. Ena izmed njih, ki je s škerlatom barantala in se imenovala Lidija, je bila posebno bogaboječa. Ko je Pavla čula, ji je Bog odperl serce: dala se je kerstiti s vso svojo družino in precej po kerstu je prosila Pavla in njegove tovarše, naj stanujejo v njeni hiši. In ker ni nehala prositi, so šli v njeno hišo.

Ali tudi v tem mestu so skor se vzdignili sovražniki zoper Pavla in Silata. Oba ju primejo in ju

peljejo pred višega sodnika. Vse ljudstvo se je spuntalo. Mestni predstojniki jima dajo oblačila sleči, ju bičati in kervava in ranjena v ječo odpeljati. Ječar ju verže v naj globokejšo ječo in ju oklene na nogah. Ob polnoči molita Pavl in Sila in molitev bila je uslišana. Akoravno ranjena in v strašnih bolečinah sta le čutila, da jima je neizrečeno sladko pri sercu. Začneta glasno Boga hvaliti, da so vsi vjetniki čuli. Na mah vstane hud potres, vse duri se odpró in vse železje se vjetnikom razspè. Ves prestrašen puhne ječar iz spanja, potegne meč in se hoče prebosti, ker je menil, da so mu vjetniki ušli. Pavl pa mu glasno kliče: „Ne stori si nič žalega, vsi smo še tukaj!“ Luč reče vpihati in v ječo prihití. Trepetaje pade Pavlu in Silatu k nogam, ju vun pelje in reče: „Ljuba gospoda! Kaj naj storim, da bom izveličan?“ Ona odgovorita: „Veruj v gospoda Jezusa, in zveličan boš ti in tvoj dom.“ — Potem oznanjata njemu in njegovim, ki so prihiteli božjo besedo. Ječar ju je pa še tisto uro po noči k sebi vzel, ju je peljal v svoje stanova-lišče in jima je ginjen opral kri in se je dal s svojimi vred kerstiti. Dal jima je tudi jesti in je bil z vsimi vesel, da je veroval v Boga. Ko so predstojniki zjutraj zvedili, da sta Pavl in Sila rimska državljana, so prišli sami in so ju prosili za odpusčenje, da so ju dali bičati: zakaj kaj takega se rimskemu državljanu ni smelo zgoditi. Prosili so tedaj še tudi aposteljna, naj zapustita mesto. Ona pa sta se iz ječe k Lidiji podala, in — ko sta potolažila tam mestjane, sta šla naprej, sta prišla v mesto Solun (Tesalonike) in druge mesta, in sta oznanovala povsod sv. evangelje.

1. S kom in zakaj je Pavl v Filipe prišel? — 2. S kom je tukaj najpred govoril, koga je pripravil h kerstu? —
3. Kaj se je še Pavlu v Filipi zgodilo? — 4. Zakaj je prišel v ječo? — 5. Kako so ljudstvo in predstojniki z aposteljnoma ravnali? — 6. Kakó sta se rešila iz ječe?

— 7. Kaj je nagnilo ječarja, da se je s svojimi tovarši kerstiti dal? — 8. Kaj so počeli predstojniki, ko so zvedeli, da sta oba rimska deržavljana? — 9. Kam sta se zdaj podala? — 10. Kaj sta po poti delala?

Prosi Boga, naj ti tako, kot Lidiji, serce odpre, kedar njegove besede poslušáš. Ali bi bilo prav bilo, ko bi bil Pavl iz ječe utekel? Kakó lepo plačuje Bog apostelnoma prestane bolečine! Poslal jima je čudež v ječo in dal jima je ječarja in vse njegove spokoriti. — Tako ti bo nekdaj vse, kar za Boga storiš in terpiš, lepo povernjeno.

Bodi zvest pri vsih rečéh,
In dobro delaj na vsih krajéh.

14.

Pavl v Atenah.

Na svojih apostoljskih hojah pride Pavl tudi v Atene, glavno mesto gerških dežel. Mesto je bilo čudno lepo; naj gorše hiše, lepi tempeljni in dragi stebri z mnogimi podobami so iz njega v nebó kipeli. Ko je Pavl po mestu hodil in malikovavstvo vidil, ga je to v dušo bolelo: skušal je, to mesto k pravemu Bogu spreobniti in je začel oznanovati evangelje od Jezusa in od ustajenja mertvih. Prišli so tudi k njemu nekteri modrijani, da se na učeno vižo ž njimi pogovorijo. Peljejo ga v areo pag, veliko sodnišče. Ondi mu rekó: „Ali se bo dalo zvediti, kakšen nov nauk oznanuješ?“ Pavl stopi v sredo zbirališča in pravi: „Možje Atenci! Vidim povsod, da bogove kaj v časti imate. Ko sem namreč pregledoval podobe vaših bogov, sem našel tudi oltar, na katerem je zapisano bilo: Neznanemu Bogu! — Tega Boga pa,

kterega častite, pa ne poznate, tega vam oznanujem. Bog, ki je svet in vse na svetu ustvaril, Bog, ki je gospod nebes in zemlje, ne stanuje v tempeljnih, ki jih je človek sozidal. Tudi s človeškimi rokami se njemu ne streže, kakor bi česa potreboval, ker On daje sapo in življenje. Ta Bog ni daleč od nas: zakaj v njem živimo, v njem se gibamo, v njem smo. On vsim ljudem oznanuje, naj vsi, naj povsod delajo pokoro, ker si je odločil dan, kterega bo sodil svet po možu, ki ga je k temu izvolil in od smerti zbudil.“

Doslej so vsi Pavla poslušali in so mu prav dajali. — Ko so pa čuli nekaj od vstajenja mertvih, so nekteri se začeli šaliti, drugi pa so djali: „O tam te bomo še drugokrat poslušali.“ — Tako je Pavl zmed njih šel. Nekteri pa so postali verni, med njimi Dionizi, imeniten svetovavec, in neka gosa, po imenu Damarida, ktero je Pavl kerstil in v kerščanstvu poterdil.

1. Kako je prišel Pavl v Atene? — 2. Zakaj bilo je to mesto imenitno? — 3. Kaj je sklenil Pavl, ko je hodil po mestu? — 4. Kakó jim je skušal oznanovati kerščanstvo? — 5. Kako je prišel v areopag? Kaj je areopag? — 6. Kako so ga poslušali? — 7. Kaj je učil? — 8. Nad čim so se nekteri šalili? Kaj so drugi pravili? — 9. Kdo je postal veren?

Če bi večkrat pomislili, da Bog, ki nam more pomagati — ni daleč od nas, da v njem živimo, se v njem gibamo, — kako veselo in mirno bi bilo naše serce!

Kjerkoli sem, kar počnem le,
Moj Bog, moj oče, gleda me.

Pavl v Korintu, Efezu in Troadi.

Iz Aten je šel Pavl v Korint. Tukaj najde Juda, po imenu Akvila, ki je perte delati znal. Njegova žena bila je Priscila. Ker je bil Pavl ravno tega dela, je pri njem v delo stopil in si tako skoz teden kruh služil. Vsako saboto pa je šel v shodnico, je oznanoval Judom in Gerkom križanega Jezusa in Akvila in Priscila sta bila prva, ki sta verovala. Razun nekterih Judov se je mnogo Gerkov h keršanstvu spreobrnilo. Pavl se je tukaj dolgo časa mudil in postavil veliko kerščansko občino.

Odtod je potoval v Efez, veliko mesto male Azije. Tukaj je preživel več mescov in mnogo čudežev storil. Clo njegove rute so pokladali na bolnike, da so ozdraveli. Ves Efez se je čudil in je častil aposteljna: Jezusovo ime je bilo povečevano. Mnogokteri, ki je začel verovati, je šel k spovedi. Kteri so praznoverne umetnosti uganjali, so prinesli svoje bukve in so jih očitno sožgali, akoravno so skor 50000 srebernikov veljale. — Tako čversto je rastla, tako krepka se je skazala božja beseda.

Od Efeza je prišel Pavl v Troado, malo mestice blizo tistega kraja, kjer je nekdam stala preslavna Troja. Tukaj je zbral neko nedeljo vse kristjane tega mesta v neki hiši in je praznoval ž njimi sveto večerjo. Hiša je bila lepo razsvitljena. Tukaj je govoril zbranim kristjanom, in ker je drugega dne odriniti mislil, je govoril zlo serčno do polnoči. — Nek mladeneč, po imenu Evtih, je sedel ob odpertem oknu, pa ga dremavec posili, omahne in tri nadstropja doli na ulice pade. Ko so sosedi to vidili, so glasno zavpili, in urno letijo doli, ali mladenča najdejo mertvega. Tudi Pavl hiti doli, se nagne čez mladenča, ga rahlo objame in reče

bližnim : „Ne skerbite se, — živ je!“ In res, mladenec je spet oživel in živega so ga spet v družno peljali in veseli so bili spet. — Pavl pa je dalje govoril, dokler se ni dan napočil. Potem je še nekoliko jedel in dalje odrinil.

1. Kam je potoval Pavl iz Atene? — 2. Kaj se pripoveduje od njegovega življenja v Korintu? — 3. Kteri so naj prej verovali? — 4. Zakaj je Pavl tukaj tako dolgo ostal? — 5. Kam je šel od tod? — 6. Kako je dokazal tukaj resnico Jezusovih nauk? — 7. Kako se vidi, da je beseda Gospodova lepo rastla? — 8. Kam je šel Pavl potem? — 9. Kaj se pripoveduje od Evtiha?

Pavl se je v Korintu od rokodela živil. Izveličar naš je tudi delal. Služiti si torej svoj kruh z delom, to je Bogu dopadljivo. Lenoba pa je greh in škoduje.

Če hočeš hudo premagati,
Nikdar ne smeš praznovati.

16.

Pavlovo slovo v Efezu od starašin in potovanje v Jeruzalem.

Potem je prišel Pavl tudi v Milet, mesto blizu Efeza. Ker je pa zlo hitel, da bi binkoštni praznik praznoval v Jeruzalemu, ni mogel več v Efez. Ali poslal je nekoliko ljudi tje in je poročil starašinam, naj pridejo v Milet. Ko so ti častivredni možje prišli, jim je govoril in povedal, da bo imel v Jeruzalemu mnogo terpeti in ga nihče od njih ne bo več vidil.

Prerokoval je, da bodo izmed njih se moške vzdignili, ki bodo trosili krive nauke in bodo mnogo učencov zapeljali. Priporoči jih Bogu in njegovi milosti, poklekne potem ob bregu morskem in moli z vsimi. Vsi so se jokali, se ga oklepali in ga poljubovali. In potem ga vsi na barko sprejmejo.

Ko je Pavl v Jeruzalem prišel, ga ugledajo neki Judi iz Azije. Kličejo ljudstvo skupej in kričejo: „Zgrabite ga! On je naj hujši sovražnik Izraelcom in clo ajde v tempelj vodi.“ — Zakaj vidili so ajda Trofima ž njim v mestu. Vsi tiščijo va-nj, ga vlečejo iz tempeljna in vrata zaklenejo. Vse mesto je bilo v hrupu. Ker so ga pa bili in hteli umoriti, je bilo to rimskemu vojaškemu polkovniku oznanjeno. Ta pride, ukaže Pavla v dve ketini vkleniti, in praša, kaj da je storil. Eni izmed ljudstva pa so to, drugi to upili. Torej ga je rekel na grad odpeljati, ker ni mogel zvedeti, pri čem da je.

Pavl prosi vodja, ali bi smel ljudstvu govoriti. Pa ko je začel od Jezusa govoriti, so bili Judi strašno razkačeni in vodja zapové, naj ga le peljejo v grad in naj ga tam bičajo. Pavl se da spoznati, da je Rimski državlján in zato ni bil bičan. Drugega dne skliče vodja judovski zbor in ukaže tudi Pavla pripeljati, da bi zvedil, kake tožbe bi kaj imeli zoper njega.

V prihodni noči se je Pavlu Gospod prikazal in je djal: Bodi stanoviten! kakor si v Jeruzalemu za mene pričeval, tako moraš tudi v Rimu storiti.“

1. Kako je prišel Pavl v Milet? Kje je to mesto? — 2. Koga je povabil v Milet? — 3. Kaj je starašinom govoril? — 4. Kaj jim je prerokoval? — 5. Kaj se mu je zgodilo, pridšemu v Jeruzalem? — 6. Zakaj so bili Judi tako razkačeni? — 7. Kdo ga je rešil pred ljudstvom? — 8. Kam ga je poslal polkovnik? Ali je bil Pavl bičan? Kaj je sklenil judovski zbor? — 9. Odkod je dobival prihodno noč svoje moči?

Kdor za Jezusa pričuje in ga stanovitno spoznava, temu pomaga in mu daje serčnost in moč. Povsod ga toraj spoznavajte, in ne bojte se ničesar.

Če te svet tud zapustí,
Bog ti zna pomagati.

17.

Pavl pred kraljem Agripam.

Vklenjenega pripeljejo Pavla v Cesarejo, da bi ga tamošni namestnik Fest izpraševal. Ravno tedaj pride kralj Agripa in njegova žena Berenica Festa obiskat. Fest mu pripoveduje od Pavla, in Agripa ga želi slišati. Fest ga ukaže pripeljati, in Agripa mu reče: „Dopuščeno ti je, za se govoriti.“ Pavl začne tedaj svoje življenje razlagati od svojih mladih nog, pripoveduje od prikazni na poti v Damask, ki ga je h keršanstvu primorala — in kako zdaj oznanuje Tistega, brez kterega ni izveličanja. Fest, ki svetih pisem in Jezusovega življenja ni poznal, je djal: „Pavl! ti nisi pri pameti. Modrost tvoja te je pripravila ob pamet!“ Pavl pa je djal: „Ne motim se, ampak govorim resnične in pametne besede. Kralj Agripa to vé, zakaj od teh reči mu ni ničesar skrito, ker se ni ničesar v kakem zemeljskem kotu zgodilo. — Ali veruješ v preroka, kralj Agripa? Vem da veruješ?“

Agripa odgovori: „Le še malo, in bi me pregovoril, kristjan biti.“ — Pavl pa pravi: „Pri Bogu si želím, da bi ne samo ti, ampak vsi, ki me slišijo, še dans taki kristjani postali, kot sem jaz.“

Ko Pavl izgovorí, vsi ustanejo, gredó na stran, se pogovarjajo in pravijo z enim glasom : „Ta človek ni nič smerti ali železja vrednega storil. Ko bi ne bil pred cesarja klical, bi ga lahko izpustili.“

1. Kam so odpeljali vjetega Pavla? — 2. Kdo je bil Fest? Kdo ga je prišel obiskat? — 3. Kakó se je Pavl zagovarjal? — 4. Kaj so poslušavci djali? — 5. Kako so se sodniki izgovorili?

Agripa ne uboga milosti, ki ga zveličanju bliža. O kakó bi se veselil večno, ko bi bil postal kristjan?

Posvetno mine; človek, spomni tega se.

Bo prišla smert, po njej pa sodba čaka te.

18.

Nevarna vožnja in rešitev pri otoku Malta.

Ker je bilo sklenjeno, da pojde Pavl v Rim k cesarju, ga izročijo z družimi vjetniki vred nekemu stotniku, Juli po imenu. Juli je Pavla prav dobro imel in mu je povsod na suho privolil, da je mogel svoje prijatelje obiskati. Med tem so brodarili okoli Ciperškega otoka, in po težavni vožnji pridejo zadnjič do otoka kretniškega. Ker je že pozno v jesen bilo in ker je bila vožnja zavoljo viharjev nevarna, jim Pavl svetuje, naj ostanejo čez zimo na Kreti. Ali barkador je hotel do Feniškega zaliva, in dobri Pavlov svet je bil zastonj. Odrinejo tedaj. Pa že prvi dan začne huda burja vihati, ki barko s silo naprej žene. Drugi dan še strašneje burja rujove. Nekoliko

vklade morajo v morje potopiti. Tretji dan je burja spet strašno divjala. Vsi so na preterge delali in skor vse že so pometali v valove. Burja je več dni terpela. Nebo je bilo vedno temno, ni bilo več rešitve upati.

Zdaj stopi Pavl med nje in pravi: „O moji ljubi! zakaj niste mojega sveta poslušali? Pa bodite serčni, nihče od nas ne bo zgubil življenja, — le barka se bo potopila. Zakaj to noč se mi je prikazal angelj narvišega Boga, katerim služim, in mi je rekel: „Ne boj se Pavl! moraš še do cesarja, in glej, Bog ti je vseh življenje na barki podaril. — Torej, ljubi moji, bodite serčni! jaz pa upam v Boga, da bo vse tako storil, kakor mi je obljubil. Ali morje nas mora gnati zdaj na drug otok.“

Med tim je štirnajsta noč prišla, kar so bili suho zapustili, in še vedno jih morje goni in meče. Zdaj se prikaže proti polnoči suhota. Vsi se serčno oveselé. Nekteri pa hočejo skrivaj uiti. Spustijo majhino barko v vodo in pravijo, da hočejo mačka zasaditi. Pa Pavl jih kmalo spregleda, kaj mislijo in pravi barkadorju: „Če ti ne ostanejo v barki, ne bote oteti.“ Hitro zdaj vojščaki vervi prerežejo; barkica pljusne v morje in valovi jo odnesó.

Proti jutru zbere Pavl vse, ki so bili na barki, 276 duš, in jim pravi: „Štirnajst dni je že, da ste skoraj brez jedí. Torej prosim vas, vžite kaj, tega je treba, da se ohranite. Ne bojte se, las na glavi se vam ne bo zgubil.“ S tim vzame kruh, se zahvali Bogu, ga odlomi kos in začne jesti. Vsi jedo in so spet veseli, in da barko še bolj polajšajo, pomečejo ves drugi živež v morje.

Ko se razdaní, se lepa dežela pred njimi razširja. Ali tuja jim je bila in neznana. Zasuknejo barko v morski zatok, ki se je pred njimi odperal. Pa zadenejo na pečevje, pod vodo skrito: Barka udari ob skale

in se na dvoje prekolje. Kakor bi bil vzidan, se je prednji kerm nataknil, zadnjega so pa valovi razbili. Zdaj izderó vojščaki meče in hočejo vse vjetnike pomoriti, da bi nihče ne ušel. Pa Juli, ki je Pavla hotel rešiti, jim ubrani to delo in zapové, naj vsi, ki znajo plavati, najprej v vodo poskačejo in se rešijo na suho, potem pa naj drugim pomagajo, se rešiti na deskah in kosih raztrešene barke. — Storiijo tako in vsi srečno pridejo na suho. Nobeden ni zgubil življenja, clo poškodoval se ni nihče, kakor je Pavl prerokoval. Ko so bili vsi na suhem, so še le zvedili, da je to bil otok Melita ali Malta.

1. Kdo je bil odločen, naj Pavla v Rim pripelje? — 2. Kako je Juli s Pavlom ravnal? — 3. Kaka nesreča je potnike zadela? — 4. Kdo jih je v sili tolašil? — 5. Kaj je prerokoval Pavl? — 6. Kako se je prerokovanje spolnilo? — 7. Kje so prišli na suho?

Kako lepo je Bog svojega služabnika Pavla pred vsimi drugimi poslalil. Bil je Pavl vsim božji prerok, svetovavec, tolašnik in rešnik.

Vari se hudobnih ljudi,
Da te njih tovarštvo ne pokazi.

19.

Pavl na otoku Malta in pot v Rim.

Ko so prišli na suho, so bili mokri; voda je currela po njih in zeblo jih je. Prebivavci na otoku so bili ajdi, pa so tujce prav dobro sprejeli. Peljejo jih na zaveten kraj, kjer so bili varni pred vetrom in

dežjem in tam si nanosijo derv, da si ogenj naredijo. Tudi Pavl nosi hosto. Ali v hosti je bil skrit gad, ki se zayoljo vročine kviško požene, ter se mu okoli roke ovije. Otočani to viditi, rekó med sebo: „Zares ubijavec mora biti ta človek, ki ga maščevanje ne pusti živeti: komaj je morju ušel, ga že strup morí.“ — Ali Pavl verže kačo v ogenj. Ljudje so pa mislili, da bo precej otekkel in umerl. Ali ker so dolgo čakali in mu nič žalega ni bilo, so misli spremenili in rekli, da je Bog.

Namestnik na otoku, Publij, povabi vse tujce na svoj dom, in jih tam tri dni prijazno gostuje. Ravno pa je bil njegov oče hudo merzliččen in grižev; in ni bilo več upati, da še kdaj vstane. Pavl gre k njemu, položi roko nanj in precej je ozdravel. Ko je bil ta čudež znan, so od vseh krajev ljudje nosili bolnike skupej in Pavl je vse ozdravil. In po celem otoku je bilo veliko veselje, in prebivavci so Pavla in tovarše častili, kar se je le dalo. Tako je Pavl tri mesce tam ostal, mnogo ljudi spreobernal in dosti dobrega storil. — Ko je čas prišel, da odrinejo, so prebivavci barko z vsim naložili, kar so le imeli in kar bi med vožnjo prav prišlo. Pavl in tovarši pridejo srečno v Sirakuze na sicilskem otoku, kjer so cel teden ostali. Od tod pridejo v Regijo, kalabriško mesto in potem v Puteoli. Potem potuje Pavl in nekoliko tovaršev v Rim. Mnogo kristjanov mu pride naproti. V Rimu ga izročé naj višemu vojskovodju, in ker ga je Juli dobro priporočil, si je smel v mestu svoje stanovanje sam poiskati. Le vojščaka mu dajo za stražo.

Sklical je pa Jude, in jih prepričeval od Jezusa iz Mozesa in prerokov od jutra do večera. Nekaj jih je verovalo, nekaj ne. In ker se niso v misli strinjali ter odhajali, je Pavl rekel: „Prav je sv. Duh našim očetu po Izaii preroku govoril, rekoč: Pojdi k

ljudstvu, in reci jim : z ušesi bote slišali, in ne umeli ; z očmi gledali, in ne spoznali, ker serce tega ljudstva je oterpnjeno. Znano vam toraj bodi, da je nevercom to zveličanje božje poslano, in oni bodo poslušali.“ Ko je to izgovoril, so od njega šli in velik prepir med seboj imeli. Pavl je pa celi dve leti ostal v svojem najetem stanovanji, je vse sprejemal, ki so k njemu hodili, in je učil z vso serčnostjo Gospoda Jezusa Kristusa.

Pavl je bil v Rimu spet prost, je potoval, obiskoval občine in se slednič spet v Rim verne, kjer mu je bila za cesarja Nerona leta 68 glava odsekana. Več ko 30 let apostelj, je umerl tisti dan kot Peter.

1. Kako so Maltničani tujce sprejeli? — 2. Kako je prišlo, da jim je Pavl precej za morivca in kmalo potem za Boga veljal? — 3. Kako si je Pavl prikupil namestnika in njegovo ljudstvo? — 4. Kako dolgo je tukaj ostal in kaj je delal? — 5. Kako je bil v Rimu sprejet? — 6. Kaj je storil, da bi ljudi Kristusu pridobil? — 7. Kaj se je zadnjič z aposteljnom zgodilo?

Brez števila nadlog, clo smert, je premagal Pavl, da bi prepričal ljudi, da Kristus po ljubezni in veri v človeških sercih kraljuje. Da se to pri nas zgodi, moramo radi nanj misliti, radi od njega čuti in brati, moramo premišljevati njegove besede, njegovo terpljenje in smert. Če se v tem vadiamo, ga bomo zmirom bolj spoznali in njegovo neizrečeno ljubezen, in na ti ljubezni do njega se bomo tako vterdili, da nas nič ne bo moglo od naukov in ljubezni Jezusove ločiti. — Bomo torej tudi vse radi storili, kar je Jezusu ljubo, da zadobimo večno srečo.

Boga ljubi čez ves svet,
Da boš zveličanim prištet.

Sveta cerkev Jezusova.

Aposteljni so se razšli, kakor jim je rekel Jezus, po vsem svetu in so Jezusov sveti nauk oznanovali. Gospod je bil ž njimi in jim je dal moč čudeže delati v njegovem imenu. Ozdravljali so bolnike, budili so clo mertve. Če so ljudje le kacega bolnika na cesto postavili, že senca aposteljna ga je ozdravila.

Za tega voljo so jih dobri ljudje zvesto poslušali, in so vero Jezusa Kristusa na-se jemali. Po Kristusu so se ti kristjani imenovali. Tako se je začela sveta družba vernih, ki ji keršanska cerkev pravimo, in je bolj in bolj rastla. Možje in žene, mladi in stari, ljudje visocega in nizkega stanu, Judje in ajdje so se ji pridruževali. Vera in ljubezen ste te duše z Jezusom in med seboj sklepale. Vsi so bili enega duha, v upanji veseli, v terpljenji poterpežljivi, in goreči v molitvi. Gospod je bil vedno med njimi, dasiravno le nevidama. Njegov sveti Duh jih je oživljal, da so mogli sveto živeti. Gospodovo oko je nad njimi čulo, Gospodova dobrotljiva roka jih spremljala. Svetega življenja jih je Gospod vadil, da bi od greha očiščeni vedno nedolžno in čisto živeli. Nezvestnike pa je včasi že na zemlji očitno kaznoval, da je s tem druge svaril.

Kjer je vstala kaka keršanska občina, so postavili apostoljni učenike, ki so sveto evangelje učili. Tako je šel nebeški nauk z božjo pomočjo po škofih in duhovnih od roda do roda in bo cvetel vse poslednje čase do konca sveta.

Nekteri prvih Jezusovih oznanovavcov so nekaj naukov zapisali in nam jih spisane zapustili, za kar se Bogu ne moremo dosti zahvaliti.

Matevž je spisal prvi evangeli t. j. povest od življenja, terpljenja in poveličanja Jezusovega. —

Drugi evangeli je pisal sveti Marka, zvest učenec svetega Petra. Luka, tovarš sv. Pavla, je spisal tretjega in sv. Janez, apostelj četrtega. — Sveti Luka nam je tudi spisano izročil apostoljsko djanje, t. j. kaj so aposteljni po prihodu sv. Duha delali in kako se jim je godilo.

Sv. Pavl je vernim kristjanom več listov pisal. Štirinajst jih še imamo. Eden je pisan vernim Rimljanom, dva Korinčanom, eden Galačanom, eden Efežanom, eden Filipljanom, eden Kološanom, dva Tesaloničanom, dva učencu Timoteju, eden Titu, eden Filemonu in eden Hebrejem.

Sv. Jakob je zapustil eden list, sv. Peter dva, sv. Janez apostelj tri, sv. Juda Tadej enega. — Sklene se pa sveto pismo s skrivnim razodenjem, ki ga je sv. Janez na Otoku Patmu imel in kterega je po božjem povelju zapisal.

1. Kako so aposteljni Jezusovo povelje spolnovali? — 2. Kaj jim je dal Gospod, da poterjujejo resnico svojih nauk? — 3. Kako se je rodila, kako je rastle sveta cerkev? — 4. Kaj so napravili aposteljni, da drugi tudi sv. evangeli zvedó? — 5. Ktere so bukve, pisma, listi, ki so jih pisali sveti aposteljni?

Jezus še živi in bo vekomaj živel med nami. Njegova je vsa oblast v nebesih in na zemlji. Verujte vanj, ljubite ga ves čas svojega življenja. Nosite in hranite njegov nauk v svojih srcih. Čislajte in spolnujte ga, kot pobožni otroci, da živite v čast Jezusovo in da ostanete vekomaj njegovi. Jezusov duh naj nas vodi po tem svetu v večno življenje. Amen.

Zvesto spolnuj, kar Bog uči,
Boš srečen na zemlji in v večnosti.

Obljubljena dežela

ali

Palestina,

**kakoršna je bila ob času, ko je Jezus živel,
in kakoršna je zdaj.**

V v o d.

Popis obljubljene dežele mora vsakemu kristjanu všečiti; zakaj ta dežela je domovina Jezusa Kristusa, našega Odrešenika in Izveličarja. Ta dežela se mora vsakemu gotovo tudi zdaj imenitna zdeti, ker vsak kraj, kjer je Odrešenik hodil, nas opominja kakega časa iz njegovega svetega življenja. Še zdaj se trudijo pobožni popotniki, vse kraje obiskati in žalostnega serca vse ure premisliti, ki jih je Jezus Kristus za naše odrešenje obhodil in prestal.

I. Kratka zgodovina.

1. Od naj starših časov do razdjanja mesta Jeruzalemskega.

Palestinska dežela se tudi imenuje sveta dežela, zato ker se je v nji največ čudežev zgodilo. V starih časih se ji je reklo Kanaan, ker so Kanaaniti

v njej stanovali. Abraham, Izak in Jakob, očetje Judov, so živeli tam kot tujci in Bog jim je obljubil, da bo ta dežela enkrat njim v last dana. To se je zgodilo čez 400 let, v katerem času so v Egiptu bili in se zelo namnožili. Mozes jih je peljal iz Egipta, in Jozva 40 let poznej v Kanaan, ktero deželo so od zdaj Izrael imenovali. Poznej je kraljestvo razpadlo na dvoje, v kraljestvo Juda in Izrael. Izrael so pokončali sovražniki in bilo je še potem kraljestvo Juda. Ali tudi to je padlo nekoliko stoletij poznej in je prišlo zadnjič pod rimsko cesarstvo. Jeruzalem, glavno mesto, se je imenovalo sperva Salem. Poznej so ga posedli Jebuziti, in ime mu je bilo Jebuzalem ali Jeruzalem. Kralj David je Jebuzite pregnal in njegov sin Salomon je sozidal po vsi zemlji sloveči tempelj. Za kralja Rehabeama je egiptovski Faraon Šišak mesto in tempelj opleni. Kaj takega se je zgodilo spet 150 let po Salomonovi smerti, za kralja Joaza. Sedemdeset let poznej je pripeljal asirski kralj Sanherib svojo vojsko pred mesto, in slednjič je mesto in kraljestvo padlo v oblast babilonskega kralja Nebukadnecarja, ki je vse razdjal in prebivavce v Babilon v sužnost odpeljal. — Sedemdeset let poznej jih izpusti spet kralj Cir domú, kjer so pod Cerobabelom mesto in tempelj spet sozidali. Oboje je osvojil si Aleksander veliki, kralj macedonski, po njegovi smerti pa Antioh Epifan, kralj sirski. — Od njegove grozovitosti so Jude rešili Makabejci. Poznej so si Rimljani podvergli mesto in deželo pod Pompejem, in so postavili Heroda za kralja. — Ko Judi Mesija svojega niso spoznali, so se spuntali, in Rimljani jih pridejo kaznovat. Tit — poznej cesar v Rimu — je razdjal mesto, je peljal ljudstvo v sužnost — in odsihmal ni več samosvojega judovskega naroda na svetu.

2. *Od sozidanja novega Jeruzalema do zdaj.*

Sto let poznej cesar Hadrijan Jeruzalem razdé in si na Golgati drugo mesto pozida, po imenu Elja Kapitolina. — Cesar Konstantin da mestu spet prejšno imé, sozida več cerkev in med tem tudi cerkev svetega groba. — Cesar Julijan je htel sicer staro mesto spet pozidati, vkljub prerokovanju Kristusovemu „da ne ostane kamen na kamnu“, ali ravno on je prerokovanje spolnil. Dal je ostalo kamenje v stran spraviti, da bi zidovje vtemeljil. Ali plamen je švigal izpod zemlje in potresi so motili delavce neprenehoma. Leta 614 po Kristusovem rojstvu si je novo mesto Jeruzalemsko osvojil perzijanski kralj Kozroj in ga je razdjal, 629 so ga spet dobili Bizantinci. Bizantincom pa ga je vzel Kalif Omar leta 636 in odsihmal do 1099 je ostalo mesto v saracenski oblasti. 1099 so ga predobili križanci, ktere je vodil Bogomir Builion, in odzdaj so kristjani vladali do 1188, kterege leta je pa mogočni Saladin križance premagal. — Leta 1242 se je Jeruzalema pooblastil egiptovski sultan Nehimedin in 1517 Turki za sultana Selima, in Turkom je ostalo sveto mesto do zdaj; le za kratek čas si ga je bil osvojil kralj Mehemed Ali v Egiptu.

II. Kratek popis Palestine.

1. *Imé, meje, velikost in prebivavci.*

a) Imé. Sperva se je imenovala palestinska dežela Kanaan, potem Izrael, potem obljubljena dežela, Judeja, Palestina, slednjič sveta dežela.

b) Meje in velikost. Dežela je v Azii in meji proti severni strani na Sirijo, proti izhodni na bašalik Damaški in kamnito Arabijo; na južno stran se derži velike arabske puščave; na zahodno pa Fe-

nicije in srednjega morja. — Dežela se razprostira od Dana (na severju) do Bersebe (na jugu); za kralja Salomona pa se je na severo-izhodno stran do Tapsaka na Evfratu ob meji Mesopotamije in na južno stran do Elata ob rudečem morju poleg sirske puščave raztegala. O Jezusovem času se je širila dežela spet od Dana do Bersebe, 36 nemških milj v dolgosti, 18 do 20 milj pa v širokosti. Obsegala je tedaj 480—500 milj.

c) Prebivavci. Ob času Kristusovem štela je dežela kakih 5 milijonov ljudi, kar je bilo zelo veliko. Bog je pa tudi ti deželi čudno rodovitnost podelil. Dan današnji pa ni prebivavcov veliko več kot pol milijona.

2. Gore, ravnine in doline.

a) Gore. Proti severju je gora Libanon in Antilibanon, kjer so rasle slavne visoke cedre. — Na izhodnem bregu Jordanovem je gorovje Gileadsko, Abarimsko in gora Nebo, na kateri je Mozes umrl. Ob morju na severno stran je Karmelsko gorovje in 6 ur odtod hrib Tabor. Med Karmelom in Jeruzalemom je gorovje Efrajmsko, hrib Garicim, kjer so Samaritani imeli svoj tempelj, potem gore Ebal, Silo in Karantanja. — Judovsko gorovje se vleče od južne Jeruzalemske plati do Idumeje. Naj bolj slovi oljska gora, kjer je Jezus pogosto bival, v Gecemani molil in od srednjega verha v nebo se povzdignil.

b) Ravnine. Ravnina ob obeh stranéh reke Jordana je 25 ur dolga, potem ravnina Esdrelon od Karmela do Jordana, 12 ur dolga in 5 ur široka. Še rodi ta kos zemlje vino, žito, olje in žlahtno sadje. — Ob srednjem morju se širi lepa ravnina, 40 ur od Karmela do Gaze, ki se deli v Saronsko in Sefelsko.

c) Doline. Kidronska dolina in Jozafat med Jeruzalemom in oljsko goro. — Druge manj znane doline so hinonska, refaimska in eskolska.

3. *Gozdi, puščave in votline.*

a) Gozdi. V starejih časih bilo jih je še nekaj gozdov; pa hude vojske in divji sovražniki so jih skor vse pokončali. Naj slavnejši so bili: cederni, borovni in smrečni gozdi na Libanu, hrastovje na Bazanu, gozdi Karmelski, palme pri mestu Jerihu in hosta na Efrajmu.

b) Puščave. Znane so puščave judovska pri Tekoa, dve uri od Betlehema; potem puščave Engesdi, Sif in Mavu. Puščava Karantanska blizo Jerihe, kjer je bil Jezus skušan, je zelo nevarna zaradi razbojnikov.

c) Votline. Votlin je brez števila po deželi. Naj več jih je v gorovju Antilibanonskem, Karmelskem, Efrajskem in Judovskem. Pri Hebronu so naj večje in naj bolj imenitne. Votlina Aduklamska, na izhodno plat od Betlehema.

4. *Vode.*

a) Morja in jezera. Sredno morje šumi poleg cele zahodne meje in je zelo pripravno za kupčijstvo. Le zahodni vetrovi so tam zelo nevarni. — Mrtvo morje, v kterega se izliva reka Jordan, se širi na jugo-izhodno stran od Jeruzalema, je 14 milj dolgo in 3 milje široko. — V tem morju ne najdeš ne ribice, ne kake druge žive živalice. Voda je gosta, grenka in slana, in vse, kar v njo pade, dobi slano skorjo. — Nekdaj bilo je to jezero prijetna dolina, imenovana Sidim, kjer so stale mesta Sodoma in Gomora, Adama, Zabojim in Zoar, ktere je požgal ogenj iz nebes in pogreznile so se z dolino vred, in Jordan je vse z vodo napolnil.

Bolj proti severju leži jezero Genezaret ali morje Galilejsko, imenovano tudi jezero Tiberjas. Dolgo je 4 milje in široko dve milj. Voda je čista in polna rib. Mnogokrat se je Jezus po njem vozil. V tem jezeru je tudi Jezus po valovih prišel do svojih učencov na barki in je storil, da je Peter toliko rib vlovil. Okoli jezera so se vzdigale lepe mesta Kaparnaum, Becaıda, Tiberja, Gamala, Hipos i. t. d. — Jezero Merom je bolj proti severju, je dolgo eno miljo in široko pol milje.

b) Reke in potoki. Jordan je edina imenitna reka. Izvira v antilibanonskem gorovju, teče skoz jezera Merom in Genezaret in se izliva v mrtvo morje. V ti reki je kerščeval Janez in je tudi Jezusa kerstil pri Betabari. Druge reke in potoki so: Hieromar, Jabok, Arnon, potok Kidron, čez katerega je šel Jezus v noči svojega terpljenja, potok Enon, Belus, Dafna, Kaparnam, Korzej, Kana, Jarkon, Eškor in Bezor.

Naj imenitniši vrelci in studenci so bili: Studenec Siloa, na jugo-izhodno plat od Jeruzalema, je še danes čist. Voda je napeljana v Siloaški vodnjak, kjer se je umival rojeni slepec in je sprevidil. — Vrelec Betez da, blizo Jeruzalema, je takal svojo vodo v velik vodnjak, okoli katerega so se sprehajali bolniki. Vodnjak pa je zdaj prazen, 120 stopinj dolg in 40 stopinj širok, globok pa tri stopinje. — Vroče toplice, Amahus imenovane, blizo jezera Genezaret, so še zdaj. — Toplice Kaliroje, blizo mertvega morja, in pa Amata, blizo jezera Genezaret, bile so žveplene. — Jakobov studenec blizo Sihama, katerega je dal Jakob izkopati, je zdaj zasut.

5. Zrak in vreme, rodovitnost in nadloge.

a) Nebo. Vreme je prijetno brez mraza; tudi ni tako premenljivo, kakor pri nas. Le po letu so noči hladne. Tam ne poznajo družega, kot leto in zimo.

Leto, od maja do oktobra, je zelo vroče, zima pa, od novembra do aprila, ni odveč ostra in naj prijetniši čas. Po letu ne vidiš nikdar še meglice ne do srede septembra, v katerih dneh zgodni dež pada, ki je potreben za obdelovanje polja. Pozni dež pada ob začetku marca, in tedaj začne tudi žito zoriti. Žetev pa je v sredi mesca aprila. V dolinah je tudi decembra in januarja prav toplo in v tem času se hude vremena, toča, potopi radi verstijo. Vse zelí in rože cvetó po zimi; zakaj po letu je tako vroče, da se vse posmódi in le gosta rosa še nekoliko rastlin obvarje, vse drugo pa se posuší.

b) **R o d o v i t n o s t.** Palestina bila je do Jezusovega prihoda zelo bogata. Gore so bile do verha obdelane, travnike in polja so močili vodotoki. Žito je rodilo po šestdeset tudi po stokrat več, kakor si sejal, — posebno pšenica in ječmen. Rastlo je tudi proso, bob, grah, leča, ženef, janež, kumna, konoplje i. t. d. Tudi sadje je dobro rodilo. Vsako sadje, katero pri nas raste, je raslo tam, verh tega pa še smokve, pomaranče i. t. d. Še zdaj se limone najdejo, visoke, kot naš hrast; in divja smokva tako koščate veje poganja, da se pod njo lahko trideset vojščakov s konji in kamelami vred hladí. Oljka je posebno in znana nosila je sadje, kot golobje jajca. Tudi palme so lepo cvetele. Posebno pa so vina dosti pridelovali. Terta je včasih po trikrat rodila, in je bila posebno žlahna v dolinah Sorek, Eškol in Engedi; v tih krajih je grozd včasih vagal po 12 in 14 liber in jagode so bile tako debele, kot drobna breskva. Še zdaj se nahaja tam grozdje po vatlu dolgo, ktereга morajo na kolih nositi. — Rudeče vino bilo je najbolje. — Ali tudi živine je bilo dosti. Redili so ovce in koze, in kozja koža je bila mesto čutare za vino. Govedina je dajala mleka in sira v obilnosti. Tudi oslov, konj in kamel ni manjkalo. — Kuretine so imeli

skor preveč, ali gosi in rac niso poznali, — bolj pa divjačino. Rib je bilo mnogo v srednjem in v jezeru Genezarskem. Bcele so znašale med v votlinah in so bile jako hude.

c) *Nadlog e.* Nadlog je dežela vendar dosti terpeti imela. Potres je vstajal pogosto. Znan je bil verh tega čudno vroči veter Samum, ki je pihal iz arabske puščave in je po žveplu smerdel: če ga je kdo dihal, je lahko — kot zdaj še — umerl. — Strašne so bile tudi vremena in toče: večkrat se je pretergal kak oblak, večkrat so pritisnile kobilice, včasi pa ni bilo ob pravem času zgodnjega in poznega dežja. — Naj huje pa so bile gobe, grozna in gnjusna bolezen. Včasih je še prišla kuga in je strašno ljudi pobirala.

6. *Razdeljenje dežele.*

Dežela je razpadala, — ko so Izraelci vanjo prišli — v dvanajst okrajin, ker je bilo dvanajst rodov: Aser, Sebulon, Manase, Dan, Nevtali, Izažar, Efrajm, Benjamin, Juda, Simeon, Gad in Ruben. — Rod Levi je imel po celi deželi 49 mest. Ko so se Judje iz babilonske sužnosti vernili, se je delila dežela na dve plati: Jordan jo je delil na zahodno in izhodno stran. — Zahodna plat je obsegala Galilejo, Samarijo in Judejo; izhodna pa Perejo, ki se je delila med dva kneza Filipa in Heroda Antipa.

I. *Galileja.*

Galileja je severni kos dežele in je mejila proti severni strani na Fenicijo in Libansko gorovje, (zdaj meji na Sirijo), proti izhodni na Jordan, proti južni na Samarijo in proti zahodni na srednje morje. Delila se je v zgornjo in spodnjo Galilejo, je bila deset milj dolga in osem milj široka. — Zemlja je bila zlo rodovitna. Kraj ob jezeru Genezaret bil je kot cveteč

vert. Mnogo mest, trgov in vasí je stalo v tem lepem kraja. In ta lepi kos dežele bil je dom našega Izveličarja in tukaj je Jezus tudi začel učiti.

Imenitni kraji. Naj imenitniše mesta so :

1. Diocezareja, nekdanj glavno galilejsko mesto, lepo in terdno : zdaj se imenuje Sefuri in je le vas.

2. Kana, terg, kjer je Jezus vodo v vino spremenil, zdaj Kezer-Kena.

3. Nacaret, nekdanj prijazno mestice, dve uri od Kane, stoji o podnožju zlo skalovitega hriba v lepi dolini. Tam so Jezusovi stariši prebivali in tudi Jezus do tridesetega leta. Zdaj se imenuje ta kraj Nascera in je tudi mesto ob pečovju, pa nekoliko niže. Zdaj je v tem mestu tudi frančiškansk samostan, obdan z zidovjem in tako prostoren, da lahko 1000 ljudi v njem prebiva. Pod oltarjem cerkvenim je votlina čistega spočetja. Od stropa v votlini visi graniten kamen. Za votlino se kaže kraj, kjer je stala hišica prečiste device, — in studenec, pri katerem se ji je prikazal angelj Gabriel. Še obiskujejo kristjani delavnico Jožefovo, kjer zdaj kapelica stoji, — in hišo Izveličarjevo, v kateri stoji okrogla kamnitna miza, pri kateri je z aposteljni jedil. Shodnica, kjer je nekdanj učil, je zdaj gerška cerkev. Kaže se ti tudi stermo pečovje, čez katero so ga Nacareni suniti hteli, kjer je učence podučeval.

4. Najm, mestice ob potoku Kišon, 2 1/2 ure zvonaj Nacareta, kjer je Jezus udovi sina od smerti zbudil.

5. Endor, terg blizo Jordana.

6. Kapernaum je bilo veliko, bogato mesto poleg jezera Genezaret. Tukaj je Jezus po navadi živel, tukaj je delal čudeže; zdaj je tam borna vas Tel-hom.

7. Becajda, vas pri jezeru Genezaret, Petrov rojstni kraj. Na izhodnem bregovju je bil drugi kraj,

tudi Becajda imenovan, ki je imel pa še priimek Juljas.

8. Tiberiada, veliko mesto. Sozidal ga je Herod Antipa ob bregu jezera Genezarskega. Tukaj bila je hiša aposteljna Petra, od ktere je veslal na čolnu po vodi in enkrat po Jezusovi volji toliko rib vjel! — Zdaj je mestu ime Tabarija in na mestu Petrove hiše stoji zdaj cerkvice. — Tudi toplice — eno miljo od tod — so še.

9. Scitopol, mesto južne Galileje na obéh stranéh Jordana, imenovano tudi Becon, zdaj Bisan.

10. Ptolomé ali Aka, mesto ob srednjem morju, na severni plati Karmelskih gor. — Zdaj mu pravijo Aker, in mesto današnje je dobro uterjeno in šteje 6000 prebivavcov.

11. Dor, mestice ob morju, zdaj Tentura, skor razvaline z zalivom.

II. Samarija.

Ta dežela imá svoje ime po glavnem mestu enacega imena. Proti severju se je vezala z Galilejo, proti zahodu in jugu z Judejo in proti vzhodu je bila reka Jordan naravna meja. Bila je pa ta dežela ravno tako rodovitna kakor Galileja.

Imenitni kraji. Mesta so bile:

1. Samarija, tudi Sebaste imenovana, 10 milj od Jeruzalema in svoje dni prestolno mesto izraelskih kraljev. Sedaj je tega slovečega mesta samo revna vas.

2. Sihem ali Sihar, med gorama Ebal in Garicim, osem milj od Jeruzalema. Tu je bival Jakop s svojo družino. Blizo mesta je Jakopov vodnjak, ob katerem je Jezus s Samaritanko govoril. Zdaj se pravi temu kraju Naplus.

3. Isrel, pred Ezdrelon, je bilo dosti imenitno mesto v naj rodovitniši dolini.

4. Tirza, najstarše mesto izraelskega kraljestva.

5. Gineja in Enon, dve manjši mestici.

III. Judeja.

Ta dežela je dobila svoje ime po rodu Juda. Proti severju je bila Samarija, proti vzhodu reka Jordan in mertvo morje, proti jugu peščena Arabija in Egipt, proti zahodu pa sredozemno morje. Južni kos te dežele je bil tudi znan po imenu Idumeja. Bila je ta dežela 22 milj dolga in 13 milj široka, zelo gorata in polna podzemnih votlin. Bila je tudi bogata z lepimi in kaj plodnimi planjavami in dolinami.

Imenitni kraji. Mesta so bile :

1. Jeruzalem ali Salem, glavno mesto cele Palestine, nekdam ob treh hribih zidano. Jeruzalem je bila močna terdnjava z močnim zidovjem. Dve uri hodá je bilo okoli mesta. Prebivavcov je imelo blizo 150000 duš, ob velicih praznikih pa je navadno vanj privrelo blizo milijon ljudi. Današnje dni pa je mesto veliko manjše in šteje komaj 21000 prebivavcov.

Naj imenitnisi kraji v mestu so:

Gora Zion na južni strani mesta. Mnogi spominki, ki jih je gora nosila, so skoraj vsi zginili. Tu je bila hiša Davidova in pa sveta obednica, kjer je Kristus poslednjo večerjo obhajal. Zdaj je ondi turška mošeja; tudi se nahaja tam franciškanski samostan sv. Zveličarja.

Cerkev sv. groba, ki je zidana na gori Kalvarii. V sredi obširnega poslopja, ravno pod kupljo, stoji kapela božjega groba. Vhod v grob je na

vzhodni strani kapele. V prvem večem predalu stoji z belim marbeljnom prevlečen kamen po koncu, o katerem pravijo, da je angelj na njem sedel, ko se je o zori pobožnim ženam prikazal. Iz prvega predala se pride skoz majhen in ozek predor v drugega manjšega, v katerem je božji grob, ves z belim marbeljnom prevlečen in okinčan. V tem predalu, ki je pa tako majhen, kakor pravijo naš čast. prošt M. Verne, da razun mašnika komaj še štiri osebe v njem klečé, se berejo na grobu svete maše. — Ta cerkev je lepo okinčana, sem ter tje močno pozlačena, in sto in sto lepih srebernih ali posreberjenih svetilnic visi od verha cerkve na vseh stranéh. Dolga je 120 sežnjev, 70 sežnjev pa široka in ima tri velike kuplje. — Ta cerkev obsega tudi mesto, kjer je bil Jezus Kristus križan. Posebna kapelica je tam, ki ima dva predala. V desnem predalu je pod oltarjem siv marbeljnat križ in kaže mesto, kjer je bil Jezus na križ razpet; v levem predalu se pa kaže jama, v kateri je stal sv. križ.

Na gori Moria, kjer je stal Salomonov tempelj, je zdaj lepa turška mošeja.

Pot bolečin je posebno imeniten zató, ker je naš Izveličar po njem šel v smert za človeštvo. Začne se pri Pilatovem poslopju; kakih 120 stopinj odtod je kraj, kjer je Marija ugledala Jezusa, ko je križ nesel. Stoji tam cerkvica. 50 stopinj dalej se cesta oberne od zahoda proti jugu in tam se kaže kraj, kjer je Simon Cirenski križ zadel. Blizo pa je kraj, kjer je Gospod jokajoče žene tolažil. Cesta se potem oberne spet proti zahodu in kakih 120 stopinj od tam, kjer se pervokrat zavije, stoji hiša Veronikina. Spet 100 stopinj odtod začne se Kalvarska gora. Odtod pa do kraja, kjer je bil Jezus križan, je še blizo 200 stopinj. Cel pot je torej dolg 200 stopinj. Povsod, kjer je bil po poti padel, stojé stebri

z latinskimi napisi. — Drugi imenitni kraji v mestu so: 1. Hiša bogatega zapravljivca na cesti težav; 2. Hiša sv. Ane, zdaj same podertije; 3. Hiša Simeona farizeja, zdaj revna cerkev; 5. Ječa sv. Petra, zdaj staro, razpadlo zidovje; 6. Hiša Marije, matere Janeza Marka, zdaj uboga cerkev; 7. Hiša Cebedejeva, zdaj gerška cerkev; 8. Vodnjak Betezda.

Zunaj mesta: Studenec Siloa, kjer je slepec spregledal; 2. Kraj, kjer so sv. Štefana kamnjali; 3. Grobi kralja Jozafata, preroka Caharija in Davidovega sina Absalona.

Na bližnji oljski gori: 1. Grobi sv. device Marije in sv. Jožefa, Joahima in sv. Ane. 2. Vert Gecemane. 3. Votlina, kjer je Jezus kervavi pot potil. 4. Kraj, kjer se je Jezus v nebo vzdignil.

2. Betanija, terg, majhno uro od Jeruzalema, kjer je Jezus Lazarja obudil. Lazarjev grob je votlina, 26 stopinj globoka in pripravna za božjo službo. V bližnji vasi Abutis se kaže hiša Marije Magdalene.

3. Betfage, terg na oljski gori. Tukaj je Jezus zasedel oslico o svoji ježi v Jeruzalem.

4. Betlehem, mestice, dve dobri uri od Jeruzalema proti jugu, v rodovitni dolini. Imenovalo se je mesto Davidovo, ker je bil tukaj David rojen. Tu se je pa tudi rodil naš Izveličar v neki votlini, nad katero je cesarica Helena lepo cerkev sozidati dala. Tam je zdaj frančiškansk samostan. Iz cerkve peljete dve stopnici doli v votlino, ki je $37\frac{1}{2}$ črevljev dolga, 11 črevljev in 9 pavcov široka. Rojstni kraj je na izhodni strani. Na tleh se sveti sreberna zvezda, malo odtod pa se kažejo jaslice. Po drugih stopnicah se pride do oltarja Jožefovega in do oltarja nedolžnih otročičev, pod katerim je neki še druga zaklenjena votlina, ki shrani kosti nedolžnih otročič. Odtod se pride v kapelo

sv. Hieronima, kjer je živel; blizo je njegov grob. Nedaleč so tudi grobi sv. Evzebija in sv. Pavla in Evstahija. — Današni Betlehem je med dvema gricema. Dolina je lepa, dobro obdelana in šteje 2000 ljudi, večidel kristjanov.

5. Hebron, 7 ur od Jeruzalema proti jugu, staro mesto. Tukaj je živel Abraham, in tukaj je tudi pokopan poleg Izaka, Sare, Rebeke in Jakoba. — Današnje dni mesto močno na kup leze. Ima 5 vrat, nekoliko mošej in cerkev. Le Turki in Judi v njem prebivajo. Okoli pa je prelep kraj. Mestu se pravi zdaj Kalil.

6. Juta, blizo Hebrona, nekdanje mesto duhovno in prebivališče Caharijevo in Elizabetino.

7. Berzeba na arabski meji.

8. Jeriho, imenitno mesto, 9 ur od Jeruzalema; $1\frac{1}{2}$ ure je bilo okoli hodá. Herod ga je olepšal. Tukaj je Jezus več čudežev storil. — Zdaj je tam vas Riha.

9. Efrajm v Efrajskem gorovju, 4 ure od Jeruzalema proti severju.

10. Galgala, 2 uri od Jerihe.

11. Engedi, mestice pri mertyem morju, ima mnogo dišečih zelišč.

12. Cesareja, veliko mesto ob morju, 18 milj od Jeruzalema. V njem so prebivali namestniki in rimski vojšaki. Herod ga je lepo pozidal. Zdaj mu je ime Kizarja in je skorej popolnoma razpadlo. Nekoliko zidovja in vrat še stoji.

13. Jope, tudi ob morju. Ima zaliv, je 8 ur od Jeruzalema. Zdaj je mestu ime Jafa in je močna terdnjava.

14. Lida ali Diospol, mestice.

15. Mesta: Ekron, Gad, Askalon, Asdod, Gaza, Rafija, Imnija, Arimatija (zdaj Ramla), Silo, Betel i. t. d.

IV. Pereja.

Ta kos je obsegal deželo na izhodnem Jordanu do arabske puščave in ime mu je bilo v starih časih Gilead. Mejil je proti severju na gorovje Antilibanon, proti izhodu na goro Gilead in arabsko puščavo, proti jugu na Moabite, proti vzhodu je bila reka Jordan. Dežela bila je zelo rodovitna; proti severju je za Kristusa gospodaril Filip, proti jugu Herod Antipa.

A. V deželi Filipovi so bili najimenitniši kraji :

1. Dan, blizo vrelca Jordanovega, zdaj vas Panjas.

2. Becajda, na severnem bregovju Genezarskega jezera.

3. Gorazan, zdaj Garazim, uboga vas.

4. Magdala, mestice ob jezeru Genezaret s terdnjavo.

5. Gadara, tudi Gergaza imenovana. Blizo je zdrava voda.

6. Jabes Gilead, kjer je Savi pobil Amonite. Ne ve se, kje je ta kraj.

7. Gamala, za Kristusovega časa veliko mesto na vzhodni strani Genezarskega jezera. Še zdaj se vidijo tam čudno lepe razvaline od tempeljnov, stebrov, gledališč, grobov i. t. d. Cesar Vespazijan je to mesto razdjal, ime je pa ostalo.

B. V deželi Heroda Antipa so sledeče mesta :

1. Pella, mestice ob Jaboku. Tukaj sem so se kristjani rešili, ko je Jeruzalem padel. Zdaj je vas in ime je ostalo.

2. Betabara, vštrit Jerihe. Tukaj je sv. Janez kerščeval.

3. Mahara, 3 ure od mertvega morja proti severju, nekdanj močna terdnjava. Blizo bil je lepi

grad Herodjum. Tu je bil sveti Janez vjet in ob glavo djan.

4. Geraza, nekđaj Gagaza in Djeraz, prav lepo in zamožno mesto. Zdaj ga ni družega, kot same razvaline. Stalo je mesto med dvema gričema in je bilo eno miljo dolgo. Še zdaj se čudi potnik, če pregleduje razvaline. Druge mesta so bile: Namot, Hesbon, Bezer, Kirjatajm, Debir, i. t. d.

Dostavek.

Kratek popis družih v sv. pismu pogosto imenovanih dežel.

1. Fenicija je bila bogata in zavoljo svoje kupčije posebno sloveča dežela med sredozemnim morjem in Libanom. Mnogo lepih iznajdb so nam Feničani zapustili; njih ladje so jadrale skorej po vseh tedaj znanih morjih. Naj imenitniše mesta so bile: Tirus in Sidon. Tudi naš Izveličar je obiskal ta kraj, kakor tudi sv. aposteljni.

2. Sirija, na severno stran od Palestine, je bila svoje dni mogočno kraljestvo. Glavne mesta so bile v tej deželi: 1. Damašk, izmed najstareših mest na svetu, in še sedaj imenitno mesto in 2. Antiohija, kjer so Kristusovi učenci najprej bili kristjani imenovani. Slovelo je tudi mesto Tadmor, ki ga je Salomon v puščavi sozidal.

3. Arabija, semtertje gorata, večdel pa ravna peščena dežela na južni in vzhodni strani Palestine. V jugu je bila velika puščava, v kateri so Izraelci 40 let prebivali, preden so Kanaan posedli.

V tej deželi kviško kipi gora Sinai, kjer je zdaj samostan sv. Katarine.

4. E g i p e t leži na južno-zahodno stran od Palestine unkraj velike puščave in rudečega morja. Bila je v starih časih najbolj obdelana in najrodovitniša dežela ob reki Nilu. V Egipt je bil Jožef od svojih bratov prodan, v Egipt je bežala tudi sveta družina: z Jezusom Marija in Jožef pred trinogom Herodom.

5. A s i r i j a in B a b i l o n, na vzhodno stran od Palestine, mogočne kraljestva v starih časih, kamor so bili Izraelci v sužnost odpeljani. Poglavitno mesto je bilo Ninive, kamor je Bog Jona poslal, da je Ninivljane spokoril. Drugo sloveče mesto je bilo Babel ob reki Evfratu. Prebivavci tega mesta so bili vsi zagreznjeni v strašne hudobije.

6. P e r z i j a, mogočno kraljestvo, še bolj proti jutru, od kodar so prišli sv. trije kralji Jezusa častit.

7. M a l a A z i j a je razpadala v več okrajn. Nar bolj znane so bile: Cilicija, Pamfilija, Licija, Galacija, Kapadocija, Pontus, Frigija i. t. d. Ob času Kristusovem je bila ta dežela Rimljanom podložna. Po teh krajih se je Kristusova vera najlepše razširjala in cvetela. Blizo male Azije je otok kiperski.

8. G r e c i j a ali H e l a d a, velik polotok v sredozemnem morju, je bila svoje dni v več držav razcepljena. Posebno je gerška dežela slovela zavoljo svoje umetnosti in učenosti. Ob času Kristusovem je bila tudi Rimljanom pokorna. Tu je posebno učil apostelj Pavl po mnogih mestih, posebno pa v Solunu (Tesalonik), v Atinjah, v Korintu i. t. d. Pod Grecijo je v morju, otok Kreta, kjer je bil Pavlov učenec Tit prvi predstojnik ali škof spreobrnjenih kristjanov.

9. Rimska država s poglavitnim mestom Rimom. Bilo je to ob času, ko je Kristus živel in učil, najmogočnije cesarstvo in skorej vse tedaj znane dežele na svetu so mu bile pokorne. V mestu Rimu sta učila sv. aposteljna Peter in Pavl sv. vero in sta tudi tam kot mučenika umerla. Peter, pervak vsih aposteljnov in predstojnik vsih keršanskih sosesk, je imel v Rimu svoj sedež, kjer stolujejo tudi dan današnji sveti Oče papež

10. Severna Afrika, ki je razun Egipta obsegala dežele Libijo, Cirene, Kartago in Mavritanijo. Tudi v teh deželah je bilo kmalo več keršanskih občin (gmajn) ustanovljenih. Tako se je razprostirala edino zveličavna Kristusova vera od enega konca sveta do družega s pomočjo Jezusa Kristusa, našega učenika in Izveličarja.

Hvala Bogu na višavah!

K a z a l o.

	Stran
1. Cahariju oznani angelj rojstvo sv. Janeza	1
2. Marija in angeljsko češčenje	3
3. Marija in Elizabeta	5
4. Rojstvo sv. Janeza Kerstnika	6
5. Rojstvo našega Odrešenika	9
6. Pastirji pri jasliah	11
7. Jezus v tempeljnu	13
8. Modri od jutra	15
9. Beg na Egiptovsko	17
10. Jezus, star dvanajst let, v tempeljnu	19
11. Sv. Janez v puščavi	22
12. Jezusov kerst	25
13. Jezus od hudiča skušan	26
14. Janez skazuje Jezusa ljudém in Jezusovi prvi učenci	28
15. Zenitnina v Kani Galilejski	31
16. Jezus v tempeljnu	33
17. Jezus pri Jakopovem vodnjaku	35
18. Kraljev služabnik iz Kafarnauma in Jezusova prva pridiga v Nacaretu	37
19. Obilni ribji lov, ozdravljenje in obujenje mladenča v Najmu	40
20. Jezusova pridiga na gori	42
21. Razlaganje Božjih zapovedi	45
22. Tri lepe čednosti. Jezus nasiti 5000 ljudi	47
23. Edina skerh človeku primerna	50
24. Spodbada, spolnovati Jezusove nauke	52
25. Jajrova hči in bolnica	54
26. Jezus in 38 letni bolnik	56
27. Jezus izvoli in razpošilja aposteljne	58
28. Jezusov nauk v prilikah	61
29. Nekoliko majhnih Jezusovih prilik	65
30. Magdalena spokornica	67
31. Posebni Jezusovi nauki pri mnogih priložnostih	69
32. Smert Janeza kerstnika	71
33. Jezus, Božji prijatelj otročičev	72
34. Jezusov spremin	74
35. Zgubljeni sin	75
36. Usmiljenje in neusmiljenje	78
37. Bogatin in siromak	80

	Stran
38. Pametne in nespametne device	82
39. Nekoliko drugih podučnih prigodb	83
40. Obuditev Lazarjeva	85
41. Jezus od Marije maziljen	87
42. Jezusova častita ježa v Jeruzalem	89
43. Jezusovo naj imenitniše prerokovanje	91
44. Zadnja večerja	95
45. Jezus na oljski gori	101
46. Jezusova zadnja in terpljenja polna noč	104
47. Jezus pred deželnim sodnikom	106
48. Jezus na Golgati križan	109
49. Haleluja! Jezus spet živi!	113
50. Jezus se povzdigne v nebesa	116

Apostoljsko djanje.

1. Jezus pošlje svetega Duha	118
2. Peter, Janez in hromi	120
3. Peter in Janez pred velikim zborom	121
4. Ananija in Safira	123
5. Dvanajsteri aposteljini v ječi	124
6. Štefan, prvi mučenik	126
7. Filip in dvornik iz Zamorskega	127
8. Enej in Tabita	129
9. Stotnik Korneli	130
10. Angelj reši Petra iz ječe	132
11. Pavlovo spreobrnjenje	134
12. Pavl in rojen kruljevec v Listri	136
13. Pavl in Sila v ječi	137
14. Pavl v Atenah	139
15. Pavl v Korintu, Efezu in Troadi	141
16. Pavlovo slovo v Efezu od starašin in potovanje v Jeruzalem	142
17. Pavl pred kraljem Agripam	144
18. Nevarna vožnja in rešitev pri otoku Malta	145
19. Pavl na otoku Malta in pot v Rim	147
20. Sveta Jezusova cerkev	150

Obljubljena dežela ali Palestina.

I. Kratka zgodovina	152
II. Kratek popis Palestine	154
Kratek popis sosednih dežel	167

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

COBISS S

00000289371

